Mayk Hammer

CANİLERİ YAŞATMAM

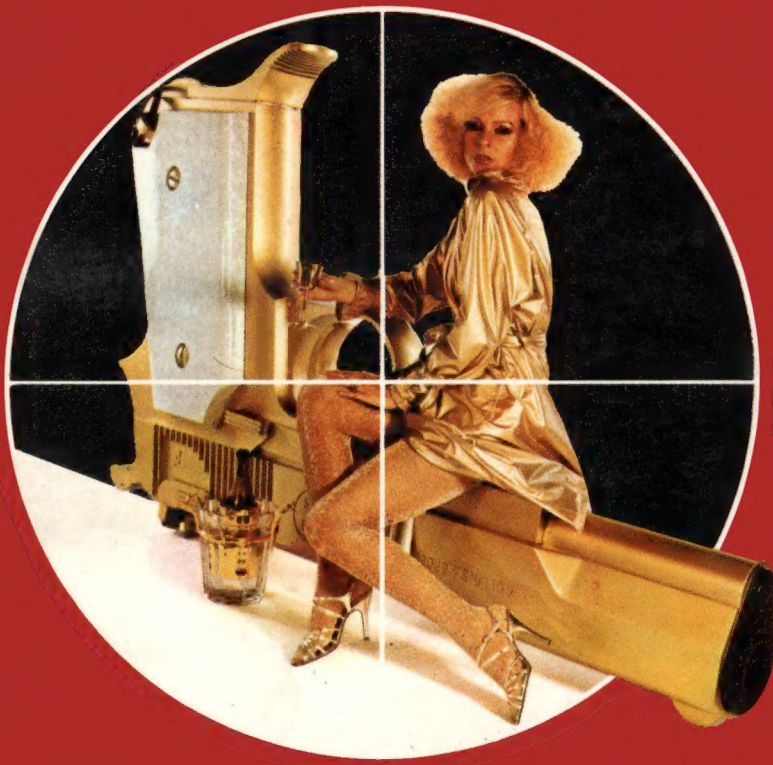

Mickey Spillane

TAY

MAYK HAMMER: 5

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. No: 16 Kat: 3
Türbe-İstanbul (1987) Telefon: 528 43 84

Mayk Hammer

CANİLERİ YAŞATMAM

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: THE TWISTED THING

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi ve Film: Özyalçın Dizgi Servisi
Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Zavallının suratı kan çanağına dönmüştü. Morarmış şiş göz kapaklarının arasında beliren anlamsız bakışları Dilwick'e çevriliydi. Patlamış dudaklarının arasından sızan kan, tıraşsız suratından süzülüyor, çenesinden pis gömleğine damlıyordu.

Dilwick, zavallının başı üzerinde sarkan ampulün oluşturduğu güçlü ışık dairesinin dışında, ayakta duruyordu. Ter içinde kalmıştı. Gömleği sırtına yapışmış, kalın boynunu saran yakası yırtılacakmış gibi gerilmişti. Elini deri eldivene sokup yumruk yaptı ve var gücüyle ufak tefek zavallının suratına indirdi. Delikanlı, üzerinde bulunduğu iskemleyle birlikte arkaya devrildi ve başı olmuş armut gibi taş zemine çarptı. Dilwick ellerini beline dayayarak ayaklarının dibinde yatan kanlı insan karikatürüne baktı.

—Alın şunu götürün ve ayıltıp tekrar getirin, diye böğürdü.

Odanın köşesinde, karanlıkta duran iki aynasız hemen fırlayarak iskemleyi yerden kaldırdılar. İçlerinden biri Billy Parks'ı kolundan yakalayarak kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Ha patladım ha patlayacağım, ama kendimi tutuyorum. Bu tür vahşet oldum olası beni hep çileden çıkarmıştır. Dört ayı bir araya gelmiş, söyleyecek hiçbir şeyi olmayan zavallıyı ha babam itiraf ettirmeye çalışıyor! Ve bendeniz de bu manzarayı seyretmek zorundayım! İşe bak

be!

Aslında, tanık olmak zorunda bırakıldığım bu manzara bana bir uyarı. Hani, "kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla" derler ya, işte o türden bir şey. Akıllarınca "Kendini kolla, Bay Hammer!" diyorlar, "bir bilgi edinecek olursan, sakın ha kendime saklayayım deme. Yoksa, senin de ananı böyle belleriz. Bak şu herife, bir anda coğrafyası nasıl değişti, görüyorsun ya! Sen sen ol, sakın Büyük Dilwick'in öfkesini üzerine çekme. Yoksa, hapı yuttuğunun resmidir."

İşte, demek istedikleri bu. Bu ya, ben hiç sallamadım... İriyarı aynasızın ayakları dibine var gücümle tükürdüm. Bir adım geri çekilerek güldü.

—Ne o Hammer, kaşınıyor musun?

Oralı bile olmadım.

—Nasıl istersen öyle kabul et, Dilwick! diye dalgamı geçtim. Hani şöyle düşünüyordum da...

Yarma daha da bir neşelendi.

—Ay, sen düşünmesini de mi beceriyorsun?

—Elbette ya... Kılıma dokunduğun anda yarın neye benzeyeceğini düşünüyordum.

Ufak tefek zavallıyı kapıya doğru sürüklemekte olan iki aynasız hareketsiz kalakaldı. İskemledeki kanı temizleyen bir üçüncüsü doğrularak soluğunu tuttu. Anlaşılan, Dilwick ile hiç kimse böyle konuşmamıştı. Konuşmaya da cesaret edemezdi zaten. Dilwick denen yabani, aynasızların en acımasızı, en iriyarısıydı. Bir yumrukta adamı otobüs çarpmışa çevirebilirdi. İşte, bu nedenle hiç kimse onunla böyle konuşamazdı. Yani, benim dışımda hiç kimse.

Çünkü, ben de aynı bokun soyuydum.

Bana doğru yaklaştı, fakat pençelerini gömleğime değdirmesine fırsat vermedim. Ayağa kalkıp önünde dikildim. Dilwick öyle uzun boyludur ki, insanlarla gözgöze gelemez. Onları tepeden süzer. Ama, bu kez öyle olmadı.

Sağ omuzunun kasıldığını farkettiğim an harekete geçtim. Dizimi gererek olanca gücümle kasıklarına geçirdim. İnleyerek iki kat oldu. Boş bırakmadım. Bu kez burnunun

üzerine bir sağ kroşe indirdim. Ağzı burnu kan içinde yığıldı. Aynasızlardan biri Parks'ı yere bırakarak silahına davranmaya yeltendi.

—Kımıldama dangalak! diye gürledim. Yoksa o beyinsiz kafanı uçururum. Unutma, silahım yanımda henüz.

Niyetinden vazgeçti. Geri dönüp odadan çıktım. Kimse engellemeye kalkmadı.

Yukarı, merdiven sahanlığına ulaştığımda, komiser yardımcısının masasının önünden geçtim. Başını okuduğu gazeteden kaldırıp bana baktı. Aynı anda eli masasının altına kaydı. Oysa ben, 45'liğin kabzasını kavramıştım bile. Bunu o da farketti. Evinde onu bekleyen karısı, çocukları olmalı ki, hareketinden vazgeçti. Elini usulca tekrar masanın üzerine koydu. Suratının ifadesi, odaya girmiş kediyi seyreden ürkek bir fare gibiydi. Yine de kanun adamı olduğunu hatırlamış olmalı ki, bir laf etme zorunluluğunu duydu.

—Dilwick sizi serbest mi bıraktı?

Öfkemi engellemeye çalışarak önündeki gazeteyi kapıp buruşturdum, yere fırlattım.

—Dilwick'in beni serbest bırakacak hali kalmadı. Çünkü şu an kusarak yere dağılan dişlerini toplamaya çalışıyor. Bana ne denli sert bir aynasız olduğunu göstermeye kalktı, ama sökmedi. Şimdi, kulağını aç ve iyi dinle. Buraya bir müşterimin yasal temsilcisi olarak geldim, görevini kötüye kullanan bir delinin marifetlerini seyretmeye değil.

Aynasız sözümü kesmeye hazırlanarak kuruyan dudaklarını yaladı. Fırsat vermedim.

—Billy Parks'ı bir saat içinde serbest bırakıp York'un evine göndereceksiniz. Aksi halde savcıya haber verir, işi onun pençelerine bırakırım. Onun da canınıza nasıl okuyacağını siz benden daha iyi bilirsiniz. Tamam mı?

Korkudan alt dudağı titriyordu teresin. Şapkamı geriye itip sert adımlarla karakoldan çıktım. Yolun karşı tarafına park ettiğim külüstüre atladım, lastikleri öttürerek kurşun gibi fırladım. Bu iş beni deliye çevirmişti!

Neydi Billy Parks'ın bu başına gelenler? Bir ara içerde yatmış, sonra doğru yola dönmüş bir zavallıydı. Bilmeyen de aynasızlar oğlana arka çıkıyor sanırdı. Oysa, vur abalıya! Heriflerin işi bu. Neden? Çünkü oğlanın sabıkası var. Her şeye rağmen, Rudolph York'un şoförü olduğundan bu yana Billy'den şikayet eden tek kimseye rastlamamıştım... Daha doğrusu, York'un üstün zekâlı harika çocuğu kaçırılana kadar bu böyle süregelmişti.

II. BÖLÜM

Eve giden ağaçlıklı yola girdiğimde ilk yağmur damlaları da ön cama düşmeye başladı. Servet, güven ve saygı sembolü olan evin tüm pencerelerinde ışık vardı. Döküm demirden yapılma ağır kapılarına rağmen, yine de biri eve girmeyi becermiş ve oğlanı kaçırmıştı. Aslında oğlan da, laf aramızda, tam fidyelikti. Babası için bir oğuldan çok, on dört yılda yarattığı bir deha örneğiydi.

Kapıyı uşaklardan biri açtı. Ama ne uşak! Hani şu ne yapacağına karar vermeden önce içinden elliye kadar sayanlar vardır ya, işte o türün ender örneklerinden biri bu herif de! Yağmurun azıttığının farkına varınca, kibarlık edip beni antreye aldı. Kartvizitimi burnuna sokup:

—Adım Mayk Hammer, dedim. Patronunu göreceğim. Hem de derhal!

Uşak, elindeki karta şöyle bir göz attarak:

—Üzgünüm bayım; fakat Bay York'u bu saatte göremezsiniz, demez mi!

Bir sigara çıkarıp yaktım.

—Git ona söyle, oğlu hakkında görüşeceğim, dedim.

Herif fidye tutarını söylemişim gibi titremeye başladı. Kendisini izlememi işaret etti. Hatırını kırmadım.

Gecenin bir vakti, tüyleri diken diken olmuş, tırnaklarını çıkarmış, birbirlerini boğazlamaya hazır bir kedi topluluğuna bilmem hiç rastladınız mı?

İşte, tam böyle bir topluluğun ortasına düştüm. Yalnız, bu kez kedilerin rolünü insanlar yüklenmişti.

Bir koltuğa gömülmüş olan Rudolph York'un gözleri, ateşi sönmüş şöminedeydi. Gazetelerdeki fotoğraflarında hep kendinden emin biri olarak boy gösterirdi. Oysa, şu an zavallı bir ihtiyardı. Uşak kartımı uzattı.

—Bay Hammer sizinle görüşmek istiyor, efendim.

Cevap yok.

—Şey... Bay Ruston hakkında...

Birden, adam canlanıverdi. Gözlerinden ateşler saçarak benden tarafa döndü, ağır ağır yerinden kalktı.

—Onu... onu buldunuz mu?

Odanın bir köşesinden iki delikanlı ayağa kalktı. Biri yumruklarını sıkarken diğeri elindeki kadehi masaya bıraktı. Sonra, birlikte üzerime doğru geldiler. Uyuzlar! Omuzumun üstünden şöyle bir baktım. Bu bakışın ne anlama geldiğini anlamış olmalılar ki, aradaki mesafeyi korumakta fayda gördüler.

Bakışlarımı Rudolph York'a çevirdim.

—Hayır, bulmadım.

—Öyleyse, ne istiyorsunuz?

—Kartımı okuyun.

Alçak sesle okudu: "Mayk Hammer, Özel Dedektif". Dudakları gerilmişti. Bir baş işaretiyle uşağa çıkmasını emretti. Kapı kapanır kapanmaz bana döndü.

—Nasıl haberiniz oldu bu felaketten?

Bilimadamı da olsa, zengin de olsa, bu heriften iğreniyordum. Sigaramın dumanını suratına doğru üfledim.

—Çok kolay oldu. Hem de çok... Biri telefon etti.

Yumruğunu avucuna indirerek bağırmaya başladı:

—Polisin bu olaya karışmasını istemiyorum, beni duyuyor musunuz? Bu özel bir olaydır.

—Sakin ol, patron! dedim. Ben polis değilim. Ama, beni bu işin dışında tutmaya kalkarsanız, haberi gazetelerin ilk baskısında okursunuz. Böylece olay da sizin dediğiniz gibi özel olmaktan çıkar.

—Peki, kimi temsil ediyorsunuz siz?

—Şoförünüz Billy Parks'ı.

—Bunun benimle ne ilgisi var?

—Ne ilgisi mi var? Oğlunuzun ortadan kaybolduğunu

farkettiğinizde niçin Billy'yi suçladığınızı öğrenmek istiyorum. Ayrıca, aynasızların oğlanı dövmesine niçin göz yumduğunuzu ve bu olayı niçin gizli tutmak istediğinizi de bilmek istiyorum. Hem, bir an önce cevap verseniz sizin için iyi olacak.

—Lütfen, Bay Hammer.

Bir el omuzumu tuttu, döndüm. Aynı anda diğer el suratımda patladı.

—Amcamla böyle konuşmaya nasıl cesaret edersiniz?

Sözünü bitirsin diye bekledim, sonra elimin tersiyle dudağının üstüne patlattım. Halının üzerine savrulurken diğeri yardımına koştu ve aynı anda o da nasibini aldı. Karnına indirdiğim tekmeyle iki kat oldu. Kravatına yapışıp suratını suratımın hizasına getirdim, sonra elim acıyana kadar tokatladım. Kravatı bıraktığım anda inleyerek yere yığıldı.

Üstümü başımı düzeltip şapşal şapşal olup bitenleri izleyen diğerlerine döndüm.

—Başka meraklı var mı? Yalnız hatırlatayım, bu iş viski bardağı tutmaya benzemez!

Ne York, ne diğerleri... hiçbiri kıpırdamadı. York'un gözlerindeki öfke kaybolmuştu. El yordamıyla koltuğunun kolunu aradı. Kötü anlar yaşadığı belliydi, ama ben de Billy'nin o halini bir türlü unutamıyordum.

Elimdeki izmariti şömineye fırlatıp yan taraftaki koltuğa yerleştim. Bu kararlı hareketim, York'u konuşmaya zorlamamı gerektirmedi.

—Ruston bu sabah yatağında yoktu, diye kendiliğinden anlatmaya başladı. Yatağına girdiğini biliyordum, ama sabah yatak boştu. Her yerde aradık onu. Yavaş yavaş korkmaya başlamıştım. Birden, hizmetkârlarımdan birinin hapiste yatmış olduğunu hatırladım. Hemen bölge karakoluna telefon edip durumu anlattım ve ağızlarını sıkı tutmalarını rica ettim. Gelip, Parks'ı götürdüler.

—Polislere rica size kaça patladı?

Omuz silkti.

—Önemli değil. Ruston'un izini buldukları takdirde bir ödül vereceğimi vaadettim.

—Aman ne iyi! Harika! Onların da istediği bu zaten! Hey Tanrım! Sizde kuş kadar beyin yok! Bu heriflere polis demeye bin şahit ister. En azılı gangsterler bunların yanında ikmale kalır! Bunlar topladıkları parayı aralarında bölüşmeyi bile bilmezler...

Suratına yumruk atsam bu kadar afallamazdı. Acımasızca bastırdım:

Billy'yi onların kucağına atmak, dangalaklığın dik alası! Kuşkulanabildiğiniz tek zavallı o ha? Bana kalsa, ben Parks'tan değil, Dilwick'ten şüphelenirdim. Tam ona göre bir iş!

York ter içinde kalmıştı. Başını ellerinin arasına alıp oturduğu yerde sallanmaya başladı. Bir süre sonra bakışlarını bana çevirdi.

—Peki, şu an ne yapabilirim Bay Hammer? Ne yapılabilir?

—Ben sadece, belaya bulaştığını anladığı anda bana telefon eden Billy Parks'ı temsil ediyorum. Onun dostuyum. Sizden onu tekrar yanınıza almanızı rica edeceğim. Aksi halde, açar telefonu gazetelerin alayına haber salarım.

Başını önüne eğdi. Şapkamı alıp kalktım.

—Bay Hammer, anladığım kadarıyla siz polisten değilsiniz. Bu durumda, bana yardımcı olamaz mısınız?

Hemen oltayı attım.

—Neden olmasın?

Zokayı yuttu.

—Kabul eder misiniz?.. Birine ihtiyacım var... Bu olayı sessiz sedasız yürütecek birine.

—Bu size pahalıya malolur.

—Ne kadar?

—Dilwick'e ne vaadettiniz?

—On bin dolar.

Dişlerimin arasından bir ıslık çaldım ve hemen cevabı yapıştırdım:

—Anlaştık. On bin dolar ve masraflar.

Birden, yüzü aydınlandı. Rakam hayli kabarıktı, ama bu umurunda bile değildi. Kendisini yıkan bu üzüntüden

bir an önce kurtulmak istiyordu.

—Çok güç bir görev yükleniyorsunuz, dedi. İçinde bulunduğum durum gereği her şeyi kabullenmeye hazırım, ama yine de bir soru sormaktan kendimi alamayacağım. Aslında, kişisel bir merak bu: İyi bir dedektif misiniz, Bay Hammer?

Cevabımdan pek hoşlanacağını sanmıyordum, ama yine de içi rahat etsin istedim. Gözlerimi gözlerine dikip:

—Bay York, dedim, ben çok adam nalladım. Bunlardan ikisini Times Square'ın göbeğinde çiviledim. Bir başka sefer, bana tabanca çekmeye kalkan bir hergeleyi bir gece kulübünün altı yüz müşterisi önünde bıçakla delik deşik ettim. Hırsızlıktan başka şey düşünmeyen ve toplumun huzurunu kaçıran hergelelerden hep nefret etmişimdir. Onlardan öyle nefret ederim ki, parmağım tetikte bir an tereddüt etmez. Savcılar tetik çekmede hep aceleci olduğumu ileri sürerler, ama ruhsatımı elimden alamazlar. Çünkü her işi yasalara uygun yaparım. Hızlı düşünür, atik davranırım. Bana çok namlu çevrilmiş, çok tetik çekilmiştir. Ama, hayattayım hâlâ. İşte, benim dedektifliğim budur.

On saniye boyunca gıkı çıkmadı. Gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Sinek uçsa duyulurdu. Aslında ne halt yediğimi sergilemekten hiç hoşlanmam, ama gerektiğinde de bunu en şatafatlı şekilde yapmak gerekir. Yoksa, anlattığınız inandırıcı olmaz. Az önce hırpaladığım iki muhallebi çocuğu süt dökmüş kedi gibiydiler. İlk konuşan York oldu.

—Sanırım oğlumun yatak odasını görmek istersiniz?

—Umurumda bile değil, dedim.

—Ama ben sanıyordum ki...

—Oğlan toz oldu, mesele bu işte! Odasını görmem neye yarar? Yanımda parmak izi tozu taşımam ben. Daha çok insanların davranış nedenlerine bakarım.

—Davranış nedenleri mi?.. Ne gibi bir neden yani?..

—Kısaca para! Her zamanki gibi. Her neyse, biz en başa dönelim. (Koltuğumu York'a yaklaştırdım). Oğlunuzun yokluğunu ne zaman farkettiniz?

—Dün sabah sekizde. Onun her zamanki kalkma saatidir. Bakıcısı Bayan Malcom odasına girdiğinde yatağı boşmuş. Bayan Malcom önce telaşlanmamış. Bütün evi aramış, bulamayınca da bana haber verdi. Bahçıvan ve Parks'ın yardımıyla aramalarımızı sürdürdük. Ama hiçbir şey bulamadık.

—Anlıyorum. Peki, kapıcı?

—Henry ne bir şey duymuş, ne de görmüş.

—Sonra Sidon karakoluna mı telefon ettiniz? (Başıyla onayladı.) Peki, niçin oğlunuzun kaçırıldığını düşünüyorsunuz?

York yerinden sıçradı.

—Başka ne nedenle ortadan kaybolabilir?

Koltuğumdan öne doğru kaydım.

—Bay York, gazetelerde okuduklarıma göre oğlunuz yaşıtları arasında yeryüzünün en zeki çocuğuymuş. Onun gibi genç bir dahinin bir bunalım geçirmiş olması mümkün değil mi?

Adam koltuğun kenarlarını öyle bir sıktı ki, elinin damarları fırladı. Gözleri ateş saçıyordu.

—Eğer ruhsal dengesinden söz ediyorsanız, yanılıyorsunuz bayım. Ruston'un ruhsal durumu son derece dengeliydi ve her zaman da öyle oldu. Şunu unutmayın, ben onun sadece babası değil, aynı zamanda doktoruydum. Her an kontrolüm altındaydı.

Uzun zamandır uyguladığı yöntemlerinden kuşku duyulmasından hoşlanmadığı belliydi. Ben de o an için boşverdim.

—Pekâlâ. Bana onu tarif edin. Ayrıntılı olarak. Bir hareket noktası bulmam gerek.

—Elbette. On dört yaşındaydı. Dış görünüş olarak kendi yaşındaki çocuklardan farksızdı, yani davranışları bakımından demek istiyorum. Boyu, 1,60 m., kilosu 51'di. Buğday tenli, kahverengi gözlüydü.

—Bir fotoğrafı var mı?

Bilimadamı cebinden bir cüzdan çıkardı, arasından aldığı resmi bana uzattı. Avlunun ortasında ayakta durmuş, elleri arkasında, gülümseyen bir çocuktu. Halinden

memnun olduğu yüzünden okunuyordu.

Fotoğrafı cebime atıp bir sigara yaktım.

—Bu evde kimler yaşıyor? Bana hizmetkârlardan, eve gidip gelen dostlarınızdan, düşmanlarınızdan, meslektaşlarınızdan söz edin.

Genzini temizleyip cevap verdi:

—Bayan Malcom, Parks, Henry, iki aşçı, iki hizmetçi ve kâhya Harvey burada kalır. Bayan Grange benimle çalışır, fakat kentte kalır. Düşmanım olduğunu sanmıyorum. Üniversiteli meslektaşlarım sık sık ziyaretime gelir. Ve bunlar da, (eliyle odadakileri işaret etti) en yakın akrabalarım. Akıllarına estikçe gelirler.

—Büyük bir servetiniz var, öyle değil mi?

Bu soru gereksizdi, ama onun ağzından duymak istedim. Akıllı adam! Sorumun altında yatan kılçığı farketti. Kurnaz bir gülümsemeyle çevresindeki akrabalarına bakarak:

—Evet, dedi. Ama, sağlığım henüz yerinde.

Çevredeki vampirlerin bu haberi hazmetmelerini bekledim, sonra ona doğru eğilerek alçak sesle:

—Onların adına üzücü bir durum, diye ekledim.

—Hizmetkârlar evin kuzey kanadında yatarlar. Bayan Malcom, Ruston'un odasının yanında kalır. Odalarının arasında bir kapı vardır. Benim odam binanın cephesindedir. Çalışmalarımı tek başıma ve kendi hesabıma sürdürürüm. Ne tür çalışmalar yaptığımı belki biliyorsunuz: İnsan beyni ve insan beyninin olanakları üzerinde araştırma yapıyorum. Zaten oğlumun zekâsını da bu araştırmalara dayanarak geliştirdim. Şu anda herkesin gözünde bir deha o. Ama bana sorarsanız, beyninin imkânlarını gereğince kullanmasını bilen biri, o kadar. Tabii, kullandığım yöntemleri son derece gizli tutuyorum. Bunları sadece Bayan Grange bilir, ama ona da güvenim sonsuzdur. Oğlumu kendi çocuğu gibi sever. Karım Ruston'u doğururken öldü. Bayan Grange o günden beri bana oğlumu yetiştirme konusunda yardımcı olmuştur... Sanırım, söyleyeceklerim bu kadar. Ne yapmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim size?

—Elbette... Yalnız, çocuğu kaçıranlar ortaya çıkmadıkça harekete geçemeyeceğimi de bilmenizi isterim. Ayrıca, adamların ortaya çıkmakta pek de aceleci davranmayacakları ortada. Sebebi belli: Sizi mümkün olduğunca merakta bırakmak. Bu herifler ne yaptıklarını bilen adamlar... Sabırlı olun, sizinle irtibat kuracaklardır. İşte o zaman, devreye ben gireceğim... Tabii gerçekten bu bir kaçırma olayı ise...

York dudaklarını ısırarak merakla bana baktı.

—Bu kaçırma olayına pek inanmıyor gibisiniz.

—Gibisi fazla, çünkü şu an için çocuğun kaçırıldığından emin değilim. Belki oğlan ufak bir kaçamak yaptı. Her neyse, eğer biri kalkar da fidye isterse, mesele o zaman aydınlığa kavuşur.

York cevap verecekti, veremedi. Çünkü tam o sırada uşak odaya ağzı burnu kan içinde birini soktu.

—Bu Parks, efendim. Onu Bayan Malcom ile kapının önünde bulduk.

Parks'ı bir koltuğa oturtmalarına yardım ettim. Zavallının suratını gören York yerinden fırlayarak ilk yardım çantasını, sıcak su ve sargı bezi getirmelerini emretti. Parks'ın yüzü mosmordu. Komiser yardımcısı kendisine söylediğimi yerine getirmişti. Ama yine de bu onlardan yaptıklarının acısını çıkarmamı engellemeyecekti.

York'un Parks'ı tedavi etmesi için geri çekildim ve Bayan Malcom'un nefis bacaklarını, bir ölüyü bile diriltebilecek dik göğüslerini seyretmeye koyuldum. Bu nefis dilberi herkes Bayan Malcom olarak tanıyordu. Oysa, bildiğim kadarıyla adı, Roxy Coulter idi... New York ve Miami'nin ünlü kabarelerinde şarkıcılık yapardı.

III. BÖLÜM

Roxy güzelliğinin değerini bilmeyen takımındandı. Aksi halde şu an burada değil, Hollywood'da olurdu. Bir göz kırptım, oralı bile olmadı. Anlaşılan, Atlantic City'de Charlie Drew'in evinde kutladığımız yılbaşı gecesini çoktan unutmuştu.

Tam bu sırada Billy kendine geldi ve şöyle bir doğrulmak istedi. York omuzlarından iterek sırtını koltuğa yasladı.

—Sakin ol, dostum! dedi. Kımıldamasan iyi olur.

—Suratım, diye inledi Billy. Suratım ne halde?

Yaklaşıp karşısına diz çöktüm. Beni tanır tanımaz gözleri ışıldadı.

—Ah, Mayk! Ne oldu bana?

—Seni fena halde ıslattılar, oğlum. Ama merak etme, hepsi geçti. Kefeni yırttın. Kendini nasıl hissediyorsun?

—Oh! Berbat!.. Vay namussuz! Şöyle senin gibi biraz iriyarı olsaydım Mayk...

—Takma kafana, oğlum! dedim omuzuna vurarak. Bitti artık. Hem sana yaptıklarının bedelini hafif yollu da olsa ödettim o aynasıza. Yarın ilk işi dişçiye gitmek olacaktır.

—Bir şeyler yapacağından emindim, Mayk. Teşekkür ederim, çok sağol. (Birden, gözlerinde bir korku ifadesi belirdi.) Ama, ya bir daha beni kıstırırlarsa... o zaman ne yaparım? Paçamı kurtarmak için ağzıma geleni söyler, işlemediğim suçu itiraf ederim. Ya sonra?..

—Tasalanma sen. Artık kimse canını sıkamaz. Ben yanındayım. Bir süre senin patronuna çalışacağım.

York omuzuma dokunarak beni odanın bir köşesine çekti.

—Bay Hammer, heyecanlanmasa iyi olur. Kendisine bir iğne yaptım. Uyuması gerekiyor. Odasına çıkmasına yardım edebilir misiniz? Bayan Malcom size yolu gösterecek.

—Tabii, dedim. Sonra, bir sakıncası yoksa evde bir tur atmak istiyorum. Hizmetkârlara birkaç soru soracağım.

—Nasıl isterseniz. Burayı kendi eviniz gibi kabul edin.

Billy kendini kollarıma bıraktı. Kendisini izlememi işaret eden Bayan Malcom'un ardından kütüphaneyi, çalışma odasını, mutfağı geçerek dostumu odasına kadar taşıdım. Yatağa yatırdığımda çoktan uyumuştu.

Roxy'ye döndüm.

—Sanırım, birbirimize merhaba diyebiliriz artık ha, ne dersin Roxy?

—Elbette Mayk. Selam!

—Bu yeni isim de ne oluyor böyle, Roxy? Kim olduğunu gizlemek zorunda mısın?

—Yanılıyorsun Mayk. Aslında bu benim gerçek adım. Roxy Coulter kabarelerde kullandığım takma ad idi.

—Anlıyorum... Peki, patronunun bundan haberi var mı?

—Deli misin sen? Bilse beni hemen sepetler.

—Bundan hiç kuşkum yok, kızım. Nasıl oldu da buraya girdin?

—Çok kolay oldu. New York'ta tüm süksemi kaybettiğimi anladığım anda, bir iş bulma bürosuna başvurdum ve çocukbakıcılığı yapabileceğimi söyledim. Üç gün sonra, Bay York beni oğlu için tuttu. Aşağı yukarı iki yıl oluyor... Başka ne öğrenmek istiyorsun?

Pişmiş kelle gibi sırıttım.

—Bu kadarı yeter. Seni tekrar gördüğüme sevindim.

—Şimdi gidebilir miyim?

Sırıtmamı kesip peşinden çıktım.

—Baksana Roxy, bu evde şöyle başbaşa sakin konuşa-

bileceğimiz bir yer yok mu?

—Zevklerimiz artık uyuşmuyor, Mayk.

—Yanlış anladın güzelim. Ben, konuşalım dedim.

Kaşlarını çatıp bir an gözlerime baktı ve belden aşağı düşünmediğimi anladıktan sonra:

—Pekâlâ, dedi. Odama gidelim. Orada rahat ederiz.

Saray merdivenlerinde görülecek mermer basamaklardan sahanlığa çıkıp sola döndük. Roxy kapıyı açtı.

—Gir bakalım.

Odanın köşesindeki abajuru yakarken bir koltuğa gömüldüm.

—Burada keyfin yerinde, öyle değil mi?

—Hem de fazlasıyla, dedi. Bay York rahat etmem için elinden geleni yapıyor. İstersen, artık şu benimle konuşmak istediğin konuya gelelim ha, ne dersin?

—Tamam güzelim, dedim. Şu veletten söz et bana.

Roxy gülümsedi. Bir anda gerçek bir anne görünümüne bürünmüştü.

—Harika bir çocuktur. Çok sevimlidir.

—Onu sevdiğinden emin misin?

—Elbette. Tanısan, sen de severdin. (Bir an sustu, sonra devam etti.) Mayk, çocuğun gerçekten kaçırıldığına inanıyor musun?

—Şu an bir şey bilmiyorum. Bu nedenle onun hakkında bilgi edinmek istiyorum. Aşağıda, York'a çocuğun bir sürmenaj geçirip evden uzaklaşabileceğini hatırlattım. Herif neredeyse boğazıma sarılacaktı. Bunda ne var? Beyni sürekli zorlanan bir çocuk kendisine uygulanan katı kurallardan kaçıp kurtulmak isteyemez mi? Sen ne dersin?

Saçlarını arkaya atıp elini alnında gezdirdi.

—Bir türlü anlamıyorum. Çocuk şurada yan odada yatıyordu. Bu da, odalarımızı bağlayan ara kapı. Hiçbir şey duymadım. Oysa, uykum çok hafiftir. Son akşam Ruston çok iyi görünüyordu. Tek başına geçip gitmesine sebep yoktu.

—Yok muydu? Neden?

—Çünkü zeki bir oğlandı. Buradaki herkesi severdi ve her zaman hayatından memnun bir hali vardı.

—Hmm! Peki, eğitimi? Nasıl oldu da onu bir deha yaptılar?

—Bunu Bay York'a sorman gerek. Bu sırrı ancak o ve Bayan Grange bilir.

Sigaramın izmaritini bir tablada söndürdüm.

—Beni fikrimi sorarsan, insan deha doğar. Sonradan deha olunmaz. Zekâ denen meret, fabrika ürünü değildir. İki yıldır onunla beraber olduğuna göre söyle bakalım, deha denecek nesi vardı bu oğlanın? Onun hakkında gazetelerde yazılanların dışında bir şey bilmiyorum.

—Benim de pek fazla bildiğim bir şey yok. Onu deha yapan bildikleri değil, öğrenme yeteneğiydi. Mesela, usta bir kemancı olabilmesi için birkaç saat çalışması yeterliydi. İlk kez karşılaştığı piyano, bir hafta sonra onun elinde bir oyuncaktı. Oh! Bütün bunları gözlerimle görmesem, inanmazdım. Ama gördüm. Bak, bir örnek daha sana. Bir seferinde astronomi ile ilgilendi. Bir hafta sonra, bu konuyla ilgili bütün önemli eserleri okumuştu. Babasıyla bir gözlemevine gittiklerinde ben de yanlarındaydım. Bilgisiyle oradaki bütün bilimadamlarını şaşırttı. Okullarda bize bir yılda öğretileni beş dakikada kavrayabiliyor bu oğlan. İşte Mayk, Ruston böyle bir deha. Diğer yandan, öbür çocuklardan da hiçbir farkı yok.

—Babası da aynı şeyleri söyledi.

—Doğru. Ruston oyun oynamayı, oyuncakları, kitapları sever. Onun da bisikleti, patenleri var. Kimi zaman yürüyüşler yaparız. Hep konuşur, ama nükleer fizikten söz edeceğine, tutar futboldan bahseder...

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirip yaktım.

—Bu şekilde davranması da bir tür emniyet subapı olmalı. Aksi halde, kafayı üşütebilirdi... Neyse, şimdi odasına bir göz atmak istiyorum.

Roxy kalktı, ara kapıya gidip kanadı açtı. "İşte!" dedi.

İçeri girdim. Ne beklediğimi bilmiyordum, ama ummadığım bir manzarayla karşılaştım. Duvarlarda okul ve takım flamaları asılıydı. Aynanın kenarına kartpostallar sokuşturulmuştu. Elbiseleri, yatağa giren her çocuğun yaptığı gibi iskemlenin üzerine gelişigüzel atılmıştı.

Yatak, odanın bir köşesine yerleştirilmişti. Çarşaf, ayakucunda buruşturulmuş bir durumdaydı. Yastıkta çocuğun baş izi vardı. Eğer bu gerçekten bir kaçırılma olayı ise, çocuğa acıdım. Çünkü böylesine rezalet bir havada pijamanın altıyla dışarı çıkmak hiç de hoş olmamalıydı. Pijamanın üstü, yatağın baş tarafında asılıydı.

Pencereye gittim. Pervazın dış tarafındaki toz, camın daha önce açılmadığını gösteriyordu.

— Koridora açılan kapı geceleri kilitlenir mi? diye sordum Roxy'ye.

—Hayır. Buna gerek yok ki!

—Sokak kapısında herhangi bir ize rastladınız mı?

Roxy olumsuz bir ifadeyle başını salladı.

—Öyle bir iz olsa bile, heyecandan gide gele onu istemeden silmişizdir.

Sigaramdan bir nefes çektim.

—Aşağıdaki o tipler kimdir?

—Akrabalar. York'un kızkardeşi, kızkardeşinin kocası, kız ve erkek yeğenler, bir kuzen. Diğerleri karısının akrabaları. Hepsi de York'un başına bir şey gelsin diye bekleşiyorlar.

—York farkında mı bunun?

—Sanırım. Ama, aldırdığı yok. Hepsinin mirastan başka bir şey düşünmediğini biliyor.

—Bana kalırsa, o mirası daha çok beklerler. York bana sağlığının çok iyi olduğunu söyledi.

Roxy dudak büktü, sonra bakışlarını benden kaçırarak tırnaklarıyla ilgilenir gibi yaptı. Hemen uyuz oldum tabii.

—Anlat yavrum, dedim.

—Neyi anlatayım?

—Ne biliyorsan onu.

Dudaklarını ısırdı, bir an tereddüt etti, sonra kaşlarını çatarak:

—Ama aramızda kalacak ha! dedi. Söz mü? (Başımı salladım.) Bay York gevezelik ettiğimi bir duyarsa, beni kapı dışarı eder.

—Söz veriyorum.

—Buraya geldiğimin haftasında, Bay York ile doktorunun arasındaki bir konuşmaya tanık oldum. Patronum anladığım kadarıyla olayın ne olduğunu biliyordu, ama bir de meslektaşının fikrini almak istemişti. Laboratuvarda özel bir madde üzerinde çalışmalar yaparken, ölüme yol açabilecek iç yanıklar oluşturan bir radyasyon patlamasına maruz kalmış. Aslında fazla önemli bir tehlike değilmiş bu, ama onun yaşındaki bir insanda kötü sonuçlar doğurabilecek fiziksel ve ruhsal izler bırakabilirmiş.

—Al sana bir ipucu işte.

Kapıyı açtım, bir an eşikte kararsız durdum, sonra:

—İyi uykular, Roxy! dedim.

—İyi geceler, Mayk.

IV. BÖLÜM

York şöminenin yanında, suratı bir karış, oturuyordu. Oysa onu kafesine sığmayan bir aslan gibi bağırıp çağırırken görmek isterdim. Bacaklarımın arasına bir iskemle çekip karşısına oturdum.

—Geceyi nerede geçirebilirim, Bay York?

Başını yavaşça benden yana çevirdi.

—Misafir odası emrinizdedir. Harvey'e hemen haber vereyim.

—Boş verin. Ben kendim ayarlarım.

Bir süre sessizlik oldu. York sinirli bir tavırla parmaklarını koltuğa vuruyordu.

—Çocuğu kaçıranlar ne zaman harekete geçerler? diye sordu.

—En çok iki ya da üç gün içinde, dedim. Kesin bir şey söylenemez.

—Peki, polise haber versem ne olur?

—İsterseniz verin. Ama, çocuğu bulduğunuzda ancak gömersiniz. Sidonlu polislerin mesleki bilgileri, ansiklopedilerin polis maddesinde okuduklarından öteye geçmez. Tabii, okuma yazmaları varsa ayıların. Zaten, nasıl olsa tanışacaksınız onlarla.

İlk kez olarak, bir babanın tepkisini gösterdi.

—Böyle elim kolum bağlı bir durumda oturup beklemeyeceğim... Kimbilir, belki de onu çoktan öldürdüler...

—Sanmam, dedim. Çocuk kaçırmak başka şeydir, öldürmek başka şey... Kendimi akrabalarınıza tanıtmama

ne dersiniz?

Onaylar gibi bir hareket yaptı ve ayağa kalktı. Eve ilk girdiğimde yaptığım gösteriden sonra, adamların benimle tanışmaya hiç de acele etmedikleri belliydi.

*
* *

Tanışma merasimi o iki bitirimden başladı. Divanda efendi efendi oturuyorlardı. Kabaca da olsa, az önce tanışmış sayılabileceğimizden York üstünkörü eliyle işaret etti.

—Yeğenlerim, Arthur ve William Graham.

Sonra, yanlarındaki genç kızı gösterdi.

—Bu da yeğenim, Alice Nichols.

Gözlerini gözlerime dikti, başımın döndüğünü hissettim... Uzun boylu, ince yapılıydı. Otuz yaşlarında görünüyordu, ama vücudu bir genç kızınkinden farksızdı. Üzerindeki elbise hiçbir yanını gizlemiyordu. Beyaz ipeğimsi tenine bir göz attım, içimden tüm yuvarlak hatlarını ısırmak geldi. Hafifçe gülümsedi. Saatlerce anlatabileceği şeyleri bu gülümsemeyle ifade etmişti. Aynı yolla karşılık verdim ona. Fırsatını buldum mu, taşı gediğine oturtmasını iyi beceririm.

*
* *

York'un kızkardeşiyle eniştesi kalabalıktan biraz uzakta oturuyordu. Kadın, müşterilerini anahtar deliğinden gözetleyen genelev "Mama"larına benziyordu. Kocasına gelince, tam kadına uygun bir tipti. Kısa boylu, zayıf ve dazlaktı.

—Kızkardeşim Martha Ghent ile kocası Richard, diye tanıttı York.

Richard tokalaşmak için elini uzatacak oldu, ama karısının bakışını görünce bundan vazgeçti. Kadın bir çalımla Rudolph'a döndü.

—Açıkça konuşmak gerekirse Rudolph, bu... bu beyle... tanışmak zorunda bırakılacağımızı hiç tahmin etmemiştim doğrusu.

—Bay Hammer bunu gerekli gördü.

—Niçin bu olayı resmi polis ele almıyor?

Daha fazla dayanamayıp, hırladım:

—Bayan Ghent, dedim, niçin gaganızı kapayıp kıçınızın üzerine oturmuyorsunuz?

Kadın sinirden mosmor olurken, kocası da zevkten dörtköşe oldu.

Sevimsiz çiftin çocukları Richard Junior ve Rhoda iddiasız tiplerdi. Babasına benzeyen kız güleryüzlü ve sevimliydi. Oğlan anaya benziyordu. Sevimsiz ve gözlüklüydü.

Tanışma bittikten sonra, York'u bir köşeye çektim.

—Fikrimi sorarsanız, siz siz olun, bu tipleri el altında tutun. Onları burada misafir edebilir misiniz?

—Elbette. Harvey'e odalarını hazırlamasını söylemem yeterli.

—Güzel. Buraya tıkıldıklarını öğrendikten sonra bakalım kim ne yapacak? Ha, bir şey daha... Ev halkından olup da görmediğim kimse kaldı mı?

York bir an düşündü.

—Bayan Grange var. Her zamanki gibi bugün öğleden sonra evine döndü.

—Çocuk kaçırıldığında neredeydi?

—Şey... sanırım evindeydi. Her gün saat beş ile altı arasında evine döner. İçine kapanık, fazla dostu olmayan ve işinden başka şey düşünmeyen biridir. Laboratuvarda çalışmadığımız zamanlar, ömrünün büyük bir kısmı kent kütüphanesinde geçer.

—Pekâlâ, kendisiyle tanışacağım. Peki, ya diğerleri? Onların durumu?

—Ne durumu?

—Yani, olay gecesi onlar neredeydi? Bundan haberiniz var mı?

—Hepsi hakkında bir şey diyemem, ama Arthur ile William buradaydı. Alice Nichols saat dokuza doğru geldi ve bir saat sonra gitti.

York'un anlattıklarını defterime not ettim.

—Bay Hammer, dedi York, ne yapacağız şimdi?..

Sinirlerinin gitgide zayıfladığı yüzünden belliydi.

—Başlangıç olarak gidip yatağınıza yatacak ve uyuya-

caksınız, dedim. Şu sıralar sizin hastalanmamanız gerek.

Kolumu uzatıp şöminenin yanındaki ipi çektim. Aynı anda kapı açıldı ve Harvey içeri girdi. York gerekli talimatları verdikten sonra da saygıyla eğilip çıktı.

Odanın ortasına gelip sert bir sesle çevredeki akbabalara seslendim:

—Hoşunuza gitmese de bu geceyi burada geçireceksiniz. İçinizden bunu bir emir olarak kabul etmeyen biri çıkarsa, benden çekeceği var demektir. Harvey herkese odasını gösterecek ve odanızda olup olmadığınızı kontrol edecek. Söyleyeceklerim bu kadar.

Cenaze alayı odadan çıkar çıkmaz Alice yanıma yaklaşarak:

—Kendinize kuzey kanadındaki son odayı alın, dedi. Benimkine komşu olursunuz.

Cömert kız diye ben buna derim işte! Uzun zamandır böyle bir teklif almamıştım. Her tarafından dişilik fışkıran Alice'e bakarak şapkamla pardösümü aldım ve arabayla bir tur atmak üzere dışarı çıktım. Düşünmeye ihtiyacım vardı.

Sidon yönüne gazlayıp kent girişindeki ilk benzin istasyonuna daldım. Külüstürü durdurduğum anda pompacı damladı. Kapıyı açıp indim.

—Yirmi litre koy.

İşiyle pek ilgileniyormuşum gibi bir havaya bürünüp laf attım:

—Bütün gece açık mısınız?

—Evet, bayım.

—Gece nöbetçisi hep sen misin?

—Pazarları hariç benim, bayım.

—Geceleri pek iş olmasa gerek.

—Şöyle böyle, bayım.

—Baksana, evvelki gece aşırı hareketli bir durum farkettin mi?

Benzini kesti, hortumu çıkardı, deponun kapağını taktı ve buz gibi bir bakışla beni süzdü.

—Benim hiçbir şeyden haberim yok, bayım.

Bu kesin cevap beni uyuz etti. On dolar uzattım ve

paranın üstünü almak için peşinden büroya yürüdüm. İçeri girer girmez:

—Anlaşılan aynasızlar buralarda birinin dolaşacağını sana haber vermişler, dedim.

Hiç sesini çıkarmadan paranın üstünü saymaya başladı.

—Bu arada, hani şans eseri, Dilwick ya da arkadaşlarından biri gözüne çarpmış olmasın?

—Dilwick'ti, dedi. Suratı otobüs çarpmışa dönmüştü.

Cevap vereceğim yerde yumruğumu sıkıp gösterdim. Birden, gözleri iri iri açıldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

—Yoksa onu o hale siz mi?..

—Evet, evlat.

—Öyleyse dost sayılırız! Söyleyin, ne öğrenmek istiyorsunuz?

—Evvelki gece ne gördün, anlat.

—Akşamın dokuzundan sabahın altısına kadar bir düzine araba geçti. Çoğu her gece geçer buradan. Çevreden süt toplayıp kooperatife götüren çiftçilerdir. Bunların dışında iki araba farkettim.

—Evet?

—Biri Cadillac idi. Onu daha önce de görmüştüm. Hatırlıyorum, çünkü bir tarafı yamulmuştu. Diğeri de Grange'ın tek kapılı küçük arabasıydı. Kendi kendime "karı gece işine çıkmış" dedim.

Söylediği lafa katıla katıla güldü.

—Grange mı?

—Evet. York'un yanında çalışan şu kart orospu. Son derece tuhaf bir karıdır.

—Haberlere teşekkürler, evlat! dedim. (Cebine bir teklik soktum.) Bunu aynasızlara anlattın mı?

—Anlatmadım.

—Niye?

—Hepsi hıyarın teki de ondan.

Külüstüre atlayıp kontağı çevirdim. Hareket etmeden önce pencereden başımı uzatıp bitirime bağırdım:

—Şu senin kart orospu nerede oturur, evlat?

—Glenwood Mahallesi. Kolaylıkla bulursunuz. O bölgenin en gösterişli evidir.

Ana yoldan ilerleyerek iş muhitinden geçtikten sonra üç katlı nefis bir bina farkettim. Arabadan inip üç adımda kapının önüne geldim ve zili çaldım. Kapıdaki küçük delikten bir çift siyah göz beni süzdü.

—Bayan Grange?

—Evet.

—Birkaç dakikalığına sizinle konuşabilir miyiz?

—Hangi konuda?

—Profesör York oğlunun bulunması için beni görevlendirdi. Sizinle çocuk hakkında görüşmek isterdim.

—Ben istemiyorum.

Hoppala! Haydi buyurun! Ama benim kaybedecek zamanım yok. 45'liğe asılıp burnuna dayadım.

—Kapıyı ya açarsınız, ya da kilidi uçururum, dedim.

Tehdidi ikinci kez tekrarlamama gerek kalmadı. Korktuğu her halinden belliydi. Kapıyı araladı, içeri daldım. Tabancamı sol koltuk altıma yerleştirirken onu inceledim. Boyu boyum kadardı. Üstelik hiç de kart sayılmazdı. Çok kısa kesilmiş koyu saçları, uyumlu vücuduyla otuz, kırk yaşları arasındaydı. Makyajsız ve ifadesiz yüzü hiç de sevimsiz sayılmazdı.

Şapkamı holdeki masalardan birine atıp davet edilmeyi beklemeksizin oturma odasına girdim. Son derece modern olan mobilyalara daha çok sert çizgiler hakimdi. Bayan Grange tahta sabolarını sürterek peşimden geldi. Koltuklardan birine çöktüm. O da, elleri cebinde, karşıma dikildi.

—Bu yaptığınıza haneye tecavüz derler, dedi. Ya bunun nedenini açıklarsınız, ya da polis çağırırım.

—Polis dümeni bana pek sökmez, dedim. Ben özel dedektifim... Görevim de sizlere hizmet etmek.

—Devam edin.

Soğukkanlı bir kadındı. Bana ne? Hiç aldırmadan devam ettim:

—Adım Mayk Hammer. Daha önce de söylediğim gibi, York tarafından oğlunu bulmak için görevlendiril-

dim. Sizce, çocuğun başına ne gelmiş olabilir?

—Görünüşe bakılırsa, kaçırıldı. Bu belli değil mi?

—Hiçbir şey belli değil. Çocuğun kaçırıldığı gün sizi geç vakit yollarda görmüşler. Ne diyorsunuz?

İngiliz subayları gibi durduğu yerde sallanmaya başladı.

—Evimdeydim. Beni gördüğünü söyleyen kişi yanılmış.

—Ama o kişinin gözleri çok sağlam.

—Yanılmış, diye tekrarladı.

—Peki, bırakalım bunu. York'un evinden kaçta ayrıldınız?

—Her zamanki gibi altıda. Doğru buraya geldim.

Ayağını yere vurarak cebinden bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Tuhaf! Hareketlerinin her biri bana yabancısı olmadığım bir şeyi hatırlatıyordu, hatırlatıyordu da gel gelelim bunun ne olduğunu bir türlü bulup çıkartamıyordum. Sigarasını yaktıktan sonra divana oturup gözlerini bana dikti.

—Oyun oynamayı bırakalım, Bayan Grange, dedim. York bana çocuğa karşı bir anne gibi davrandığınızdan söz etti. Onu sağ salim bulmamızı sanırım siz de istersiniz. İşte, ben de bunu halletmeye çabalıyorum. Tamam mı?

—Beni şüpheliler listesine katmaya çalışmayın, Bay Hammer.

—Bunu ben de istemem, ama listeden çıkmak sizin elinizde... Bunun için de uslu uslu sorulan sorulara cevap vermek zorundasınız. Bilmem anlatabiliyor muyum?

—Pekâlâ, sorun bakalım.

—York'un düşmanları var mıdır?

—Rudolph'un ha... Şey, Bay York'un bilinen bir düşmanı yoktur. Aynı konu üzerinde araştırma yapanların bazı çekememezlikleri olur, ama buna düşmanlık değil, kıskançlık denir o kadar.

—Ne derecede bir kıskançlık?

Kendini yastıklara bırakıp sigarasının dumanını üfledi.

—Basit kıskançlık tartışmaları. Bilirsiniz, bilimadam-

ları şiddetten hoşlanmaz.

—Biraz da aileden söz edelim. Bir fikir sahibi olacak kadar uzun zamandır York'un yanındasınız.

—Ben kişilerle ilgilenmem.

—Saçmalamaya başlamayın. Ortada kaybolan bir çocuk var.

—İyi, ama bu konuyla ilgili...

Daha fazla dayanamayıp:

—Akıl yürütmeyi bırakın da sorularıma cevap verin, diye patladım. Benim bilgiye ihtiyacım var. Yardımcı olacak mısınız, olmayacak mısınız? Önce buna karar verelim.

—Aileyle sık sık karşılaşırım. Onlar hakkında söyleyecek bir şeyim yok, ama ille de fikrimi öğrenmek istiyorsanız, söyleyeyim: Onlardan hoşlanmam.

—Bu duyguyu karşı taraf da paylaşıyor mu?

Alaylı bir gülümsemeyle cevap verdi:

—Bay York'a olan yakınlığımı kıskanıyor olmalılar. Bu duygu, tüm zengin kişilerin yakınlarında görülür. Yalnız, onların bilmedikleri bir şey var. Normal aylığımın dışında benim bir de özel gelirim var. Bay York'un vasiyetnamesi beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Önem verdiğim tek şey, onun çocuğudur. Doğduğundan beri onunla beraberim ve kendi çocuğum gibi severim. Başka sorunuz var mı?

—York ve siz, ne üzerinde çalışıyorsunuz?

—Eğer o söylemediyse, bunu benim açıklamaya hakkım yok. Sanırım, artık çocuğun bizim için ne denli önemli olduğunu anlamışsınızdır.

—Elbette, dedim.

Ayağa kalkarak saatime baktım: Dokuzu çeyrek geçiyordu.

—Size son bir soru Bayan Grange. Akşamları ne yaparsınız?

Kaşlarını kaldırarak şaşkın şaşkın bana baktı.

—İnanın, sizin ilginizi çekecek hiçbir şey yapmıyorum, dedi.

Şapkamı kafama geçirip çıktım. Külüstüre atladıktan sonra ilk işim, benzin istasyonuna gitmek oldu. Pompacı

genç beni görünce tanıdı ve hemen yanıma damladı.

—Şansınız yardım etti mi? diye sordu gülerek.

—Elbette, dedim. Baksana, geçen akşam onu gördüğünden emin misin?

—Hem de nasıl! Niye sordunuz?

—O aksini söylüyor. Şimdi iyi düşün. Onu mu gördün, yoksa arabasını mı?

—Arabasını gördüm. Arabayı iyi tanırım. Ayrıca, onu hep kendisi kullanır.

—Nasıl tanıyorsun arabayı?

—Anteninden. Bir darbe yemiş olmalı ki, hep eğiktir. Tam olarak hiç kapanmaz. Arabayı satın aldığından beri öyledir.

—Yani kadının direksiyonda olduğundan emin değilsin, öyle mi?

—Şey... Ama onun arabasıydı.

—Peki, sağol! (Cebine bir teklik daha soktum.) Beni gördüğünü unutursun artık, ha?

—Sizi hiç görmedim ki, dedi gülerek.

V. BÖLÜM

Sevimli oğlanın tekiydi bu hergele!

Yağmur durmuştu. Silecekleri kapatıp kuzeye, malıkâneye yöneldim. Evin önünden geçerken pencerelerin hemen hepsinde hâlâ ışık olduğunu gördüm. Saate baktım, vakit eve dönmek için henüz erken sayılırdı. Aklıma aşağılarda, on beş kilometre kadar ötede bir yer bulunduğu geldi: Bayview. Yaz aylarında çok civcivli olan bu yerin şu sıralar sinek avladığı kesindi. Hem kafamı toplar hem de biraz vakit geçirmiş olurdum.

Çocuğu kaçıranlar hemen her yöne gitmiş olabilirlerdi, ama oraya gideceklerini hiç sanmıyordum. Çünkü, Bayview'den sonra yol kumsalda son buluyor ve tam bir çıkmaz sokak oluşturuyordu. Yine de oraya bir göz atmaya değerdi... Külüstürü parka bırakıp aşağı indim.

Barın tamirata ihtiyacı olduğu her halinden belliydi. Eşikten içeri adımımı attığımda, karşıma bir sarışın dikildi.

—Hangi rüzgâr attı seni buraya, yakışıklı?

—Şöyle bir geçiyordum, dedim.

—Peki, nereye gidiyorsun? İlerde yol kapalı.

—Olsun, ne çıkar?

—Bu kadar aceleci olma, yakışıklı. Barmen şimdi sana bir içki hazırlar, kendine gelirsin.

Dönüp erkek ıslık çaldı. Cevap alamayınca da ellerini ağzına götürüp bağırdı:

—Hey Andy! Müşterin var.

Andy hemen ilgilendi. Ufak tefek, ama sevimli bir oğlandı bu.

—Ne arzu edersin, patron?

—Bir bira.

—Ben de bira isterim.

—Olmaz Janie, sen bugünkü hakkını doldurdun.

—Daha neler! Parasını ödüyoruz ya!

—Öde öyleyse!

Gülerek araya girdim.

—Ona da bir bira ver, dedim.

Barmen ısrar etmedi. İki şişe çıkarıp önümüze koydu ve tezgâha bıraktığım parayı kasaya attı. Biramı tek dikişte bitirdim. Janie ise sarsak bir hareketle kadehinin yarısını tezgâha döktü. Andy küfrederek çekmeceden paçavra çıkarıp tezgâhı kurulamaya başladı.

Kafam bambaşka yerlerde, oğlanın hareketlerini izlerken birden uyanıverdim. Biri boğazımı sıkarmışcasına soluğum kesildi. Vay canına be! Oğlum Mayk, kendine gel! Hemen yerimden fırlayıp tezgâhı dolandım ve Andy'nin bileğine yapışırken koltuk altımdan 45'liği çekip burnuna dayadım. Gözlerini kırpıştırdı, şaşkın şaşkın bana baktı.

Sesimdeki heyecanı kontrol edemez olmuştum.

—Bu paçavrayı nereden buldun, Andy? diye gürledim.

Oğlanın gözleri elindeki biralı pijama altına kaydı. Islanmış olmasına rağmen kumaşı tanımıştım. Bu pijamanın üstü, Ruston York'un yatak odasındaydı.

Janie bir şeyler söyleyecek oldu, namluyu ona çevirdim.

—Sakın ağzını açayım deme.

Sonra, tekrar Andy'ye döndüm:

*

* *

—Haydi evlat, konuşmaya karar verdin mi?

—Bil... bilmemki...

Tabancanın horozunu kaldırdım.

—Bu son şansın, evlat! Hemen karara var ve öt.

Korkudan dili tutulmuştu. Hızlı hızlı soluk alarak

cevap verdi:

—Bunu... bunu bir herif getirdi... Benim sanmış... Ben de onu kurulama bezi yaptım... İnanın, yemin ederim.

—Ne zaman oldu bu?

—Bugün, öğleden sonra.

—Kimdi o herif?

—Bill... Bill Cuddy. Kâğıt ve kumaş kırpıntısı toplar. Koyun hemen kıyısında, bir kulübede oturuyor.

Tabancamın horozunu indirdim.

—Beni iyi dinle, Andy. Eğer beni atlatmaya çalışıyorsan, beynini dağıtacağımdan hiç kuşkun olmasın. Tamam mı?

—Tamam, patron... tamam! dedi kekeleyerek. Yemin ederim. Benim iki çocuğum var...

—Pekâlâ, dedim. Bu Janie karısına da dikkat et, boşboğazlık yapmasın. Bu meselenin duyulmasını istemiyorum. Tamam mı?

Andy ne istediğimi domuz gibi anlamıştı. Bileğini bıraktım, düşmemek için tezgâha dayandı. Tabancamı kılıfına yerleştirip pijamayı aldım, şapkamı kafama geçirip kravatımı sıktım.

—Bu Cuddy dediğin tip tam olarak nerede oturur?

Andy öylesine yavaş ve titrek bir sesle cevap verdi ki, ne dediğini zar zor anladım.

—Buradan dümdüz gidin... Yolun sonunda, tam sahilde sola dönün... Hemen göreceksiniz... Ufak bir kulübe.

* * *

Zavallı oğlan! Ne olup bittiğine hâlâ akıl erdirememişti. Durumuna aldırmadan çıktım, külüstüre atlayıp gazladım. Tarif edilen yere ulaştığımda arabayı bırakıp yaya devam ettim. Kulübe az ötedeydi. Cuddy'nin inini umduğumdan kolay bulmuştum. Kumların üzerinde sessizce ilerleyip kapıya ulaştım. İttim, kanat açıldı. Odanın bir köşesinden ayyaş olduğu hemen anlaşılan birinin horultusu geliyordu.

Ayağımı nereye basacağımı görmek için bir kibrit çaktım. Masanın üzerideki gemici fenerini yakarken bile Cuddy uyanmadı. Odanın içinde birkaç iskemle, bir masa ve iki yatak vardı. Bir köşede, bacası damdan çıkan bir gaz sobası farkediliyordu. Herifi uyandırmak hayli güç oldu. Nihayet göz kapakları kımıldadı ve dirseğinin üzerinde doğruldu.

—Kimsin sen?

Beni iyice incelemesi için bir süre sustum, sonra:

—Polis, dedim. Ayağa kalk.

Doğrulmadan önce kolumu tuttu.

—Ne oldu memur bey? Ben bir suç işlemedim ki! Bütün yaptığım, paçavra toplamaktır... Bakın, gördünüz mü?

Sobanın arkasındaki çuvalı gösterdi.

—Ben onunla ilgilenmiyorum, dedim. Buraya başka bir mesele için geldim. Bir çocuk kaçırıldı... Belki de öldürüldü.

—Oh! Olamaz... (Sesi boğuklaştı.) Ben kimseyi öldürmedim.. Böyle bir şey yapamam.

Yapamayacağı halinden belliydi zaten. Ama bunu ona belli etmedim.

—Andy'ye bir pijama altı götürmüşsün, dedim. Nereden buldun onu?

Neden söz ettiğimi anlamak istercesine burnunu kaşıdı.

—Pijama altı mı?

—Evet, öyle.

Birden hatırladı. Yüz hatları yumuşadı ve gülümsedi.

—Ha, şu pijama! Onu kumsalın üst tarafında bulmuştum. Götürüp Andy'ye şaka yapayım, dedim.

—Bu şakan az daha onun hayatına malolacaktı, sersem. Haydi, giy pantolonunu da bana o yeri göster.

* *

Pantolonunu giyip ayağına lastik çizmeler geçirdi, ceketini ve şapkasını aldı. Arada bir bana göz atmaktan da geri kalmıyordu.

—Başıma bir bela açmazsın, değil mi patron?

—Doğruyu söylüyorsan bir şey olmaz.

—Ama doğruyu söylüyorum ben, patron.

Önüme düştü, birlikte ıslak kumlarda ilerlemeye başladık. Bir süre sonra, Cuddy kolunu uzattı.

—İşte şurada, teknelere yakıt veren benzin istasyonunun önünde, yolun ortasında.

—Peki, kimseyi gördün mü?

—Görmedim.

—Hmm! Bu pijama buraya uçarak gelmedi ya. Biri buraya atmış olmalı.

Cuddy paniğe kapıldı.

—İnanın ben atmadım, patron. Onu şurada buldum. Kumlanmıştı, ama yeni olduğunu hemen anladım ve Andy'ye götürdüm. Beni deliğe tıkmayacaksınız, değil mi patron? Ben...

—Sana inanıyorum, Bill. Şimdi kulübene gidebilirsin. Yalnız, çeneni tutmayı sakın unutayım deme, anlıyor musun?

—Anlamaz mıyım, patron. Sağol! Bu işten kimseye tek laf etmeyeceğim.

Gecenin karanlığında kayboldu. Yalnız kaldığımda, pijamanın bu ıssız yere nasıl gelmiş olabileceğini düşünmeye başladım. Küçük benzin deposunun önünden geçen toprak yol tepelere tırmanıyor ve orada son buluyordu.

Gözlerim iyice karanlığa alıştığında, yirmi beş metre kadar ilerde bir kulübe farkettim. Çökük damı ve yıkık duvarlarıyla bir dev tarafından yumruklanarak hasara uğratılmış gibiydi. Birkaç adım atınca, alt tarafta aynı durumda olan bir diğerini gördüm. Gidip bir bakmak gerekiyordu. Usulca yaklaşıp içine bir göz attım. Hayat belirtisi yoktu.

Daha doğrusu, ben öyle sandım.

Hafif bir inilti duyuldu. Hemen silahımı çekip kibrit çaktım. Silaha gerek yokmuş. İnilti, kulübenin bir köşesine büzülmüş olan Ruston York'tan geliyordu. Oğlanı Noel hindisi gibi bağlamışlardı.

Yanına diz çöküp ipleri çözdüm ve ağzındaki plasteri

aldım. Korkudan hıçkırarak ağlamaya başladı. Ellerinin serbest kaldığını hissettiğinde de kollarını boynuma doladı.

—Ağla yavrum, dedim. Açılırsın.

Ceketimi çıkarıp üstüne örttüm, ona palto gibi geldi bizim ceket. Yatıştırıcı birkaç lafla birlikte sakinleşmesi için hafif hafif yanağına vurdum.

Saldırı, inanılmayacak derecede ani oldu. Çocuğu iterek dönüp tetiğe bastım. Dışardan bir çığlık duyuldu. Aynı anda bedenime çarpan ağırlıkla gerileyip sırtımı duvara vurdum. Karşımdaki ayaklarıma daldı, birlikte yere yuvarlandık. Silahı doğrultayım dedim, olmadı. Bileğime inen bir copla bizim emektar elimden fırladı.

Herifler kaç kişiler bilmiyorum, ama bir kör dövüşüdür gidiyor. Vuruyorum, tırmalıyorum, ısırıyorum, kısacası elden geleni yapıyoruz, ama bu işin sonu olmadığı da belli hani. Bir ara parmaklarım birinin ağzına girdi, olanca gücümle ayırdım parmaklarımı. Herifin ağzı yırtıldı.

Zaten, en son becerebildiğim de bu oldu. Kafama sert bir şey indi ve dövüşten istemeyerek vazgeçtim. Böğrüme inen tekmeler hissediyordum, ama hiçbir acı duymuyordum. Sonra o tekmeleri de hissetmez oldum.

VI. BÖLÜM

Bombalar çevreme düşüyor, vücudum alevlerin, yıldırımların, gök gürültülerinin arasında sarsılıyordu. Tüm gücümü toplayarak göz kapaklarımı açmaya çabaladım.

Beni sarsan küçük çocuktu. Bir yandan da kulağıma fısıltılı bir sesle:

—Bayım, çabuk kalkın! diyordu. Adamlar beni aramaya gittiler. Kalkmazsanız birazdan ellerine düşeceğiz. Lütfen kalkın, çabuk!..

Kalkmaya çalıştım, gücüm yetmedi. Ruston York kollarını göğsüme dolayarak kaldırmayı denedi. O çekerek, ben yardımcı olarak ayağa kalkabildim. Bacaklarım hâlâ titriyordu, ama toparlandım.

Küçüğün omuzuna dostça vurdum.

—Sağol ufaklık! Çok teşekkürler.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Elimi kavrayan Ruston beni ağaçlara doğru sürükledi, karanlıkta gözden kaybolduk. Tüm gürültüleri örten yağmura bir kez daha şükrettim..

—Tabancanızı yerde buldum, dedi Ruston. (Namlusundan tutmuş bana uzatıyordu.) Sanırım, birini yaraladınız. Kapının yanında çok kan vardı.

—Belki benim kanımdır, dedim.

—Hayır, sanmam. Duvarda bir kurşun deliği vardı.

Söylediklerinin doğru olması için içimden dua ettim. Arabama ulaşmamız ne kadar sürdü bilmiyorum, ama bana saatler gibi geldi. Nihayet, ufaklığın yardımıyla

direksiyona geçtim ve biraz soluklandıktan sonra el yordamıyla sigaralarımı aradım. Çektiğim ilk nefes beni hayata döndürmeye yetti.

—Arkada bir battaniye olacak, dedim küçüğe.

Dizlerinin üzerinde doğrulup battaniyeyi aldı ve bacaklarına örttü.

—Anlat bakalım şu olup bitenleri, dedim.

—Beni ittiğinizde dışarı fırladım. Üzerine ateş ettiğiniz adam beni yakalamaya kalktı, fakat ondan kurtulup kapının arka tarafına sakladım. Beni kaçtı sandılar, çünkü adamlardan biri diğerlerine dağılıp beni aramalarını emretti. Onlar gittikten sonra içeri girdim ve sizi baygın buldum, dedi.

Kontağı açıp arabayı çalıştırdım.

—Peki, çok daha önce ne oldu?

—Yani önceki gece mi?

—Tam üstüne bastın, evlat.

—Oda kapısının açılmasıyla uyandım. Önce, Bayan Malcom'un her zamanki gibi beni kontrol ettiğini sandım, fakat o değildi. Bir adamdı. Odamda ne aradığını soracağım sırada kafama vurdu.

Ruston başını tutarak yüzünü ekşitti.

—Adam hangi kapıdan girdi?

—Koridor tarafından galiba. Uyku sersemiydim.

Tuhaf! Adamın biri kapıcıyı, uşağı atlatıp yığınla insanın bulunduğu bir eve giriyor, çocuğu bayıltıyor ve alıp götürüyor.

—Devam et! dedim.

—Sonra, bir teknenin kamarasında kendime geldim. Kapı kilitliydi. Dışarda konuşmalar duydum. İçlerinden biri, şef olması gereken birine Mallory diye hitap etti. Duyduğum tek isim buydu.

Mallory adı benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Çocuğu dinlemeye devam ettim.

—Sonra, kilidi açtım ve...

—Dur bir dakika. Kilidi ne yaptın?..

—Kilidi açtım... Niye sordunuz?

—Bunu nasıl oluyor da beceriyorsun? Yani, kilidi açmayı...

Ruston'un dudaklarında bir gülümseme belirdi.

—Oh! Ben kilitlerin nasıl işlediklerini yıllar önce öğrendim. Üstelik, benim açtığım çok eski bir modeldi.

Bu oğlan gerçek bir deha olmalıydı. Ben bile herhangi bir kilidi açmak için en az bir saat uğraşırım. O da, bir yığın araç gereçle olur.

—...Bir kapağı kaldırdım ve kendimi güvertede buldum. Sahilin ışıklarını farkettiğimde müthiş sevindim ve hemen suya atladım. Su öyle soğuktu ki!.. Sahile vardığımda kaçtığımı anlamış olmalılar ki, üzerime biri atıldı ve beni kulübeye sürükledi. Sonra, içki içip sızdı. Bundan yararlanarak altımdaki pijamayı çıkarıp var gücümle dışarı fırlattım. Birinin bunu bulmasını umut ediyordum. Fakat kulübedeki adam benim kımıldadığımı farkedip elimi ayağımı bağladı. Hiçbir yere kımıldayamayacağımı anladıktan sonra çekip gitti. Ardından siz geldiniz... Sahi bayım, hâlâ canınız yanıyor mu?

Uzun zamandır sağlığımla ilgilenen olmamıştı. Saçlarını okşayıp yanağına vurdum.

—Tasalanma küçük, dedim. Her şey yoluna girer.

—Adınız nedir, bayım?

—Mayk Hammer.

—Niçin silah taşıyorsunuz?

—Ben dedektifim, Ruston. Özel polis yani.

Derin bir iç çekti.

—Beni nasıl buldunuz?

—Seni arıyordum.

—Beni bulanın siz olmasına sevindim, Bay Hammer. Başkası olsun istemezdim. Sanırım bu yaptığınız işe kimse cesaret edemezdi.

Gülmeye başladım. Matrak bir oğlandı bu ufaklık. Eğer bu işte cesaret söz konusuysa, cesareti gösteren kendisiydi. Bunu ona söyledim, güldü. Her şeye rağmen, hâlâ gülebilen bir çocuk.

*

* *

Malikâne şimdi yarı karanlıktaydı. Arabanın yanına gelen Henry elindeki lambayı içeri tuttu ve çocuğu gör-

düğü anda şaşkınlıktan kekelemeye başladı: "Ba... Bay Ruston!..."

—Evet, ta kendisi, dedim. Haydi, aç şu kapıyı da içeri girelim.

Demir parmaklığı açıp yol verdi. Bahçe kapısından malikâneye doğru süzüldük. Henry giriş kapısından eve telefon etmiş olmalı ki, Bay York ile akrabaları bizi kapıda karşıladı.

Ünlü bilimadamı bizim külüstürün kapısını parçalayacakmış gibi açarak oğluna doğru eğildi. Ruston hemen babasının boynuna atıldı:

—"Baba... Babacığım!.."

VII. BÖLÜM

Arabadan aşağı kaydım. Kimsenin bana aldırdığı yoktu. Hepsi bir ağızdan konuşuyor, bağırıp çağırışıyorlardı. Sorular, cevaplar, bir yığın gürültü. Elimi profesörün omuzuna koydum.

—Küçüğü içeri alın ve bu kalabalığı hemen dağıtın, dedim. Bu kadar heyecan yeter de artar bile!

York başını salladı. Ruston "ben yürüyebilirim" deyince onu aramıza aldık ve üçümüz birlikte içeri girdik.

Düşmanca bakışlarla beni süzen kalabalığın suratına kapıyı kapadım. Profesörle oğlunun arkasından ilerlerken, uşak bir tepsi içinde ikiye katlanmış bir kâğıt getirdi bana ve gayet kibarca:

—Beyefendinin ailesinin kalacağı odaların planı, efendim, dedi. Umarım, beyefendi beğenirler.

Beyefendi teşekkür edip kâğıdı cebine indirdi!

York ile birlikte çalışma odasına girip küçüğü bir kanepeye yatırdık. Çocuğu yakından kontrol edip ufak tefek sıyrıklara pansuman yaptı.

—Nedir durum? diye sordum?

—Kırık çıkık yok. Neyseki, bünyesi dayanıklıdır.

Zili çalıp Harvey'i çağırırken ben de buruşmuş ceketimi giydim. Uşak, çocuğu aldı ve babasının peşinden kapıya doğru yürüdü. Ruston, çıkmadan önce uşağın omuzundan bana gülümsedi.

Beş dakika sonra, York geri geldi. Tek kelime etmeksizin soyunmamı ve kanepeye uzanmamı işaret etti. Vücu-

dumdaki yaraların pansumanını bitirdi ve alkollü pamukla alnında biriken terleri sildi. Kravatımı bağlarken:

—Gidip yatsanız hiç de fena olmaz, dedim.

Başını salladı.

—Hayır. Önce, bana her şeyi anlatmanızı istiyorum.

Olayı anlatıp bitirdiğimde kalktı, bir bardak viski doldurup uzattı. Bir dikişte bitirdim.

—Hiçbir şey anlamıyorum, Bay Hammer. Bu hikâyeyi bir türlü aklım almıyor.

Masasına gitti, çekmeceyi çekti ve çıkardığı çeke bir şeyler yazıp imzaladıktan sonra uzattı: On bin dolar.

—Hediyeniz, Bay Hammer. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Umursamaz gibi bir tavır takındım. Ama yine de on bin dolar, on bin dolardı! Çeki cüzdanıma yerleştirdim.

—Sanırım, olayı eyalet polisine haber vermeme artık karşı çıkmazsınız, dedim. Bu çeteyi ele geçirmek fazla zor olmayacak. Çocuğu sakladıkları tekne sayesinde kolay yakalanırlar. Tekne denen meret mendil gibi cebe de girmez, öyle değil mi?

—Evet, haklısınız. Onları yakalamak gerek. Fakat, Ruston'u niçin kaçırdıklarını hâlâ anlamış değilim. İnanılır gibi değil!

—Siz zengin bir adamsınız, Bay York. Bence tek neden bu.

Ayağa kalktım.

—Polise ben haber veririm. Elimizde artık bir ipucu var. Oğlunuz size de söyledi mi bilmiyorum, ama kendisini kaçıranlardan birinin adını duymuş: Mallory.

—Ne dediniz?..

Tekrarladım:

—Mallory.

Zor duyulur bir sesle mırıldandı:

—Mallory mi?.. Olamaz!

Aceleyle şömineye gitti, yan tarafta bir düğmeye bastı. Boğuk bir "klik" sesi duyuldu ve duvarda küçük bir boşluk açıldı. Elini oraya soktu ve çekti. Parmaklarının ara-

sında hiçbir şey yoktu, yüzü sapsarı oldu, vücudu titremeye başladı. Elini kalbine götürerek iki kat oldu. Tutmasam düşecekti. Koluna girip bir koltuğa oturttum.

—Ceket... cebimde...

Cebinde küçük bir kutu buldum. Kapağını açıp bir hap alarak ona uzattım. Ağzına atıp çiğnedi. Sol yanağında hafif bir tik belirmişti.

—Kaltak!.. Orospu karı!.. Bana ihanet etti...

—Kim, Bay York? Kim size ihanet etti?

Birden aklı başına geldi, orada bulunduğumun farkına vardı..

—Ben hiçbir şey demedim, anladınız mı? Hiçbir şey.

Boktan bir olaya karışacağımı hissederek elimi omuzuna koydum.

—Bay York, dedim, bir an önce polise haber vermeliyiz.

—Hayır, olmaz! Buna izin veremem.

—Beni iyi dinleyin, Bay York. Oğlunuza karşı bir borcum var. Ayrıca, onu sevdim de. Ne akla hizmet edip susmak istediğinizi bilmiyorum, ama o çocuğu tekrar tehlikeye atamayız. İkinci bir kez kaçırılacak olursa, şansımız bu defaki gibi yüzümüze gülmeyebilir... Davranışınızdan bir sırrınız olduğu belli...

Tepeden tırnağa titredi.

—Haydi konuşun, dedim. Korkmayın. Sizi engelleyen nedir?

—Be... benim söyleyecek bir şeyim yok.

—Sahi mi? Günlerinizin sayılı olduğunu bilen kim var? Radyasyona tutulduğunuzu kim biliyor? Nalları diktiğinizde çocuğun hali ne olacak?

Bu ani saldırım etkisini gösterdi. Yemyeşil oldu.

—Ağır hasta olduğumu nasıl öğrendiniz, Hammer?

—Bunun önemi yok. Ben bildiğime göre, bunu bilen başkaları da olabilir. Ruston'u kullanarak size kötülük etmek isteyen kim?

—Lütfen oturun, Bay Hammer.

Bir iskemle çekip çöktüm.

—Susmakla bazı şeyleri kolaylaştırmanız mümkün,

Bay Hammer. Sizden beni anlamanızı değil, benimle işbirliği yapmanızı istiyorum. Ücretiniz çok yüksek olacak. Söz veriyorum. Oğlumun hâlâ tehlike içinde olduğunu biliyorum. Tehlikenin kaynağını bulmaktansa, onu bu tehlikeden uzaklaştırmak daha doğru olur. Bunu benim için yapar mısınız?

İskemlenin sırtlığına dayanıp düşündüm. Anladığım kadarıyla York'un gizlemek zorunda olduğu bir şey vardı, ortaya çıktığı anda onu mahvedecek bir şey. Rudolph York, bilimadamı, saygıdeğer namuslu adam, hmm!... Fakat, ortada velet vardı ve ben de ona borçluydum.

—Kabul, dedim, yüksek sesle. Ama bu işte bir kelek varsa, tehlikenin ne taraftan geleceğini bilmek isterim. Kimdir sizi ürküten? Bir kadın, değil mi? Ve erkeklerden nefret eden bir kadın?

Dudaklarını ısırdı.

—Ben... korkarım, size cevap veremeyeceğim. Zaten, bir soruşturma yapmanız da gerekmiyor. Çıkarlarımı ve oğlumu koruyun, yeter.

—Pekâlâ. Mademki böyle istiyorsunuz, ben de çenemi tutarım. Şimdi yatmaya gidiyorum. Yorucu bir gün geçirdik. Siz de yatsanız, iyi olur.

Koridora çıktığımda Harvey'in vermiş olduğu kâğıdı açıp plana baktım. Gerekli bilgi apaçık belirtilmişti. Merdiveni çıkıp sola döndüm, karşıma çıkan koridorda ilerledim. Sağda, en sondaki kapının üzerine adımın bulunduğu bir karton tutturulmuştu. Kapıyı açtım, içeri girip el yordamıyla elektrik düğmesini buldum ve çevirdim.

—Hayli geciktiniz!

Bu şeytan karının nasıl her istediğini elde edebileceğini görünce sırıttım.

—Selam yavrum.

Alice buğulu gözlerle beni süzdü.

—Sizi son gördüğümde çok daha çekiciydiniz.

—Sahi mi? Gidip bir sakal tıraşı olayım mı?

—Onu demek istemedim. Yani, daha başka bir havadaydınız. Ama, sizi olduğunuz gibi kabul edeceğim.

—Yavrum, sen hemen yaylan buradan. Yatağına gir ve uyu.

—Oh, Mayk! Bırakın bu numaraları!

Üzerimdekileri çıkarmaya başladım.

—Yorgunluktan bitik durumdayım.

—Ama yatağa girdiğimizde...

—Yatağa ben tek başıma gireceğim ve hemen uyuyacağım.

Pantolonumla gömleğimi iskemlenin arkalığına atıp yatağa girdim.

Alice yavaşça ayağa kalktı ve üzerindekileri çıkardı. Bu kızın insanın soluğunu kesen vahşi bir güzelliği vardı.

—Hâlâ yorgun musunuz?

—Dışarı çık ve çıkarken elektriği de kapat.

Arkamı dönmeden önce bana gülümsedi. Sanki, "önümüzde daha başka geceler de var" demek istiyordu. Işık söndü, kapı hafifçe kapandı. Uykuya dalmak üzereyken kafamda bir gerçek belirdi: Alice Nichols kesinlikle o "orospu karı" olamazdı!

Bu tür bir düşünceyle uykuya dalmak hiç de hoş olmuyor. Alice'in Havva anamız gibi çırılçıplak bir durumda odamdan çıkmasından sonra, bu kez rüyamda başka bir kadın belirdi. Kim olduğunu söyleyemeyeceğim ve yüz hatlarını tam olarak farkedemediğim tanıdık biriydi bu. O da Alice gibi soyunmaya başladı. Fakat vücudunda bir sertlik, bir sevimsizlik vardı. Dans eder gibi kıvrak hareketlerle bana doğru yaklaştı. O zaman, sisler dağıldı ve farkedemediğim yüzü ortaya çıktı.

Birden uyanarak yatağımda doğruldum. Rüyama girmesinin ve son derece sevimsiz görünmesinin sebebi belliydi... Neden, hareketleriydi, erkeksi hareketleri. Kısacık kesilmiş saçları, elleri cebinde dolaşmasıyla erkeklerden nefret ettiği belliydi. O kadın bir seviciydi.

—Aman tanrım!

Bir sıçrayışta yataktan fırlayıp pantolonumu ve gömleğimi giydim, vakit geçirmeden dışarı süzülerek sessizce evin öbür tarafına koştum. York'un odasının kapısı aralıktı. Hafifçe kapıya vurdum. Cevap yok.

İçeri girip elektrik düğmesini buldum. Oda ışığa boğuldu. York'un yatağı bomboştu ve hiç bozulmamıştı. Açık bir çekmece durumu anlamama yetti. Yarı aralıktan içi boş bir 32'lik kılıfı farkediliyordu. York birini öldürmek üzere dışarı çıkmıştı.

Zaman!.. Zaman! Şu an en çok ihtiyaç duyduğum şeydi. Pardösümü üstüme geçirerek merdivenleri beşer beşer indim. Dışarı fırlayıp külüstüre atladığım gibi çalıştırıp hemen gazladım. Çıktığımı kimse duymamış olmalı ki, evin hiçbir penceresinde ışık yanmadı. Bahçe kapısına vardığımda, kapının ardına kadar açık olduğunu gördüm. Kulübeden bir horultu sesi geliyordu. Doğrusu, Henry iyi bekçiydi!

Yola fırlar fırlamaz gazın dibi budur deyip sonuna kadar kökledim. İn cin yoktu caddelerde. Külüstürü binanın önünde kaldırıma çekip aşağı atladım ve koşarak merdivenleri tırmandım. Bayan Grange'ın kapısında durduğumda 45'lik elimdeydi. Kapı kapalıydı, fakat tokmağı çevirince hemen açıldı.

Kapıyı ittim. Sessizlik. Koyu bir karanlık. İçeri girip kanadı usulca örttüm.

Yere çömelip ayakkabılarımı çıkardım, duvarın kenarına koydum ve ayaklarımın ucuna basarak holün dibine doğru ilerledim. Sağ tarafta bir elektrik düğmesi olmalıydı. El yordamıyla bulup çevirdim. Ortalık aydınlandı.

Bunca tedbire hiç gerek yokmuş. Tahmin ettiğim gibi York oradaydı. Sırtını duvara verip yere oturmuş, aptalca bir gülüşle bana bakıyordu. Tek tuhaflık, kafatasını ikiye ayıran kanlı bir satırdı.

VIII. BÖLÜM

Büyülenmiş gibi ona bakıyordum. Kafasından süzülen kan, yanaklarından kayıyor ve damla damla çenesinden yere düşüyordu. Görünüşe bakılırsa biraz gecikmiştim.

Evin içi hallaç pamuğu gibi atılmıştı. Çekmecelerin içindekiler yerlere saçılmış, yastıklar sökülüp aranmıştı. York'un elinde bir tomar kâğıt vardı. Aradığını bulmuş olsa bile, belgenin şu an burada olmadığı kesindi. Avucunun içindekiler Myra Grange'ın elektrik faturalarıydı.

Gidip ayakkabılarımı giydim, ondan sonra eyalet polisinin numarasını çevirdim. Karşıma çıkan memura durumu bildirdim.

—Ben, Mayk Hammer. Glendwood Malikâne'sinde bir cinayet işlendi. Tahminimce yarım saat önce. Yolları kontrol etmenizi tavsiye ederim. Anteni eğik bir Ford. Tek kapılı. Myra Grange adında birine ait. Kadın otuz, kırk yaşlarında. Saçları çok kısa. Kibar görünümlü. Erkeksi tavırlı. Hayır, üzerinde ne bulunduğunu bilmiyorum. Dediğim kişi Rudolph York'u öldürdü. Onun yanında çalışıyordu. Evet... evet, burada bekliyorum. Bölge polisine de haber vermemi ister misiniz?

Karşımdaki memur Sidon polisini adam yerine koymadığını belirtir birkaç laftan sonra, olayın nasıl olduğunu anlatmamı istedi. Bir tahminde bulunamayacağımı belirterek, bunu gelip kendisinin yapmasını söyledim ve telefonu kapadım.

Evin her tarafı karmakarışıktı. Elbiseler arandıktan

sonra yere atılmıştı. Bu kasırgadan kurtulmuş tek yer mutfaktı. Nedeni de basitti. York elden geçirdiği tencereleri, kap ve kacakları yere atmış olsaydı, gürültü komşuların dikkatini çekerdi. Yine de aramasını sürdürmüş, fakat kontrol ettiklerinin yerini değiştirmekle yetinmişti. Servis kapısı kilitli ve zinciri takılı durumdaydı. Demek, katil buradan kaçmamıştı. Masa ve dolapların çekmecelerini açtım. Dördüncü çekmecede beni bir sürpriz bekliyordu: Bir et satırı.

Ender rastlanan bir mutfak gereci olan et satırları genellikle evlerde tek bulunur. Oysa, burada aynı nesneden iki adet vardı.

Tek sorun şuydu: York kimi gafil avlamıştı? Ya da, daha doğrusu York'u kim gafil avlamıştı? Evet, doğrusu buydu. Eğer York, Myra Grange'ı yakalamış olsaydı, en azından bir kavga kopması gerekirdi. Myra'nın mücadeleyi bırakıp kaçmış olması düşünülemezdi.

Anladığım kadarıyla, York buraya geldiğinde ev boştu. Buraya geliş nedenini unutmuş ve etrafı aramaya başlamıştı. Asıl amacı öldürmekti. Evet, öldürmek. Tekrar cesede baktım, heryerini yokladım. Aradığım şey üzerinde yoktu.

Birisi cesedin üzerindeki tabancayı almıştı.

Ama neden? Ne kadar katil varsa, topunun canı cehenneme! Cinayetlerinin sınırı yok mudur? Yerde hareketsiz yatan York'un bakışları sanki bana bu işin peşini bırakmamı söylüyordu. Ona yüksek sesle cevap verdim:

—Bunu aklından çıkar, ihtiyar! Seninle beraberim ben.

İki satır ve vahşi bir cinayet. İki satır: biri mutfakta, diğeri cesedin kafatasında. Satır kullanan bir katil hangi sınıftan olabilirdi? Satır denen alet cepte taşınamayacak kadar büyük ve kolay kullanılamayacak kadar ağırdı. Yani, erkek işiydi. Bir kadın böylesine kanlı bir cinayeti göze alamazdı. Fakat Myra Grange... onun gibi yarı erkek, yarı kadın biri de olamaz mıydı? Haydi kana tahammüllü diyelim, peki ya o ikinci satır?

York gülümsüyordu. Ben de ona gülümsedim. Olay

biraz açıklık kazanıyordu. Henüz nedenini bilmiyordum, ama ona benzer bir şey bulmuş gibiydim. Katil, York'un nereye gittiğini ve Myra'nın evde olmadığını biliyordu. Eve elinde satırla geldi. Satırla gelmesinin birçok nedeni olabilir: Belki o anda elinin altındaydı; belki işini onunla görmeye alışıktı ya da satırın sadece katilin kimliğini kolay kolay ortaya çıkaramayacak bir ev aleti oluşuydu.

Kısacası bu olay, öyle rasgele bir kaza değildi. Düşünülerek hazırlanmış bal gibi bir cinayetti. Katil silahını seçmiş, York'u izlemiş ve onu Grange'ın evini altüst ederken gafil avlamıştı. Avını haklamak için hareketlerine fazla özen de göstermemişti. Çünkü, ortalığı dağıtmakla meşgul olan York hiçbir şey duymamıştı... Duyduğunda da çok geç kalmıştı.

Katil, usturadan farksız bir keskinliğe sahip satırı adamın kafasına indirivermişti.

Düşüncelerime burada son verdim. Ayak sesleri duyumuştum, sokak kapısı sert bir biçimde açıldı ve Dilwick fırtına gibi içeri daldı. Salonu iki adımda geçerek karşıma dikildi. Suratı allak bullaktı.

—Seni gebertmem gerekirdi, Hammer! diye böğürdü. Şimdiye kadar hiç kimse beni senin gibi tahrik etmedi.

Tepeden tırnağa onu süzerek sırıttım.

—Neyi nasıl istersen ben hazırım aslanım, dedim. Kimseden korkum yok.

Kuşkusuz Dilwick daha konuşacaktı, ama fırsat bulamadı. İçeriye eyalet polisi üniforması giymiş uzun boylu bir aynasız girdi ve bana doğru ilerleyerek elini uzattı.

—Mayk Hammer mi?

Başımla onayladım. Gülümseyerek kendini tanıttı:

—Çavuş Price. Az önce bana telefon etmiştiniz. Sizin hayranlarınızdanım. New York'ta bir ara Yüzbaşı Chambers ile çalışmıştım. Sizden çok sık söz ederdi.

El sıkıştık. Başımla yerdeki cesedi işaret ederek:

—Bundan sonrası size ait, dedim.

Kendisiyle ilgilenilmediğini gören Dilwick daha fazla tahammül edemedi.

—Ne zamandan beri eyalet polisi bizi boş veriyor?

Price suratına bakmadan cevap verdi.

—Adam ve araç gereç bakımından yetersiz olduğunuzu ispatladığınızdan bu yana...(Sonra bana döndü.) Bir yıldır bu bölge serserilerin yatağı oldu. Sidon halkı ne zaman başı derde girse, hemen bizi arar.

Price sözünü bitirdikten sonra cebinden bir bloknot çıkardı. Cesedin durumunu, cinayet saatini not edip benden bir açıklama istedi.

—Bay York oğluna kavuştuktan sonra çok heyecanlanmıştı. Adamcağız...

Price sözümü kesti:

—Bir dakika, Bay Hammer. Oğlu neredeydi?

—Kaçırılmıştı.

—Sahi mi? (Sesi sertti.) Bundan hiç haberimiz olmadı.

Omuzumun üstünden Dilwick'i işaret ettim.

—Bölge polisinin haberi vardı. Size duyurmamışlar.

Çavuş sözüme inanmıştı, ama yine de sordu:

—Doğru mu bu?

—Evet.

—Peki, niçin rapor vermediniz?

Dilwick sinirden küplere biniyordu.

—Çünkü bunu o kadar gerekli bulmadık. (Yumruklarını sıkarak bir adım ilerledi, fakat Price hiç aldırmadı.) York meselenin duyulmasını istemiyordu. İşte, bu kadar basit.

Çavuş bana döndü.

—Çocuğu kim buldu?

—Ben. (Dilwick kudurmak üzereydi. Çünkü, on bin doları kaçırmıştı.) Çocuğu kumsalda yıkık dökük bir kulübede buldum. Eve getirdiğimde Bay York bir süre kendilerine yardımcı olmamı, oğlunu korumamı rica etti.

Dilwick sözümü kesti.

—York'un burada olduğunu nereden biliyordun?

Şeytan suratına bir tane daha patlat, dedi ama tuttum kendimi. Ne de olsa, o da polisti.

—Bilmiyordum. Yatağa girmeden önce durumu nasıl diye bakmaya gittim.Odası boştu. Oğlunun kaçırılmasından Bayan Grange'ı sorumlu tutar gibiydi. Ona gitmiş

olabileceğini tahmin ettim. Hepsi bu.

—Ya kapı? diye sordu çavuş.

—Açıktı. İçeri girdim ve onu bu halde buldum. Telefonu açıp polisi aradım.

—York buraya nasıl gelmiş, Bay Hammer.

—Sanırım arabayla. 1964 model mavi bir Cadillac olması gerekir.

Price adamlarına işaret ederek evin çevresindeki arabaları araştırmalarını istedi.

O ana kadar sessiz bekleyen teknik adamlar işe koyuldular. Fotoğraflar çekildi, parmak izleri alındı. Price'a duvarda ve ahizede parmak izlerimin bulunduğunu hatırlattım. Not etti. Sonra, dedektiflik ruhsatımın numarasını aldı.

IX. BÖLÜM

Dilwick yerlere saçılmış kâğıtları toplayıp okumaya çalışıyordu. Ama, işe yarar bir şey bulamadı. Şimdi, gözlerini cesede dikmiş dikkatle bakıyordu. Memurlardan biri cesedin cebindekileri masanın üzerine koydu. Price toplamadan bir göz attım. Herkesin cebinde olabilecek şeylerdi. Bir deste anahtar, bozuk paralar, bir cüzdan, bazı derneklere üye kartı ve ilaç kutusu.

—Eksik bir şey var mı? diye sordu Price.

—Ceplerini karıştırmadım, dedim. Ama cebinde ilaç kutusu ve anahtarlar bulunduğunu biliyordum.

Cesedi bir sedyeye yerleştirdiler, satırı da bir beze sardılar. Sonra hepsini toparlayıp gittiler. Yanıma yeni bir memur yaklaştı. Bütün bildiklerimi ona da anlattım. Dışarda, tek bir gazeteci vardı, fakat haber yayıldıktan sonra burası iğne atsanız yere düşmeyecek bir duruma gelecekti.

Price bir işaret çaktı.

—Size ihtiyacım olursa, nerede bulabilirim?

—York'un evindeyim.

—Onu bir an olsun gözden kaçırmayacağım, dedi Dilwick. (Sonra, bana döndü.) Sakın bu işe burnunu sokayım deme, anlıyor musun?

—Kes sesini, diye tersledim. Haklarımın ne olduğunun farkındayım ben.

Şapkamı kafama geçirip izmariti bir tablaya attım. Burada yapacak bir işim kalmamıştı. Hole çıktığımda Price arkamdan yetişti.

—Bay Hammer!

—Evet, çavuş?

—Araştırmalarınızdan yararlanmam mümkün mü?

Gülümsedim.

—Elbette, çavuş. Bir şey öğrenirsem size de bildiririm. Yalnız, o Dilwick namussuzuna dikkat edin. Sizi atlatmak için elinden ne gelirse yapar.

—Vay domuz! diye mırıldandı Price. Peki, şimdi ne yapacaksınız?

—Sizin yapacağınızın aynısını. Şu Bayan Grange denen hatunun nerelerde olduğunu araştıracağım. Şu an için, bana göre en önemli kişi o. Yolları kestiniz mi?

—Bize telefon ettiğiniz andan itibaren. Ayrıca, bize komşu yedi eyalete de tel çekip uyardık. Onun hakkında ne biliyorsunuz?

—Hiçbir şey. Sakin görünüşlü biri. York bana onun sık sık kütüphaneye gittiğinden söz etmişti. Fakat onu bu saatte orada bulacağınızı hiç sanmam. Araştırmalarımı York'un evinde sürdüreceğim. Bir şey bulursam size iletirim.

Hoşça kal deyip ayrıldım. Şu anda uyumaktan başka bir şey düşünmüyordum. Sanki aylardır başımı yastığa koymamış gibiydim.

Malikâneye ulaştığımda güneş doğmak üzereydi. Bahçe kapısının önünde durup Henry'nin ortaya çıkması için korna çaldım. Nihayet, ağzı yiyecekle dolu bir vaziyette göründü.

—Ah! Siz miydiniz? Ben de gece yarısı kapıyı kim açık bıraktı, diye merak ediyordum. Beni niye uyandırmadınız?

Arabayı yavaşça kapıdan içeri sokup ağzındakileri bitirmesini bekledim.

—Gece çıktığımı duymadın mı?

—Ben mi? Külçe gibi uyuyordum. Küçük bey kaçırıldıktan sonra bir an gözümü kırpmamıştım. Bu gece artık

dayanamadım. Sızıp kalmışım.

—Farkındayım, dedim. Bu gece iki araba çıktı dışarı. Biri patronunun arabasıydı.

Suratı değişti, ayaklarının üstünde sallanmaya başladı.

—Ne diyorsunuz? Beyefendi buradan geçtiler ve benim ruhum bile duymadı ha!

—Meraklanma, dedim. Sanırım, o da farkedilmek istemiyordu zaten.

—Ne zaman dönecek?

—Dönmeyecek, dedim. Öldü o.

Ağzı bir karış açık kaldı. Gaza basıp onu öylece bıraktım. Bir dahaki sefere kapısına göz kulak olmayı öğrenirdi.

Eve dalıp kapıyı arkamdan kapadım. Birinci katın odalarından belli belirsiz fısıldaşmalar geliyordu. Merdiven sahanlığına ulaştığımda, Roxy ile çarpışıyordum. Elini dudaklarına götürerek gürültü yapmamamı işaret etti.

—Şşt! Küçük uyuyor.

Uyandığında gerçeği kabullenmesi çok güç olacaktı.

—Sen yeni mi uyandın?

—Kapının gürültüsüne kalktım.

—Herkes burada mı hâlâ?

—Nereden bilebilirim? Niye sordun? Ne oldu yine?

—Az önce York öldürüldü.

Bağırmamak için elini ağzına kapadı. Toparlanması hayli zaman aldı.

—Kim... kim yaptı bunu? diye kekeledi.

—Benim de öğrenmek istediğim bu ya zaten... Şimdilik bir numaralı sanık, Myra. Cinayet evinde işlendi. O ise ortalıkta yok... Şimdi git, herkesi kaldır. Ama, bir şey söyleme. Sadece kendilerini salonda beklediğimi bildir. Haydi, kımılda biraz.

Roxy koridora dalıp ilk odaya girerken bende Ruston'un kapısını açtım. Çarşafı burnuna kadar çekmiş, uyuyordu. Bu haliyle on dört yaşından çok daha küçük görünüyordu. Alnına düşen saçlarını kaldırıp hafifçe sarstım.

—Ruston!

Yavaşça gözlerini araladı, beni görünce gülümsedi.

—Günaydın, Bay Hammer!

—Bana Mayk diyebilirsin.

Kollarını uzatıp gerindi.

—Kalkma vakti geldi mi?

—Hayır Ruston, fakat sana söylemek istediğim bir şey var.

Haberi nasıl vereceğimi düşünüyordum. Küçücük bir çocuğa babasının bir deli tarafından öldürüldüğünü bildirmek kolay iş değildi.

—Ne oldu, Mayk? Kötü görünüyorsunuz. Yolunda gitmeyen bir şey mi var?

—Hem de nasıl, dedim. Kendini cesur bulur musun?

Sıkılgan bir biçimde gülümseyerek.

—En az tarihteki kahramanlar kadar, diye karşılık verdi.

Haberi büyük bir insana verecekmişim gibi aktarmakta karar kıldım:

—Baban öldü, yavrum.

Bir an hiçbir şey anlamamış gibi bana baktı. Şaşırmıştı.

—Öldü mü?

Başımı salladım. Birden gerçeğin farkına vardı ve gözleri yaşla doldu.

—Olamaz... İmkânsız bu!

Kolumu omuzlarına doladım. Başını göğsüme yaslayarak hıçkırmaya başladı.

—Tanrım!.. Babam... Ne oldu babama, Mayk?

Saçlarını okşayarak ne cevap vereceğimi düşündüm. Sonra:

—Öldü, Ruston, dedim. Hepsi bu.

—Başına kötü bir şey geldiğini biliyorum. Anlat Mayk... Lütfen her şeyi anlat.

Mendilimi uzattım. Nasıl olsa olayı öğrenecekti. Aşağıdaki vampirlerden duyacağına benim ağzımdan öğrenmesi yerinde olacaktı.

—Biri öldürdü onu... Al, sil burnunu.

Gözlerini benden ayırmadan dediğimi yaptı.

—Öldürüldü ha?.. Olamaz, babamı kimse öldüremez.

Cevap veremedim. Bir süre sessiz oturduk. Zavallı çocuk. Bir anda yaşlanmış gibiydi. Böyle bir darbe, benim diyen adamın canına okurdu. Dostça omuzuna vurdum.

—Mayk!

—Evet Ruston?

—Buna yapanı bulabilecek misin?

—Elimden geleni yapacağım, evlat.

Dudaklarını ısırdı.

—Bulmanı istiyorum, Mayk. Daha büyük olmak, sana yardım etmek isterdim. Onu... onu öldüreceğim. Oh!.. Mayk!..

Vücudu titreyerek yeniden hıçkırmaya başladı.

—Şimdi yatıp biraz dinlen, evlat. Sonra, giyinip aşağıya gelirsin, konuşuruz. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Sen cesur birisin Ruston. Tanıdığım en cesur delikanlısın. Kuvvetli ol ve ağlama artık. Tamam mı?

—Deneyeceğim, Mayk. İnan, deneyeceğim.

Yatağına uzanıp yüzünü yastığa gömdü. Kapıyı açıp koridora çıktım. Artık istesem de istemesem de bu belaya bulaşmıştım. Çocuğa söz vermiştim. Ve bu, tutmak zorunda olduğum bir sözdü.

X. BÖLÜM

Kimi oturmuş, kimi ayakta, hepsi beni bekliyordu. Sabahın köründe ne nedenle yataktan kaldırılıp salona tıkıldıklarını merak ediyorlardı.

Arthur elindeki portakal suyunu şiş dudaklarından güçlükle akıtıyordu. Erkek kardeşi sinirli sinirli sigara içiyordu. Ghent'ler salonun bir köşesinde birbirlerine sarılmışlar bekleşiyorlardı. Martha ile oğlu kayıtsız, kocasıyla kızı ise merak içindeydiler.

Alice Nichols yine o eski havasındaydı. İçeri girerken bana göz kırpıp "Selam, yakışıklı erkek", dedi. Roxy korkudan iri iri açılmış gözleriyle yolumu kesti ve kahvenin birazdan hazır olacağını haber verdi. İşte, bu iyi haberdi. Çünkü, kahveye gerçekten ihtiyaçları olacaktı.

Karşılarına geçip dikildim.

—Rudolph York sabaha karşı ikide öldü, dedim yekten. Birisi, Bayan Grange'ın evinde kafasına bir et satırı geçirmiş.

Ve tepkileri bekledim.

Martha'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. Oğluyla kızı birbirlerine baktılar. Arthur neredeyse boğuluyordu. William'ın sigarası elinden düştü, Alice ise hiç oralı olmadı.

Kendini ilk toparlayan Martha oldu ve buz gibi bir sesle sessizliği bozdu:

—Myra Grange nerede şu an?

Omuzlarımı silktim.

—Bilmiyorum. Onun bu işle ilgisi olmayabilir de... Belki de katil aranızdan biri... ya da hiç tanımadığımız bir yabancı. Polis neredeyse damlar buraya. Tavsiyem, siz siz olun, kendinize hemen bir kılıf hazırlayın. Zira, cinayet saatinde nerede olduğunuzu ispat etmek zorundasınız.

Onları oracıkta bırakıp mutfağa geçtim. Roxy fincanlara kahve koymaktaydı. Fincanlardan birini alıp Billy'nin odasına çıktım. Kapının açılmasıyla birlikte göz kapaklarını araladı.

—Selam Mayk! (Saate baktı.) Sabahın köründe ruh gibi ne dolaşıyorsun ortalıkta?

—Durum öyle gerektirdi... York öldürüldü.

—Ne?

—Bu gece öldürüldü. Kafasına bir satır yerleştirdiler.

—Aman Tanrım! Ne olacak şimdi?

—Her zamanki gibi soruşturma yapmakla işe başlanacak. Dinle beni, bu gece yatağından dışarı çıkmadın, değil mi?

—Tabii çıkmadım.

—Bunu ispatlayabilir misin? Yani, bir tanığın var mı?

—Neler saçmalıyorsun sen!.. Burada yalnızdım. Ne yani...

—Benim derdim, Dilwick. Herif bana gıcık, acısını senden çıkarmaya bakar. Şimdi otur düşün ve burada olduğunu ispatlayacak bir şeyler bul.

Elini çenesine koydu, alnı kırıştı. Gözlerini yarı kapatarak bir şeyler aramaya başladı.

—Hah, buldum! Evden ayrılan iki araba sesi duydum.

—Öndeki York idi, arkadaki de ben.

—İlk arabanın hareketinden sonra, birinin gürültü etmemeye çalışarak aşağıya indiğini farkettim. Onun ardından da çok hafif bir öksürük sesi geldi. Sonra, dalmışım.

—Öksüreni bulursak paçayı kurtardın demektir. Şimdi çeneni kapa ve soruşturmaya kadar tek laf etme. Tamam mı?

—Ayıp ettin Mayk, şu andan itibaren o biçim dilsizim... Vay canına! Daha neler gelecek bakalım başımıza?

—Yaşayan görür, oğlum. Kendini iyi hissediyorsan, kalk giyin. York'un arabası kentte. Polislerin işi bitmişse arabayı alıp buraya getir.

Kahvesini bitirmesini bekledikten sonra fincanı alıp mutfağa indim. Harvey iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

—Çok korkunç bir şey bu, Bay Hammer! Az önce Bayan Malcom haber verdi... Böyle bir şeyi kim yapabilir?

—Henüz kimin yaptığını bilmiyorum, Harvey. Ama kim yapmışsa, bunu ödeyecek... Ben yatmaya gidiyorum. Polis gelince uyandırırsınız.

—Peki, Bay Hammer. Gitmeden önce kahvaltı yapmak ister miydiniz?

—Sağol, istemem.

Salonun önünden geçip merdivenleri tırmandım. Yatağın çarşafları bıraktığım gibiydi. Başımı yastığa koyar koymaz daldım.

Gözlerimi evi sarsan bir müzikle açtım. Bir piyanoyla böylesine üzücü bir olay bu kadar mükemmel bir şekilde dile getirilebilir miydi?

Üzerinde mavi bir bornoz vardı. Parmakları tuşların üstünde dans eder gibi dolaşıyordu.

—Kes şunu Ruston, dedim yanına oturarak.

Konser son buldu ve piyanistin başı göğsüne düştü.

—Aklını başına topla, evlat. Kendini bırakmamalısın. Sana söylediklerimi düşün.

—Biliyorum Mayk, ama babamı bir türlü aklımdan çıkaramıyorum.

Tek kelime etmeden onu şöminenin yanındaki koltuğa götürdüm ve yanına geçip oturdum.

—Ruston, baban artık burada hiçbir zaman olmayacak, ama seni de böyle üzüntü içinde görmek istemezdi. Bana kalırsa tek arzusu ve amacı, senin başarıya ulaşmandı.

—Başarıya ulaşacağım, Mayk. (Sesi titriyordu.) Babam her konuda dayanıklı olmamı isterdi. İnsanların hayatlarının ilk yıllarını boşa harcadıklarını ve yapmak istediklerinin tümünü hiçbir zaman bitiremeyeceklerini söylerdi. Bu nedenle mümkün olduğunca çok şey öğren-

memi, bir başka deyişle kendimi aşmamı öğütlerdi.

—Onun isteklerini tam anlamıyla uygulamışsın, evlat. Baban seninle her zaman övünürdü.

—Öyleydi. Raporunu hazırlama imkânını bulsun isterdim.

—Ne raporu?

—Bilim Akademisi'nde her beş yılda bir üyeler bir rapor hazırlar. En iyi raporun, yani araştırmanın sahibi başkan seçilir. Babam benim üzerimde yaptığı araştırmalarla bu başkanlığı kazanmak istiyordu.

—Anlıyorum... Belki bu araştırma raporunu onun yerine Bayan Grange hazırlar.

Bunu söylememem gerekiyordu, ufaklığın hemen rengi attı.

—Bunun mümkün olabileceğini hiç sanmıyorum... Hatta, polis bile ondan umudu kesmiş durumda...

Birden, kafama balyoz yemiş gibi oldum.

—Bunu da nereden çıkarıyorsun, evlat?

—Bu sabah polisler geldi. İriyarı olanı hepimizi sorguya çekti. Bu gece nerede olduğumuzu sordu. Sonra, bize Bayan Grange'dan söz etti.

—Ne dedi?

—Arabasını bulmuşlar. Nehire uçmuş. Tam denize döküldüğü noktada. Bayan Grange'ın boğulduğunu sanıyorlar.

Avazım çıktığı kadar "Harvey" diye bağırdım. Sapsarı bir suratla içeri girdiğinde de:

—Sana polis geldiğinde beni uyandırmanı emretmemiş miydim? diye gürledim.

—Özür dilerim, Bay Hammer, dedi. Fakat, memur Dilwick sizi rahatsız etmememi söyledi.

Haydi buyurun! Hırsımdan kravatımı yiyecek durumdayım, ama elden ne gelir?

—Peki, Bay York'un akrabaları ne oldu?

—Polisin sorgulamasından sonra evlerine dönmelerine izin verildi. Bayan Malcom ile Parks, beyefendinin arabasını almaya gittiler. Çavuş Price, akşama bürosunda olacağını ve sizi görmek istediğini bildirdi.

—Neyseki, bizi görmek isteyen biri çıkmış, diye mırıldanarak Ruston'a döndüm: Ben dışarı çıkacağım, evlat. Sen de odana dön ve Roxy... yani Bayan Malcom dönene kadar orada kal. Tamam mı?

—Tamam Mayk... Niye ona Roxy diyorsun?

—Kanımın kaynadığı bazı tipleri hep belirli isimlerle çağırma alışkanlığım vardır.

—Beni de mi? Bana ne diyeceksin?

—Tahmin et.

—Edemem. Sen söyle.

—Kahraman Şövalye.

Salonun kapısını çekip çıkarken ufaklığın kendi kendine "Kahraman Şövalye" diye mırıldandığını duydum.

* *

Polis merkezine geldiğimde, saat sekizi biraz geçiyordu. Hava soğuk ve rutubetliydi. Price okumakta olduğu daktilo sayfalarını masaya bıraktı.

—Evet dostum, ne durumdayız? diye yanaştım.

—Bayan Grange'ın arabası bulundu. Nehirin denize döküldüğü noktaya yakın bir yerde arabayı yarısına kadar sulara gömülmüş bulduk. Yoldaki izlerden anlaşıldığına göre son süratle viraja girmiş, toparlayamayınca da frene basmış ve savrulup korkuluklardan uçmuş. Nehrin o noktasındaki akıntının gücünü bilirsiniz. Kaza, denizin yükselme saatinde olduğu için ceset akıntıyla açık denize sürüklenmiş olmalı.

—Beni herhalde bunları anlatmak için görmek istemedin, öyle değil mi?

—Siz de bizim kadar bu meselenin içindesiniz, Bay Hammer.

—Bana Mayk de. Kibarlıktan nefret ederim.

—Oldu Mayk. Bana şu çocuğu kaçırma hikâyesinden söz etsene.

—Rapor mu hazırlıyorsun?

—Belki. Eğer Bayan Grange öldürülmüşse, bu kaçınılmaz olacak.

Billy'nin Dilwick tarafından tutuklandıktan sonra

bana telefon edişinden başlayıp bildiğim her şeyi anlattım. Price tek kelime etmeden dikkatle beni dinledi. Sözüm bittiğinde de:

—Bu olay hakkında sen ne düşünüyorsun? diye sordu.

—Pek karışık bir iş.

—Sen de mi öyle düşünüyorsun?

—Evet, ama bunun nereden kaynaklandığını henüz anlamış değilim. Çocuğu kaçıran kişi amacına ulaşamayınca, aynı işi tekrarlamak için ikinci bir fırsatı değerlendirmeyi düşünmüş olmalı. Kuşkusuz, evi gözetliyordu. Ayrıca nedenini bilmediğim bir baskı uygulayarak York'un polise gitmesini de önlemişti. O gece York'un evden çıktığını ve Bayan Grange'ın evine gittiğini gördü.

Price bir sigara yakıp bana da ikram etti.

—Bu şekilde düşünüyorsanız, o zaman çocuğu kaçırmasının amacı para koparmak olamaz. Çocuk kaçıran kişilerin başarısızlığa uğradıklarında genellikle ilk düşündükleri şey, bir an önce ortadan yok olmaktır.

Arkama yaslanıp sigaramın dumanını tavana üfledim.

—Gerçekten karmakarışık bir hikâye, öyle değil mi? (Başını salladı.) York'un pek az bir ömrü kaldığını biliyor muydun?

Gözleri iri iri açıldı.

—Hayır. Neden?

—Radyasyon... Her cinayetin temelinde yüzde doksan para yatar. York'un akrabaları herifin kuyruğu titretmesini dört gözle bekliyordu. İçlerinden biri adamın yakında öleceğini öğrenmiş olabilir. Ve bunun gerçekleşmesi için de adamın biraz heyecanlanması yeterdi. İşte, çocuğun kaçırılma nedeni. Girişim bir sonuç vermeyince de, bu kez doğrudan adama saldırdılar. Bu arada, Bayan Grange'ı şüpheli duruma düşürmeyi de ihmal etmediler. Sonra da intihar süsü vererek kadını ortadan kaldırdılar.

Price gülümsüyordu.

—Bu biraz fazla hayal ürünü olmuyor mu, Mayk? İkimiz de çok iyi biliyoruz ki, York herkes yattıktan sonra sessizce evden çıkıp Bayan Grange'ın evine gitti. Orada bulmak ve ele geçirmek istediği bir şey vardı... (Masadaki

kâğıtları bana uzattı.) Şunlara bir göz at. Geceyi evde geçirenlerin ifadesi. Hiçbiri evi terketmemiş. Bu durumda York'u öldüren onlardan biri olamaz. İmkânsız bu!

—Çok ilginç! dedim. Yine de bu sürünün içinde biri yalan söylüyor. Çünkü Billy Parks birinin merdivenlerden indiğini duymuş.

—Bu sen olmayasın?

—Hayır. Benden önce olmuş.

—Bana bundan söz etmedi ama.

—Dilwick'in kendisini hırpalamasından sonra, oğlan üniformalı herkesten korkar oldu. Ayrıca, fazla gevezelik etmemesini ben öğütledim ona.

—Anlıyorum... York sana kuşkulandığı kişinin...

—Hayır, söylemedi. Nasıl söylesin ki? Kendisiyle çok az beraber oldum. Çocuğun kaçırılışından sonra rasgele karşılaştık. Oğlanı bulunca da benden her şey yoluna girinceye kadar güvenliğini sağlamamı istedi.

Price elindeki kurşunkalemle oynuyordu.

—Tam bir çıkmaz, diye mırıldandı. York bir neden yüzünden öldürüldü. Aynı sebepten Myra Grange da öldürüldü. Bu durumda bütün gücümüzle kadının cesedini bulmaya çalışacağız. Öldüğünden emin olduktan sonra da, çalışmalarımıza bir yön verebiliriz. Cesedi bulana kadar, öldüğünü varsaymak zorundayız.

Ayağa kalktım.

—Elimde kanıt yoksa varsayım yürütmem ben. Eğer kadın öldüyse bu işle ilgisi yok demektir; hayattaysa şüphelilerin en başındadır. Ben kendi yöntemlerimle araştırmayı sürdüreceğim... Dilwick ne yapıyor?

—O da sizin gibi düşünüyor. Kadının cesedini görmedikçe öldüğüne inanmazmış.

—O herifi yabana atma, dedim. Çok hinoğluhindir. Her neyse, eğer bir şey bulursam, önce seni düşüneceğim. Hoşçakal, Price!

—Güle güle Mayk.

Külüstüre atlayıp direksiyonun başına geçtikten sonra düşünmeye başladım. Bir adam kaçırma, bir cinayet, bir ortadan kaybolma. Gözü dönmüş akbabalarla dolu bir

ev, iyi bir çocuk, çocuk bakıcısı olmuş eski bir şarkıcı, şoförlük yapan eski bir hükümlü. Ya uşak? Uşak suçlu olamaz mı? Umutsuz bir baba elini kasasına sokuyor ve gizlediği şeyin orada bulunmadığını görüyor. Birini öldürmek için evden çıkıyor ve öldürülen o oluyor. Belki öldürmek istediği kadın da öldürüldü. "Mallory". Bilmeceyi çözecek olan isim. Fakat Mallory, çocuğu kaçıranlardan birinin adıydı.

* *

Pekâlâ, şimdi baştan başlayalım. Çocuğun kaçırılması. Hareket noktam bu olmalı. Ne iç açıcı bir hareket noktası! Mallory'nin adını Price'a söylememek canımı sıkıyordu. Ama söyleyip de Dilwick'in duymasına neden olsaydım, bütün iş karışırdı.

Külüstürü çalıştırıp gazladım. Myra'nın evine gitmeliydim. York oraya gittiğine göre, başlangıç noktası orası olacaktı. Haydi oğlum Mayk! Aslanım benim! Ne arayacağını bir bulursan, esrarın anahtarını da bulmuş olacaksın!

Külüstürü evin yakınına çiviledim, pardösümün yakalarını kaldırdım, şapkamı gözüme kadar indirdim, ellerimi cebime sokup evlerine dönen işçilerin arasına katıldım. Pis bir yağmur yağıyordu. Böylece görmek istediğimi gördüm. Yol kenarındaki bir arabada iki kişi evin kapısını gözlüyordu. Bir üçüncüsü de servis kapısının önündeydi. Anlaşılan, Dilwick hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Ne Myra Grange'ın ne de bir başkasının eve görünmeden girmesinin imkânı yoktu. Daha doğrusu, onlar öyle sanıyordu!

Bu zifiri karanlıkta eve girecek kişinin bir ışık yakması gerekecekti. Kapıyı gözleyen aynasızların bekledikleri de buydu. Karanlıkta içeriye girilebileceğini düşünemiyorlardı. Bu gibi işler için yanımda özel bir cep feneri taşırım. Işığı ancak beş sentlik bir noktayı aydınlatır. Feneri anahtar deliğine tutup maymuncuğu soktum, kapıyı açıp içeri daldım. Kanadı kapadıktan sonra duvara dayanıp bir süre bekledim. Ses yoktu. Feneri yere tutarak ayaklarımın

ucuna basa basa ilerledim. York'un yarattığı dağınıklık olduğu gibi duruyordu. Evi saran gözcülerden Dilwick'in henüz bir şey bulamadığı ve Myra'nın eve döneceğine inandığı anlaşılıyordu. Yoksa evi böyle gözaltına almazdı.

*
* *

Çıkış, girişten daha kolay oldu. Kazasız belasız külüstüre döndüm. Meraktan içim içimi yiyordu. İlerdeki ilk sokağa dönüp bildiğim bir barın önünde durdum. Kahveyle sandviç ısmarlayıp paketi açtım: York'un iki yıl önce hazırladığı ve tüm servetini Myra Grange'a bıraktığını bildirir vasiyetnamesiydi bu. Eğer bu kadın hayattaysa, elimdeki belge onun canına okurdu. Fakat, gerçekten masumsa, işte o zaman ayıkla pirincin taşını!

Kurumuş sandviçi ısırıp kahvenin yardımıyla yuttum. İncelememi bitirdiğimde, ellerimin toz içinde kaldığını farkettim. Bu vasiyetname uzun süredir ellenmemişti.

İlk yarım saatimi kadın psikolojisini düşünmekle geçirdim. Kadınlar genellikle saklamak istediklerini abajur ayakları gibi yerlere gizlerlerdi. Oysa, bu evdekilerin ayakları camdı ve içi görünüyordu. Erkekler ise bu tür gizli şeyleri göze görünmeyen yerlere koyarlardı. Bu durumda ben yarı erkek yarı kadınların ne düşündüklerini bulmak zorundaydım. Bu noktadan hareket ederek önce kapı kasalarını gözden geçirmekle işe başladım. Sonuç sıfır. Sonra, mobilyaları odanın ortasına çektim. Yine bir sonuç yok. Geriye, yere yatıp döşeme tahtalarını incelemek kalıyordu. Çekmiş olduğum yatağın arkasında çekiç izleri görünce amacıma varmış olduğumu anladım. Yere yatıp döşeme tahtasının o kısmını kanırttım. Çiviler hemen attı. Açılan boşluğa elimi daldırdım ve hazineyi çıkardım: Bir lastikle sarılı üç parmak kalınlığında bir paket.

Açmaktan vazgeçerek ceketimin cebine attım, pardösümün önünü iliklerken ve her şeyi olduğu gibi bırakarak kapıya yürüdüm. Dilwick evi bu halde görünce, hırsından şapkasını yiyecekti. Zevkten sırıttım.

Myra'nın oraya bıraktığından bu yana olduğu gibi yerinde kalmıştı. York'un şöminenin üstündeki kasada arayıp da bulamadığı vasiyetname bu değildi. Demek onu başka yerde aramak gerekiyordu.

XI. BÖLÜM

Yeşil ışığın yanmasını beklerken dörtyol ağzındaki saate bakarak kolumdakini ayarladım. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Bir gerçeği öğrenmiştim, ama yine de keyfim yerinde değildi. York'un kasasını boşaltıp adamı heyecandan öldürmek isteyen kim olabilirdi? Meçhul! Yine başladığım yere dönmüştüm. Mallory'nin kim olduğunu bulmak iki şeye bağlıydı. Biri, cinayet gecesinde dışarıya kimin çıktığını bulmak, ikincisi de kimin eksik ifade verdiğini öğrenmek. Belki Roxy bana yardımcı olabilirdi. Vasiyetnameyi cebime atıp gazladım.

Kornaya basar basmaz Henry kapıyı açtı. Yokluğumda eve kimin geldiğini sordum.

—Sadece cenaze töreniyle ilgili firma temsilcisi geldi, Bay Hammer.

Eve girdiğimde Harvey ciddi bir tavırla şapkamı aldı.

—Beyefendi bir şeyler öğrenebildiler mi?

—Maalesef, dedim. Bayan Malcom burada mı?

—Sanırım yukarda. Bir süre önce Bay Ruston'u yukarı çıkarmışlardı Kendisini çağırayım mı?

—Hayır. Ben hallederim.

Kapıyı hafifçe tıklatıp açtım. Roxy belli belirsiz bir çığlık atarak yatağın üstündeki sabahlığını önüne tuttu. Gördüğüm bir anlık çıplaklık soluğumun kesilmesine yetti. Hemen gözlerimi yumdum.

—Affet, Roxy... Acı bu zavallıya.

Gülümsedi.

—Oh! Lütfen saçmalama. Vücudumu ilk kez görüyor değilsin ya. Aç gözlerini.

Yeniden ona baktığımda sabahlığının kuşağını bağlıyordu.

—Oğlan uyuyor, dedi.

—Tahmin ettim.

Ruston'un odasına açılan ara kapı yarı aralıktı. Kapıyı kapayıp yatağın kenarına iliştim. Roxy de bir iskemle çekip karşıma geçti.

—Ne o, günah çıkarmamı mı bekliyorsun? diye takıldı.

—İş ciddi, kızım.

—Konuş öyleyse.

—Sana bir isim söyleyeceğim. Hemen cevap verme. İyice düşün. Bu eve girdiğinden beri geçen süre içinde bu adı duymuş olabilirsin. Bu adın nerede, nasıl ve kim tarafından kullanıldığını hatırlamaya çalış.

—Pekâlâ. Kimmiş bu?

Bir sigara aldım, bir tane de ona tuttum. Ateşi uzatırken "Mallory" dedim.Ellerimi dizlerime bağlayıp bekledim. Roxy başını öne eğmiş, sigarasını içiyordu. Gözlerini iki kez bana kaldırdı. Yoğun bir şekilde düşündüğü belliydi. Sonunda, elini alnına götürerek kaşlarını çattı.

—Hatırlamıyorum. Çok mu önemliydi?

—Olabilir. Henüz bir şey diyemem.

—Üzgünüm, Mayk.

Eğilip dizime vurdu.

—Boş ver güzelim, dedim. Şimdi söyle, York'un akrabaları hakkında ne düşünüyorsun?

—Nasıl cevap vereyim? York'un onlarla hiçbir sorunu yoktu.

—İçlerinde York'un daha fazla sevdiği biri yok muydu?

—Sanırım, onların hiçbirini sevmezdi. Buraya geldiğimde küçük Rhoda'ya karşı biraz daha ilgili gibiydi. Ona pahalı hediyeler alırdı. Bunları biliyorum, çünkü alışverişe beni gönderirdi.

Sigaramı söndürdüm.

—Anlıyorum. Sanırım daha sonra başka biriyle ilgilenmeye başladı, öyle değil mi?

—Evet, diğer yeğeni Alice Nichols'a döndü... Alice uzun süre gözde akrabası oldu. Bu durum Ghent'lerin gözünden kaçmadı. Alice'i varis olarak görüyorlardı. Bir zaman geldi, York ondan da soğudu. Ama yine de doğum gününü unutmazdı...

—İlişkileri nasıldı? Samimi davranırlar mıydı birbirlerine?

—Hiçbir zaman.

—Emin misin?

—Tabii. York genç sayılmazdı. Ayrıca onun gözünde kadın, biyolojik bakımdan değişik bir insan cinsiydi.

Roxy radyosunu açıp bir istasyon aramaya başladı.

—York'un hiç vasiyetnamesinden söz ettiğini duydun mu?

—Evet ve akrabaları bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için sinir krizleri geçirirlerdi. Oysa o, vasiyetnamesini hazırladığından söz etmesine karşın, içinde ne bulunduğunu hiçbir zaman açıklamadı.

Roxy ayağa kalkıp Benny Goodman'in eski bir parçasıyla dans etmeye başladı.

—Baksana, dedim, yani York neye karar verdiğini hiç çıtlatmadı mı demek istiyorsun?

—Evet. Yalnız tek söylediği şey, servetinin en yararlı olabilecek yere gideceğini belirtmek oldu.

—Bu açıklamayı Myra Grange da duydu mu?

Bir an durdu, sabahlığının kemerini çözdü ve tekrar dansa koyuldu. Radyoda şimdi bir rumba çalıyordu. Müziğin ritmiyle salınan vücudu eğilip bükülen esnek bir sarmaşık gibiydi.

—Duydu. Hatta, dur bakayım... Bir keresinde bir tartışma çıkmıştı... Evet... York o zaman en güvendiği kişinin Myra Grange olduğunu ve vasiyetnamesinin onun sorumluluğunda işlerlik kazanacağını söylemişti... Hey Tanrım, nasıl da unuttum bunu.

Roxy'nin bu son sözüne uyuz oldum. Aklımın yatmadığı bir şey vardı... Servetini Myra'ya bırakmışken, vasi-

yetnamenin onun sorumluluğunda işlerlik kazanacağını söylemek de neyin nesiydi? Bundan ötesini düşünemedim. Üzerindeki sabahlığı da fora eden Roxy, cennetten çıkma huriler gibi çırılçıplak karşıma dikildi. Vay anam vay! Ayağa kalkıp onu kollarımın arasına aldım.

—Öp beni sevgilim! dedi.

İsteğini ikinci kez tekrarlatmadım. Dudaklarını dudaklarımın arasına alıp yumuldum. Sonra, yüzünü daha iyi görebilmek için biraz uzaklaşarak:

—Ne oluyor böyle kızım? dedim.

Şeytanca bakarak gülümsedi.

—Sana ihtiyacım var. İnanmak zorunda değilsin, ama kalbimin bir köşesini hep sana ayırmışımdır.

Yine yumuldum dudaklarına. Bu seferki daha ateşli ve daha uzun oldu. Tam işi bitirmeye niyetlenirken, Ruston bir çığlık attı. Roxy hemen sabahlığını geçirerek müşfik bakıcı rolüne büründü.

—Bırak, ben bakayım, dedim.

Başını salladı. Kapıyı açıp elektrik düğmesini çevirdim.

—Ne oldu, Kahraman Şövalye?

Oğlan uykusunda bağırmıştı. Beni görünce gülümsedi.

—Selam Mayk! Ne zaman geldin?

—Az önce. Bir şey istiyor musun?

—Lütfen biraz su. Boğazım kurumuş.

Masanın üzerinde bardakla sürahi vardı. Bardağı doldurup verdim. Hepsini içti.

Yanağını okşadım.

—Haydi, uyu artık!

Çarşafı boynuna kadar çekti.

—İyi geceler, Mayk.

Kapıyı kapayıp Roxy'nin karşısına dikildim. Bir koltuğa oturmuş, sinirli sinirli sigara içiyordu. İkimizin de zevki kaçmıştı. Sigara paketimi uzatarak iyi geceler diledi. Karşılık verip çıktım.

Harvey yatmış olmalıydı. Koridor ve merdivenlerde ışık yanıyordu. Dümdüz yürüyüp Billy'nin odasına gir-

dim.

—Ben Mayk, Billy, dedim. Uyuyor musun?

Hemen lambayı yaktı.

—Gelsene.

Yatağının yanındaki bir iskemleye çöktüm.

—Sana birkaç soru soracağım, dedim. Vaktin geç olduğunu biliyorum, umarım canın sıkılmamıştır.

—Ayıpsın Mayk, dedi. Durum ne alemde?

—Yeni bir şey yok. Bayan Grange hâlâ ortaya çıkmadı ve hâlâ da bir numaralı şüpheli durumunda. Dilwick evini ablukaya almış.

—Niye? Kadın boğulmadı mı ki?

—Bilmiyorum, ama bunun böyle olmasını yürekten isteyen biri var... Dinle Billy, geçen akşam birinin aşağı indiğinden söz etmiştin. Bunun üzerinde pek durmamıştım, ama şimdi bu olayın cinayetle sıkı sıkıya ilişkili olduğunu sanıyorum. Şimdi bana bu konuyla ilgili her şeyi en ince ayrıntılarına kadar tekrar anlat.

—York'un gidişini duyduğumu söyleyemem. Hatırladığım tek şey, araba lastiklerinin çakıllı yolda çıkardığı sesle uyandığım. Başım ağrıyor, midem bulanıyordu. Tam yeniden dalmak üzereyken bu kez de merdivende basamakların gıcırdadığını duydum. Kulak kabarttım ve birinin ayak uçlarına basarak aşağı indiğini tahmin ettim. Birkaç dakika sonra da o kişinin sanki ağzını bir şeyle kapatmış gibi boğuk bir biçimde öksürdüğünü farkettim. Ardından ses kesildi. Neden sonra sokak kapısı vuruldu ve bir araba hareket etti. Bu da senmişsin...

—Hepsi bu kadar mı?

—Evet. Senin gidişinden sonra uyumuşum.

Bu elimdeki tek kozdu. Neye yarayacağını bilmiyordum ama bir koz olduğu kesindi. Şu andan itibaren saksıyı çalıştırıp ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu...

—Billy, dedim, bana bu anlattıklarımdan hiç kimseye söz etmeyeceksin. Özellikle de Dilwick'e. Eğer Price bir şey soracak olursa, bana gönder... Benden sana dost nasihatı: Eğer canını seviyorsan, ağzını ve odanın kapısını sımsıkı kapatacaksın.

Gözlerini kırpıştırdı.

—Vay canına be! Bu iş bu kadar önemli mi, Mayk?

Başımı salladım.

—Hem de nasıl, aslanım! İçimden bir ses bana o duyduğun kişinin katil olduğunu söylüyor. Ve işin garibi, içimdeki ses de hiç yanılmaz.

Titredi zavallıcık. Kapıdan çıkmadan önce korku dolu yüzüne bir göz attım. Sonra, son anda aklıma gelen soruyu sordum:

—Mallory kimdir, Billy?

—Mallory ne ama?

—Sadece Mallory işte.

—Hiç duymadım.

—Peki, sağol aslanım.

Mallory. Adı pekâlâ Smith ya da Jones da olabilirdi. Sisler içinde geziniyordum. Mallory adam kaçırma işine bulaşmıştı. Mallory: York'un sapsarı kesilmesine neden olan bir isimdi. York onu tanıyordu, ama ölmüştü. Öldürülmesinin nedeni bu olabilir miydi? Kuşkusuz. Mallory'yi Myra Grange da tanıyor olmalıydı, ama o da ölmüş ya da ortadan kaybolmuştu. Bunda da Mallory'nin mi parmağı vardı? Niye olmasın? Kafamı saran düşüncelerden bir türlü sıyrılamıyordum. Dişlerimin arasından küfredip boşluğa bir tekme attım. Ne yapmam gerekiyordu? Price ile Dilwick ellerindeki tüm imkânları kullanarak Grange'ın peşindeydiler ve benden önce sonuca ulaşacakları kesindi. Bana kalırsa, kadın bu oyunun bir ayrıntısıydı, önemli bir rolü yoktu... Elimize geçirip tanıklığından yararlanmış olsaydık, bu bize biraz zaman kazandırırdı, o kadar. York'un kafasına satır indirip intihar edecek bir tip değildi. York gibi bir adamla birlikte çalıştığına göre, son derece zeki olmalıydı. Yani, böylesine aptalca bir cinayet işlemezdi... Grange, York'un düşmanı olmadığını söylemişti. Profesörün hayatında gizli kalmış bir hikâyeden haberi olmayabilirdi pekâlâ. Yok, bu akla yakın değildi. York tanınmış bir adamdı ve yirmi yılı aşkın bir süredir aynı yerde yaşamıştı. Peki, ya serveti? Cinayet nedeni bu olabilir miydi? Vasiyetnamesinin Grange'ın evinde işi

neydi? Bu gibi belgeler genellikle ya bir kasaya konur, ya da notere bırakılırdı. Hele, mirasçının vasiyetnameden haberdar olması görülmüş şey değildi... Ayrıca, Grange bana kendi geliri olduğundan ve York'un parasıyla hiç ilgilenmediğinden söz etmişti.

Myra Grange. İster istemez kafam çocuğun kaçırıldığı gece evde bulunmayışına takılıyordu. Onu sokakta arabasında görmüşler, ama o bunu kabul etmemişti. Neden? Kendi kendime güldüm: Bekâr bir kadın gece sokağa ne maksatla çıkar? Ne aptalca bir soru! Biriyle buluşmak için tabii. Ve bu buluşmanın da mesleki durumundan dolayı duyulmasını istemiyordu. Çünkü sevgilisinin, bir erkek değil de genç bir kız olduğu daha akla yakındı... Tabii bütün bunlar birer varsayımdı, ama duygularıma kulak verince hiç de yanılmadığımı sezer gibi oluyordum.

Birden titredim. Uzun süredir kımıldamadan sahanlıkta durduğumu farkettim. Merdivenleri inip evi çevreleyen dar bahçe yolundan ilerledim. Elli metre ötede, laboratuvarın geniş kara kütlesi belirdi. Binanın çevresini dolandım. Kalın demir kapıdan başka girişi yoktu. Cebimden çıkardığım ilk maymuncuk kapıyı açtı.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıp elektrik düğmesini çevirdim. Işığın yanmasıyla birlikte kendimi sağlı sollu bir düzine kapının yer aldığı bir koridorda buldum. Ayrıca, içinde birçok araç gerecin bulunduğu geniş bir laboratuvar salonu vardı. Eğer Ruston'un ileri zekâsı doğrudan babasının yardımıyla gerçekleştiyse bunca acayip araç gerece ne gerek vardı? Yoksa bütün bunlar başka bir şeyin kamuflajı mıydı?

Birden, dışarda hafif bir gürültü oldu. Vay canına! Demek tek meraklı taze biz değiliz. Yerimden fırlayıp hemen koridorun elektriğini söndürdüm ve kendimi Myra Grange'a ait olması gereken ilk odaya attım.

Dış kapı açılıp kapandı. Bir ışık farkettim. Gelen kişi cep feneri kullanıyordu. Ayak sesleri saklandığım odanın kapısı önünde durdu. Hemen emektar 45'liğin kabzasına yapıştım. Esrarengiz ziyaretçi yoluna devam ederek York'un çalışma odasına girdi.

Geleni görmek için kapıyı sessizce araladım... Ghent'lerin oğluydu. Delikanlı hemen işe koyulmuş, profesörün çekmecelerini bir bir aramaya başlamıştı. Eline geçirdiği belgeleri dikkatle inceliyor, sonra yere atıyordu. Üç çeyrek kadar sonra umutsuzca doğruldu. Mahvolmuş gibi bir hali vardı.

O sırada beklenmedik bir şey oldu. Delikanlı hırsla bir iskemleye tekme attı. İskemle devrilirken bir çekmeceye çarptı ve onu ters çevirdi. Çekmecenin altında gizli bir bölme çıkmıştı ortaya. Bunu ben de beklemiyordum. Delikanlı diz çökerek cebinden çıkardığı tornavidayla alt kapağı sökmeye başladı. Sonunda, kapak düştü.

XII. BÖLÜM

Delikanlı bir ıslık çalarak dudaklarını ısırdı. Kapakla birlikte yere düşen kalınca zarfı aldı, açtı. İçindekilere baktı ve birden yüzünde bir gülümseme belirdi. Kâğıt tomarının arasından çektiği bir dosya kâğıdını katlayıp cebine koydu, diğerlerini de olduğu gibi yere attı. Sonra, koşarak binayı terketti.

Kapının kapandığını duyar duymaz gizlendiğim yerden çıkıp geride bıraktığı kâğıtları inceledim. İşe yarar bir şey yoktu. En önemlisi, daha iki ay önce hazırlanmış bir vasiyetnameydi. Bu belgeye göre, York servetinin dörtte üçünü Ruston'a, dörtte birini de Alice'e bırakıyordu.

Fakat Richard Ghent bundan çok daha önemli bir belge almıştı, tabii kendi açısından önemli bir belge. Vasiyetnameyi katlayıp cebime attım ve dışarı çıktım. Richard'ı hemen yakalamam gerekiyordu.

Benimle aynı düşüncede olan başkaları da vardı herhalde. Çünkü birtakım sesler duydum. Yüz metre ötemde biri öfkeyle bağırdı... 45'liği çekip namluya bir kurşun sürdüm.

Ağaçlara doğru iki gölge kaydı. Göz kararlamasına bir el ateş ettim, fakat iki gölge koşarak uzaklaştılar. Adımlarımı sıklaştırarak yerde yatan Richard Ghent'in yanına ulaştım. Delikanlının üzerine eğilirken uzaklaşan bir araba sesi duydum. Aynı anda, gecenin sessizliğini bir kadın çığlığı bozdu. Aman Tanrım! Hepsi peşpeşe geliyordu. Evin ışıkları yandı ve Harvey'in imdat istediğini

duydum. Kapıya geldiğimde, Billy ile karşılaştım. Pijamalıydı.

—Yukarı koş Mayk, diye bağırdı. Bayan Malcom'a ateş etmişler.

Soluk soluğa odaya daldım. Roxy yerdeydi. Geceliğinin üst kısmı kan içinde kalmıştı. Diz çöküp geceliği yırttım. Neyseki, kurşun sadece omuzunu sıyırmıştı.

Roxy'yi kaldırıp yatağına yatırdım ve Harvey'e sıcak suyla bant getirmesini söyledim.

—Doktora da telefon et, diye ekledim arkasından.

—Emredersiniz Bay Hammer! diyerek odadan fırladı.

Billy yanıma yaklaşarak Roxy'ye doğru eğildi.

—Ne gibi bir yardımda bulunabilirim, Mayk?

—Burada kal. Ben Ruston'a bir göz atayım.

Ara kapıyı açıp lambayı yaktım. Oğlan yatağına oturmuş, ağzı yarı aralık, boş gözlerle duvara bakıyordu. Elimi omuzuna koyunca titredi ve birden sıçradı. Bakışlarındaki dalgın ifadeyi görünce suratına bir tokat patlattım. Birden, kendine geldi ve:

—Mayk! diye bağırdı.

—Buradayım evlat, dedim. Tasalanmana gerek yok artık.

Beni tanıyınca elimi tuttu. Hâlâ titriyordu.

—Bayan Malcom...

—Durumu iyi... Biraz fazla korkmuş, o kadar. (Çocuğu telaşlandırmak istemiyordum.) Kimseyi gördün mü?

Heyecanlı bir tavırla elimi sıktı.

—Hayır... Kırılan bir bardak gürültüsü oldu ve Bayan Malcom bağırdı. Mayk, bende cesaret filan yok. Korkuyorum.

Hani hiç de haksız sayılmazdı.

—Korkmana gerek yok, dedim laf olsun diye. Yatağına yat ve sakinleş. Ben yan odadayım. Kapıyı açık bırakayım mı?

—Lütfen.

Roxy'nin omuzundaki tamponu kaldırıp yakından baktım. Daha ilk bakışta, eti sıyırıp geçen ve bir yerlerde

kaybolmuş olan kurşunun küçük kalibreli bir silahtan atıldığını anladım. Billy dirseğiyle dürtüp bana pencereyi işaret etti: Cam paramparça olmuştu. Demek kurşun cama eğik vurmuştu, yani aşağıdan yukarıya doğru. O açıdan bakınca, duvara saplanmış olan kurşunu kolaylıkla farkettim. Onu duvardan çıkarmak güç olmadı. Sadmenin etkisiyle biraz eğrilip büğrülmüştü, ama yine de 32 kalibrelik olduğu anlaşılıyordu. York'un silahı nihayet evin yolunu bulmuştu!

Kurşunu cebime atıp:

—Buradan ayrılma Billy, dedim. Ben hemen geliyorum.

—Nereye gidiyorsun?

—Aşağıda bıraktığım bir dostumun yanına.

*

* *

Yanına ulaştığımda Richard Ghent ayağa kalkmaya uğraşıyordu. Ceketinin yakasına yapıştığım gibi ayaklarını yerden kestim veletin. Artık birtakım açıklamalarda bulunmasının tam sırasıydı. Suratı toz toprak içinde kalmıştı. Kafasının bir tarafından kan sızmıştı. Yakasından çeke çeke eve kadar sürükledim. Hiç karşı koymadı.

Hole girdiğimizde onu bir iskemlenin üstüne oturttum. Bir an kafasındaki yarayı yokladıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

—Buldunuz mu onu? diye bağırdı.

—Neyi buldum mu?

Gözlerindeki ışıltı birden kayboldu.

—Hiç.

Kravatına yapışıp yüzünü yüzüme yaklaştırdım. Kurtulmak istedi, beceremedi.

—Bak tüysüz, dedim. Bana numara sökmez. Gırtlağına kadar beladasın. Gizlice laboratuvara girdin, York'a ait belgeleri aşırdın ve Bayan Malcom'a da bu arada ateş edildi. Eğer kafan biraz olsun çalışıyorsa, konuşursun. Benden sana tavsiye!

—Ateş mi edildi?.. Öldürdüler mi onu?

Gerçeği söylemek şart değil ya!

—Henüz ölmedi, dedim. Eğer ölecek olursa, cinayetten mahkemeye çıkacaksın.

—Hayır, olamaz! diye karşı çıktı hemen. Ben ateş etmedim. Laboratuvara girdiğimi kabul ediyorum, ama ben ateş etmedim... Laboratuvardan çıktıktan sonra üzerime iki kişi atıldı. Onlarla dövüşüp paçamı kurtarmaya çalıştım, ama yemin ederim ateş etmedim. Beni bununla suçlayamazsınız.

Suratı bembeyaz olmuştu. Alnında bir damar atıyordu.

—Öyle mi? dedim. Peki, söyle bakalım, laboratuvardan aldığın neydi?

Bir an tereddüt etti, sonra:

—Hiç, dedi.

Kravatını tutmaya devam ederek cebinde ne var ne yok hepsini masanın üzerine çıkardım: Bir cüzdan, tiyatro biletleri, iki eski mektup, bir deste anahtar ve bozuk para cüzdanı. Başka da bir şey yoktu.

—Oradan yürüttüğün kâğıt bir başkasını da ilgilendiriyor olmalı ki, o da senden yürüttü.

—Ben bir şey almadım, diye ısrar etti.

—Peki, niye o adamlar seni gözlüyorlardı? Neden seni bu hale koydular? Ne halt yediğini gözlerimle gördüm. Haydi konuşacaksan konuş, yoksa...

Elimi kaldırdım, yelkenleri hemen suya indirdi.

—Hayır, yapmayın. Her şeyi anlatacağım... Dayımdan bir miktar para çalmıştım. Fakat benim çaldığımı anladı ve bana o miktarda bir senet imzalattı. Bu senedin bulunmasını istemiyordum. Diğerleri, senet aracılığıyla gerçeği öğrenip beni mirastan mahrum edebilirlerdi. İşte, hepsi bu...

—Hmm!.. Sana bunun için saldırmaları pek akla yakın gözükmüyor.

—Benim senede iğelenmiş bir başka kâğıt daha vardı. Aceleden onu okumadım. Belki, almak istedikleri oydu. Bilemiyorum.

Söyledikleri doğru olabilirdi.

—Bayan Malcom'a sen mi ateş ettin?

—Saçmalamayın. (Kravatı biraz daha sıktım). Yapmayın, canımı acıtıyorsunuz. Ben kimseye ateş etmedim. İsterseniz, polise haber verin.

Kravatını bıraktım. Eğer yalan söylüyorsa, bunu çok geçmeden anlayacaktım.

Bu sırada bir araba sesi duyuldu. Harvey hemen fırladı ve biraz sonra içeri ufak tefek tombul biriyle girdi. Elindeki çantadan adamın doktor olduğu anlaşılıyordu. Richard'a dönerek:

—Şimdi defol buradan, dedim. Sakın evinden bir yere ayrılayım deme. Eğer Bayan Malcom ölecek olursa, hemen otur Tanrına dua etmeye başla.

İskemlesinden fırladığı gibi soluğu dışarda aldı. Ben de merdivenlere dönüp birinci kata çıktım.

—Nasıl durumu?

Pansumanı bitiren doktor bana döndü.

—Önemli bir şey yok. Heyecandan bayılmış. Yaralanmaktan çok korkudan etkilenmiş.

Araç ve gereçlerini çantasına koyup gerekli ilaçları yazarken Roxy gözlerini açtı.

—Durumu polise bildirmem gerek, dedi doktor. Kurşunla yaralanmaları bildirmek zorundayız. Yaralının adı nedir?

Roxy hemen atıldı:

—Helen Malcom.

—Adres?

—Burası.

Yaşını da kaydettikten sonra doktor bana dönerek kurşunu bulup bulmadığımı sordu.

—Duvarda buldum, dedim. 32 kalibrelik. Kurşunu polise vereceğim.

Çantasını kapatıp kapıya doğru ilerlerken:

—Çocuğu da bir görseydiniz doktor, dedim. Pek iyi durumda görünmüyor.

Kendisine son olaylardan söz ettim. Doktor başını sallayarak dinledikten sonra:

—Onu tanırım, dedi. Aşırı heyecan ve sinir bozukluğu tüm çocukları, hele onun gibi ileri zekâlı çocukları çok

etkiler. Kendisine bir göz atayım.

—İyi olur. Bu taraftan doktor.

Doktor, Ruston'un nabzını sayarken oğlanı yüreklendirmek için göz kırptım. Muayene sürerken ben de duvara yapıştırılmış olan kovboy kılıklı sinema oyuncularının fotoğraflarına baktım. Ruston gerçek bir deha olmasına rağmen, çocukluktan kurtulmamıştı. Duvarda Batı Amerika'nın keşfiyle ilgili tüm tarih yer alıyordu. Ayrıca, bir köşeye bir kementle, kovboy şapkası asılmıştı. Bunlarla ilgilendiğimi gören Ruston neşeyle bağırdı:

—Batıyı bilir misin, Mayk?

—Federal poliste çalışırken biraz dolaşmıştım.

—Ne şanslısın! Gerçek kovboyları da görmüşsündür...

Doktor dinlenmesi gerektiğini söyleyerek iki hap verdi, bana da yaptırmam için bir reçete uzattı.

—Önemli bir durum yok. Biraz heyecanlanmış, o kadar. Yazdığım ilaçtan her iki saatte bir, bir kaşık içecek. Yarın tekrar uğrayıp Bayan Malcom'u kontrol edeceğim. Eğer yarası kanarsa, bana haber verin.

Harvey'i çağırıp doktora yolu göstermesini söyledim. Doktoru uğurladıktan sonra, Roxy'ye döndüm.

—Onları bulacaksın, değil mi Mayk? dedi.

—Elbette, dedim. Sen dert etme bunu. Şimdi, olup bitenleri anlat bakalım.

—Bir silah sesi duydum ve pencereye gitmeden önce aptal gibi ışığı yaktım. İçersi aydınlık olduğu için hiçbir şey farkedemedim tabii. Tam o sırada sol omuzumda bir acı hissettim. Cam parçalanmıştı. Sonra, avazım çıktığı kadar bağırdım.

—Namludan çıkan alevi farkettin mi?

Başını salladı.

—Çok uzaklardan gelen bir gürültü farkeder gibi oldum, o kadar.

Açık söylemek gerekirse, nereden ateş edildiğini hâlâ anlamış değildim. Kurşunun yönüne bakılırsa, ateş edilen yer ne Richard'ın bulunduğu nokta olabilirdi, ne de o iki adamın kaçtıkları yön. Yalnız, bir mesele vardı: Hedef

gerçekten Roxy miydi?

—Neyseki, yaran ağır değil, dedim. Önemli olan da bu.

Doktorun verdiği sakinleştirici etkisini göstermeye başlamıştı. Yavaş yavaş gözleri kapanmaya başladı. Billy'ye yaklaşmasını işaret ettim. Yanıma gelince de kulağına yaklaşarak:

—Geceyi çocuğun odasında geçirmeni istiyorum, dedim. Yere birkaç yastık atıp üzerinde yatarsın.

—Nasıl istersen, Mayk.

—Yanlarında birinin kalması gerek. Güvenebileceğim tek kişi sensin. Rahatsız olmazsın ya?

—Aksine. Odamda tek başıma kalacağıma, burada onlarla birlikte olmak daha huzur verici olur.

—Koridora bakan kapıları kilitle.

—Kilitlerim. Hatta, kapıların arkasına birer de iskemle koyarım.

Güldüm.

—O kadar da uzun boylu değil, aslanım, dedim.

Koltuğun şiltelerini yere yerleştirirken odadan çıktım. Kapının kilitlendiğini ve gerçekten arkasına bir iskemle konduğunu işittim. Artık oraya, en azından bu gece hiç kimse giremezdi.

XIII. BÖLÜM

Hole inip telefonla Price'ı aradım.

—Burada yok, diye cevap verdi biri. Kendisine bir haber bırakmak ister miydiniz?

—Evet. Ona Mayk Hammer'in aradığını ve küçük York'un dadısı Malcom'un 32 kalibrelik bir silahla vurulup yaralandığını bildirin. Yarası ağır değil. Yarın sabah sorgulamaya hazır olur. Bahçeden ateş edilmiş, ama saldırgan kaçmış.

—Anlaşıldı. Başka bir şey?

—Var, ama bunu ona ben söyleyeceğim. Bayan Grange'ın izi bulunmadı mı hâlâ?

—Nehrin denize döküldüğü yerde şapkası bulundu.

—Aramalar sürüyor mu?

—Bir tekne ve balıkadamlar sualtı araştırması yapıyor.

—Güzel. Vaktim olursa, daha sonra yine ararım.

Aynasız teşekkür edip telefonu kapadı. Harvey, dışarı çıkıp çıkmayacağımı merak ediyordu. Kapıya doğru yürüdüğümü görünce şapkamla yağmurluğumu verdi.

—Beyefendi bu gece dönecekler mi?

—Bilmiyorum. Siz her yeri kilitleyin.

—Peki, Bay Hammer.

Külüstüre atladıktan sonra el frenini bırakıp motoru çalıştırmadan yokuş aşağıya sessizce hareket ettim. Henry'nin kapıyı açması için kısa bir klakson çaldım. Kulübesinde ışık yandığı halde ortaya çıkmadı. Arabadan

inip odasına girdim. Dizinde bir gazete, uyuyordu. Ağzıma geleni sayıp dökerek omuzunu sarstım. Gözlerini araladı. Bakışları donuktu. Güçlükle başını kaldırdı. Karşısında beni görünce biraz kendine gelir gibi oldu. Eline alnına götürerek:

—Üz... üzgünüm Bay Hammer. Ne oluyor bana, anlamıyorum. Müthiş başım ağrıyor ve devamlı uyukluyorum...

—Neden Henry?

—Bilmiyorum. Belki şu aspirinlerdendir...

Eliyle masanın üzerinde duran kutuyu gösterdi. Tanınmış bir firmanın aspiriniydi. Kutuyu açtım, elime birkaç tablet aldım. Üzerlerinde ne bir harf vardı, ne de marka.

—Kutuyu nereden satın aldın?

—Geçen hafta Bay York vermişti. Migrenim vardı ve aspirin baş ağrıma iyi geliyordu.

—Çocuğun kaçırıldığı gece de aspirin almış mıydın?

—Evet.

—Peki. Artık bunları alma. Bu haplar sana zararlı. Bu gece bir gürültü duydun mu?

—Hayır. Sanmıyorum. Niçin sordunuz?

—Hiç. Laf olsun diye. Şu haplardan birkaç tane alabilir miyim?

Başını salladı, aspirinleri cebime attım.

—Sen yerinden kımıldama, dedim. Ben kapıyı açıp kapatabilirim.

Daha ben odadan çıkmadan yine uykuya daldı. İşte, çocuğu kaçırmaya gelenin rahatça hareket etmesinin nedeni buydu. York'un, benim ve katilin farkedilmeden evden çıkışı da böyle olmuştu. Biri aspirinlerin yerine uyku hapı koymuştu. Katil, sandığımdan da kurnaz biriydi.

Artık esrar aydınlanmaya yüz tutmuş, eksik parçalar tek tek yerini bulmaya başlamıştı. Biri çıkıp da söylenmemesi gerekeni söylediğinde, ya da yapılmaması gereken bir hareketi yaptığında bu iş bitti demekti. Söz konusu esrarın evin içiyle de ilgisi vardı, dışıyla da. Ruston'un

kaçırılması sırasında Henry'nin uyumasını kim istemiş olabilirdi? O hapları kim değiştirmişti?

Birinin açık vermesini beklemeliydim. Belki de bu açığı vermişlerdi de ben farkında değildim. Şu an için göz önünde tuttuğum küçük Ghent ile annesi vardı. Diğerlerini de düşünmem gerekiyordu. Alice. York'un ölümünü haber verdiğimde, hiç oralı olmamıştı. Sevimli dilber!

Alice, Sidon'un batısında, Wooster'de oturuyordu. Burası zengin muhitiydi. Bahçe içinde yer alan binaların en yükseği üç katlıydı.

Külüstürü tam evinin karşısına park ettim. Çekili perdelerin ardında en ufak bir ışık yoktu. Fakat beni görünce hiç şaşırmayacağını adım gibi biliyordum. Zile dokunur dokunmaz kapı açıldı. İçeri girip karşımdaki merdivenden ikinci kata çıktım. Sahanlığa ulaştığımda, Alice dairesinin kapısında belirdi. Üzerinde bir sabahlık vardı.

—Demek sen ha! dedi. Doğrusu ziyaret için çok tuhaf saatler seçiyorsun...

—Beni gördüğüne memnun olmadın mı? dedim dalga geçercesine.

—Aptal adam, bunun böyle olmadığını pekâlâ biliyorsun. Haydi, gel içeri.

—Seni uyandırdım mı yoksa?

—Şöyle bir yatağa uzanmıştım. (Kapıyı kapatıp bana baktı.) Umarım mesleki bir ziyaret değildir, ha?

—Hiç olur mu? Birden kendimi çok yalnız hissettim, şöyle bir çıkayım, dedim.

Gülerek yanağımı okşadı. Hmm! Ne nefis koku!

Yağmurluğumla şapkamı askıya asıp peşinden salona girdim.

—Bir kadeh bir şey alır mısın?

—Duble olsun.

Mutfağa girince çevreme bakındım. Her şey çok şıktı. Park Avenue'deki lüks dairelerle rahatça boy ölçüşebilirdi. Mobilyalar ve duvara asılı tablolar küçük bir servet değerindeydi. York, yeğenine hayli para dökmüştü.

—Beğendin mi?

Başımı salladım.

—Çarpıcı!

—Hemen hepsi Rudy amcamın hediyesi.

Küçük bir abajurun dışında tüm ışıkları kapatıp yanıma oturmadan önce pikaba bir plak koydu.

—Atmosfer çok önemlidir.

Atmosfere ne gerek vardı! Oturmasıyla birlikte sabahlığının önü açıldı ve beyaz baldırları ortaya çıktı. Göğüslerine mi yoksa bacaklarına mı bakacağıma bir türlü karar veremiyordum. Alice sıkıntımı anlamış gibi işleri kolaylaştırdı. Başını omuzuma yasladı. Giyinik olmama rağmen vücudunun ısısını hissedebiliyordum. Macar Rapsodisi'nin ilk nağmeleri saçlarının kokusuna karışırken omuzlarından tutup onu kendime doğru çektim.

—O kadını bulacaklar mı, Mayk? diye fısıldadı.

—Sidon küçük bir kasaba, yavrum, dedim. Uzun süre saklanamaz. Onu tanır mıydın?

—Hayır. Bizlerden her zaman uzak dururdu.

Parmaklarını saçlarımda dolaştırır gibi yaparak yüzümü biraz daha yüzüne yaklaştırdı.

Dudaklarının beni davet eder bir görünümü vardı. Kendimi daha fazla tutamayacaktım. Sımsıkı sarılarak dudaklarımı dudaklarına gömdüm. Elimi sabahlığının altına kaydırmış, pürüzsüz tenini okşuyordum. Zevkten inledi. Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı.

—Soyun Mayk, diye fısıldadı yalvaran bir sesle. (Dudaklarını tekrar dudaklarıma yapıştırdı.) Oh Mayk! Beni yatağa götür...

*

* *

Gitmem gerektiğini haber verdiğimde sabahın hayli erken bir saatiydi. Cilveler yaparak beni engellemeye kalktı. Eğilip alnından öpmekle yetindim.

—Harikaydın yavrum.

—Ya sen, Mayk!.. Oh, Mayk!..

Ayrılmak istemezcesine boynuma sarıldı. Sonunda onu yatağına itip salona geçtim ve giyinmeye başladım. Ceketim yerdeydi. Oysa, onu iskemlenin arkasına astığımı hatırlıyordum. "Oğlum Mayk, sen dün gece ne yaptığının

farkında değilsin" dedim kendi kendime. Holden yağmurluğumla şapkamı aldım, sessizce kapıyı çektim ve merdivenlerden aşağı indim. Sokak kapısında durup yağmurluğumun yakasını kaldırdım, şapkamı gözlerime kadar eğdim ve sağ adımımı kaldırıma attım.

Ne olduysa o an oldu işte. Ne bir ses, ne de bir hareket farkettim. Sadece ensemde müthiş bir acı duydum.

*
* *

Kustum, öksürdüm. Kusmuk kokusu beni daha da fena etti. Başım her saniye biraz daha şişen bir balona benziyordu. Her sarsılışta ağzıma madeni bir şey çarpıyordu. Bileklerimi öyle sıkı bağlamışlardı ki, biraz kımıldanacak olsam ipler etime gömülüyordu.

XIV. BÖLÜM

Arabanın arka döşemesinde tek başımaydım. Boş tabanca kılıfım göğsüme batıyordu. "Zavallı aptal" diye düşündüm kendime sinirlenerek "Kuş gibi avlandın. Kabağın tekisin sen. Evet, hem de ham bir kabaksın. Acemiler gibi kafana copu yedin. Ama, her şeyin bir sırası vardır. Yaşayan görür. Tabii, yaşayacak zamanın olursa, kabak hazretleri!"

Araba sarsıldı ve durdu. Şoför kapıyı açtı, koltuk altlarımdan tutarak beni dışarı çıkarıp çamurun içine bıraktı. Koyu renk bir pantolon paçası, benim 45'liği tutan bir el ve maskeli bir surat farkettim.

—Ne cehenneme sakladın onu? diye gürledi maskeli.

—Neden söz ediyorsun sen?

—Şuna bak! Bir de beni enayi yerine koymaya kalkıyor! Onu bir yere sakladın, bunu biliyorum. Çünkü ceplerinde yok. Konuşacaksan konuş, yoksa ufalarım seni.

Herifin gitgide sinirlendiği belli oluyordu. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

—Neyi aradığını söylemezsen, ben nereden bileceğim? diye homurdandım.

—Şimdi anlatırım sana, pis namussuz!

Tabancayı cebine atıp bir eliyle yakamı, diğeriyle de kolumu tutarak beni yan taraftaki ağaçlıklara doğru sürüklemeye başladı. Ağaçlık araziden elli metre içeri girdiğimizde bunun yeterli olacağını düşünmüş olmalı ki,

durdu. Derin derin soludu ve cebinden benim silahımı çıkarıp burnuma tuttu. İşin kötü tarafı, hergele bu meretin nasıl kullanılacağını biliyordu! Baktım, silahın horozu kalkıktı.

—Hemen konuş, dedi. Yoksa çok geç olacak. Ne yaptın onu?.. Yoksa, önce marifetlerimi mi görmek istersin?

—Haydi göster, keriz! dedim.

Kolu havaya kalktı ve tabanca olanca hızıyla çeneme doğru hareket etti. Benim de beklediğim buydu zaten. Bağlı bileklerimi uzatıp iki elimle tabancayı kavradım ve kendimi geriye atarak var gücümle çektim. Dengesini kaybedip üzerime doğru geldi. Tam zamanıydı. Kafamı burnunun üzerine yerleştirdim. Boğuk bir çığlık atarak yere yıkıldı. Doğrulup üzerine atılmak üzereyken, o benden atik davrandı. Tavşan gibi ayağa fırladı ve tabanları yağlayarak ağaçların arasında gözden kayboldu. Yaprakların arasına düşmüş olan tabancamı arayıp buldum. Sonra, kemerimin iç tarafında taşıdığım jileti çıkardım ve birkaç dakika içinde bileklerimi tutan ipleri kestim. Teres yok olmuştu. Onu oracıkta haklayabilirdim, ama nasıl olsa bir gün elime geçecekti. Biraz beklemekle ne kaybederdim? Şimdi yapacak başka işlerim vardı.

Koruluktan çıkıp yol kenarında duran arabayı inceledim. Torpidoda asılı duran karttan arabanın Wooster'de Bayan Margaret Murphy adlı birine ait olduğunu anladım. Çalıntı olduğunu belliydi.

Beş dakika boyunca eski Chevrolet toprak yolda hoplaya zıplaya ilerledi. Asfalta çıkınca gazı kökledim. Araba fırladı. Hızlandıkça kafam daha iyi çalışmaya başladı. Cebimdeki cüzdanın şişliğinden vasiyetnamenin hâlâ bende olduğu belliydi. Demek, beni ölümle tehdit eden bu hergelenin aradığı o değildi. Peki, neydi bu? Bu derece önemli olan şey neyin nesiydi?

Wooster'e gelince Chevrolet'yi sahibinin evi yakınlarında bir yere bırakıp Alice'in evine doğru yürüdüm. Perdeler hâlâ kapalıydı. Şapkam holde duruyordu. Alıp kafama geçirdim ve dönüp külüstüre atladım. Kafamın içinde bir sürü düşünce vardı. Fakat bir türlü hizaya soka-

mıyordum onları. Sınava girmek gibi bir şeydi bu. Hani bütün soruların cevaplarını bilirsiniz de bir türlü toparlayıp kâğıdınıza geçiremezsiniz.

Yolda düşünecek zamanım oldu. Trafik yoktu. Biri ya da birileri elimde önemli bir şey olduğuna inanıyordu. Bende iki vasiyetname ile birkaç fikir vardı. Vasiyetnamelerle ilgilenmiyorlardı, fikirlerimi ise bilmiyorlardı. Öyleyse aradıkları, benim sonradan bulmuş olabileceğim bir şeydi.

Tabii ya! Ne sersemim ben! Aradıkları, Richard Ghent'in borç senedine iğneli olan belgeydi. Delikanlıya saldıranlar belgeyi ele geçirmiş, ama kaçarlarken onu düşürüp kaybetmişlerdi. Belge, Richard'a saldırdıkları noktayla üzerinden atladıkları duvar arasında düşmüş olmalıydı. Belgeyi benim bulduğumu sanıyorlardı şimdi...

Gülümsedim. Her şey yoluna giriyordu. Eski formuma kavuşmuştum. Gaza biraz daha bastım.

Külüstürü evin önünde durdurduğumda Harvey kapıyı açtı. Bahçe yolundan ilerleyerek Richard'ın saldırıya uğradığı noktada durdum ve yola yaya devam ettim. Saldırganların izlerini bulmak pek güç olmadı. Ezilmiş çiçekler, kırık dallar, yumuşak topraktaki ayak izleri beni kolayca yönlendiriyordu. O bölgeyi didik didik ettim. Duvara ulaşmam yirmi dakika sürdü.

Sonunda, sabrımın mükâfatını gördüm. Bir çalılığın dibinde beyaz bir zarf duruyordu.

ARANAN BELGE.

Zarfı elimle yokladım. İçinde kartpostala benzer sert bir şey vardı. Ne olduğuna daha sonra bakardım. Zarfı cebime atıp araştırmamı sürdürdüm. Roxy'ye saldıran kişi buralardan bir yerden ateş etmiş olmalıydı. Fakat, hiçbir şey bulamadım. Acaba, duvardan kaçanlardan biri mi ateş etmişti?.. Niye etsin? Sonra, tuhafıma giden bir başka şey de kullanılan silahın 32'lik olmasıydı. 32'lik savunma silahıydı. Adam öldürmek isteyenler en azından 38'lik kullanırdı.

Külüstürü alıp malikâneye geldim. Harvey üzerimdeki çamurları hemen farketti.

—Beyefendi kaza mı geçirdiler?

—Öyle de diyebiliriz, dedim gülerek. Bayan Malcom nasıl?

—Çok iyi, efendim. Az önce doktor geldi ve tehlikeyi atlatmış olduğunu söyledi.

—Ya çocuk?

—Hâlâ biraz sinirli. Kendisine başka bir yatıştırıcı verildi. Siz gittikten sonra, Parks bir an olsun yanlarından ayrılmadı.

—Güzel. Gelen giden oldu mu?

—Hayır. Yalnız, birkaç kez Çavuş Price telefon etti ve kendisini aramanızı istedi.

—Sağol Harvey. Yiyecek bir şeyler var mı? Çok açım.

—Elbette efendim. Hemen hazırlarım.

Birinci kata çıkıp kapıyı çaldım. Billy iskemleyi çekip kilidi açmadan önce kim olduğumu sordu. Sesimi alınca açtı.

—Selam aslanım.

—Selam Mayk. Vay canına! Ne oldu böyle sana?

—Biri şaka yaptı.

Roxy yatağında gülümsüyordu. Yaklaşıp yanağından bir makas aldım.

—Seni iyi gördüm.

—Öp beni, Mayk.

—Şşt! İyileşip ayağa kalktığın zaman.

Ruston'un odasına girmeden önce aynada saçlarımı düzelttim. Beni gülerek karşıladı.

—Selam Mayk! Bu kez bir süre kalacak mısın burada?

—Belki. Kendini nasıl hissediyorsun?

—Bomba gibi. Yalnız, devamlı yatmaktan sırtım ağrıyor.

—Bugün kalkıp biraz dolaşabilirsin. Billy seni evin içinde dolaştırsın.

—Mayk... durum nasıl? Yani...

—Sen kafanı böyle şeylere takma, Ruston.

—Uyanık olduğum zamanlar sadece bu meseleyi düşünüyorum. Kaçırıldığım geceyi, senin beni kurtarmanı, babamı, Bayan Grange'ı... Yapabileceğim bir şey oldu-

ğunu bilsem, çok daha erken toparlanırdım...

—Bir sonuç elde edene kadar dinlenmek zorundasın ve yapabileceğin en iyi iş de bu.

—Bazı kitaplarda polisin tuzak kurduğunu okumuştum... Suçluyu yakalamak için kurban yem olarak kullanılır, suçlunun ikinci bir girişimde bulunması sağlanırmış. Ben de diyordum ki...

—Sen dediğini unut, çünkü cevabım hayır... Suçluyu yakalamak için başka yollar da vardır. Her neyse, kalk ve hazırlan istersen. Parks seni biraz yürütsün.

Çarşafı çekip ayağa kalkmasına yardım ettim. Biraz sendeledi, sonra toparlandı. Tuvalete girdi. Billy'ye gözünü açmasını söyleyip aşağıya indim. Harvey, salondaki şöminenin önüne küçük bir masa hazırlamıştı. Bir fincan kahve ve iki büyük sandviç. Karnımı doyurduktan sonra zarfı açtım. İçinden altı fotoğraf çıktı. O zaman Richard Ghent'in niçin bu kadar heyecanlı olduğu anlaşıldı. Bana sadece bir senetten ve ona ilişik bir kâğıttan söz etmişti.

Fotoğraflar insana küçük dilini yutturacak türdendi! En adi cinsinden açık saçık altı fotoğraf: Kahramanları da çırılçıplak iki kadın. Alice Nichols ve Myra Grange. Resimlerde Myra erkek rolünde görünüyordu. Altı değişik poz... Fotoğrafları yakından inceledim ve gerçeği ancak o zaman farkettim. Myra çok doğal tavırlar içindeydi ve yüzü hep objektife dönüktü. Alice ne yapıp yapmış, her seferinde Myra'nın yüzünün makineye dönük olmasını sağlamıştı... Gizli kamera... Kuşkusuz kitapların arasına gizlenmişti. Zaten, fotoğrafların çevresindeki bulanık karaltı da bunu gösteriyordu.

Her şey ortadaydı.

Myra Grange'ın çıbanbaşı olma ihtimalini engellemek için düzenlenmiş bir tedbir. Çok akıllıca! Bir sigara yakıp fotoğrafları cebime attım. İlk vasiyetname Myra'nın lehineydi. York bunu isteyerek mi hazırlamıştı acaba?.. Yoksa, mecbur mu bırakılmıştı?.. Grange'ın elinde patronuna karşı kullanabileceği bir silah var mıydı?.. Her neyse, mirasının tümünün yönetimini Myra'ya bırakan York, bir

süre sonra kadının özel zevklerinden haberdar olmuş ve bu sayede ondan kurtulmayı düşünmüştü... Vay canına! Her şey nasıl da aydınlanıyordu! Yalnız, onu tuzağa düşürebilmesi için yardıma ihtiyacı vardı. Önce, Rhoda Ghent'e yanaşmış, onu hediyelere boğmuştu. Fakat genç kız York'un teklifini kabul etmemiş, o da Rhoda'yı yüzüstü bırakıp Alice'e yönelmişti... Sonra York elindeki kozları masaya koyarak Myra'yı fotoğraflarla tehdit etmişti... Kadın da pazarlığı kabul etmiş görünerek bunun acısını çıkarmaya yemin etmiş olmalıydı. (Belki de bunu satırla yapmıştı.) Bu varsayım Roxy'nin anlattıklarına uyuyordu. Kızkardeşine yapılan tekliften haberdar olan Richard, fotoğrafları ele geçirerek Alice'e şantaj yapmayı ve mirası onlarla paylaşmasını sağlamayı tasarlamıştı. Diğer taraftan, Alice de aynı fotoğrafları aleyhine kullanılmaması için ele geçirmeye çalışıyor, onları kendisine getirecek olana mirastan bir pay vermeyi vaadediyordu. Fakat, bu işte elini çabuk tutan Richard Ghent oldu. Oğlanı ıslatıp belgeleri aldılar ve kaçtılar... Fakat, duvardan atlarken düşürdüler ve benim bulduğumu sandılar.

Sigaramdan derin bir nefes çekip düşündüm. Her şey birbirine uyuyordu. Bir de York'un şöminenin üzerindeki kasaya sakladığı şeyin ne olduğunu bilseydim, mesele oldukça çözülmüş olacaktı. Peki, bazı belgeleri niçin laboratuvara saklamıştı? Belki de bütün yumurtaların aynı sepette bulunmasını istemiyordu. Ya da şöminenin üstündeki kasayı yıllarca önce bir kez kullanmış ve bir daha oraya elini sürmemişti. Kontrol etmediği için de oraya sakladığı şeyin uçup gittiğinden haberi yoktu. Hatta, çalınacağını bile ummamıştı.

İzmaritimi şömineye atıp yan taraftaki gizli düğmeyi aradım. İlk bakışta kolaylıkla görülemeyecek bir yerdeydi. Parmağımı bastırdım, mekanik bir ses duyuldu. Kasa açılmıştı.

York'un yaptığı gibi elimi açılan boşluğa sokup parmaklarımı santim santim her tarafta gezdirdim. Sonunda elime sararmış bir gazete parçası geldi. El kadar bir parça olan kâğıttan bunun on dört yıl önceki bir New York

gazetesi olduğu anlaşılıyordu. Tarihine baktım: 9 Ekim. Kolumu çektim. Kasa otomatik olarak kapandı.

"Artık yaşlanıyorsun, oğlum" dedim kendi kendime. "Bunu daha önce akıl etmeliydin". Gazetedeki tarih, Ruston'un doğduğu güne aitti.

XV. BÖLÜM

Kütüphaneye girerken tuhaf bir hisse kapıldım. Elinde süpürge ve kürekle dolaşan yaşlı kapıcı ile şehvetli dudakları olan kütüphaneci kız tam bir tezat oluşturuyorlardı. Genç kız masasına yaklaştığımı farkedince başını kaldırıp gülümsedi.

—İyi günler bayım. Sizin için ne yapabilirim?

—New York gazetelerinin koleksiyonu bulunur mu sizde?

Ayağa kalktı, etekliğinin üzerindeki hayali kırışıklıkları düzeltir gibi yaparak yürüdü. Hemen arkasına takıldım. Peşpeşe bodrum katına indik. Aşağısı rutubet ve toz kokuyordu. Kitap barındırmaya hiç de elverişli bir yer değildi.

—İşte şurada, dedi kız eliyle işaret ederek.

Globe koleksiyonunu birlikte indirdik.

—Umarım, aradığınız şey bu zahmetimize değer bir konudur.

—Bundan hiç kuşkunuz olmasın güzelim, dedim. Bana 9 Ekim tarihli gazeteyi çıkarır mısınız?

Kâğıt hışırtısı içinde bir beş dakika geçti, ardından kızın neşeli sesi duyuldu:

—İşte!

Masaya bıraktığı gazetenin tarihini kontrol ettim. Aradığım buydu. Tek tek sayfaları çevirdim. Dikkatli araştırmamı izleyen kütüphaneci kız:

—Affedersiniz, dedi. Ne arıyordunuz?

Küfredip parmağımı uzattım.

—Bunu.

—Ama...

—Evet, biri bu sayfanın bir kısmını koparmış.

Kız da şaşırdı.

—Orada ne olması gerekiyordu?

—Bilmiyorum güzelim. Koleksiyonunuzun ikinci bir nüshası yok mu?

—Hayır. Bizde tek örnek bulunur. Zaten gazete koleksiyonlarıyla ilgilenen pek çıkmaz. Ancak, şu ya da bu konuyla ilgilenen tarih öğrencileri gelir, o kadar.

Düşündüm. Gazetenin bu kısmı rasgele koparılmış olamazdı. Biri hızımı kesmek istiyordu, ama bunun hiç önemi yoktu. Başka kütüphaneler de vardı ve bu kütüphanelerde dolaşacak zamana da sahiptim.

Genç kıza gazeteleri kaldırmasında yardım ettim ve birlikte gidip ellerimizi yıkadık. Masasına döndüğümüzde karşısına geçip:

—Bayan Grange diye birini tanır mısınız? diye sordum.

Bir an düşündü.

—Hayır... Yani... şu Bay York ile birlikte çalışan kişi mi?

Başımı sallayarak onayladım. Bayan Grange adını duyduğu anda yüzünün kızarması dikkatimden kaçmamıştı. Demek Grange'ın kütüphaneye sık sık gelmesi, bu kız yüzündendi.

—Ta kendisi, dedim. En son olarak buraya ne zaman geldi?

—Fakat, siz kim oluyorsunuz bayım?

Cebimden kimliğimi çıkardım. Yüzü sarardı, elindeki kalemi daha kuvvetlice sıktı.

—Aşağı yukarı... bir hafta kadar önce.

Gözlerinin içine baktım.

—Biraz daha dikkatli düşünün. Bu hayli uzun bir zaman. Onu en son ne zaman gördünüz?

Myra hakkında çok şey bildiğimi anlamıştı. Önce kızardı, sonra sarardı. Kararlı bir sesle:

—Bir hafta önce, dedi.

Teşekkür edip dışarı çıktım. Bal gibi yalan söylüyordu. Ama, onu zorlayamazdım.

Artık katilin suyu kaynamaya başlamıştı. New York'a dönmeden önce yapacak iki işim daha kalmıştı. Birincisi kişisel bir meraktı. Bu nedenle bir eczaneye daldım ve tezgâhın üzerine cebimdeki hapları koydum.

—Bana bunların ne olduğunu söyler misiniz?

Eczacı haplardan birini parmaklarının arasına alıp dilinin ucuyla tattı, sonra bana:

—Sizin bir fikriniz var mı? diye sordu.

—Bence uyku ilacı.

Adam başını sallayarak arka tarafta kayboldu. Beş dakika kadar sonra, tekrar göründü.

—Hakkınız varmış, dedi.

Ücretini ödeyip külüstüre döndüm. Tebrikler, sayın katil! İşini görmek için her dümene yatıyorsun. Akıllı hergelesin. Seni emektar 45'liğin namlusu önünde görmek çok zevkli olacak. Umarım, o an elimden kurtulmaya kalkmazsın. Ama kimbilir?

Wooster'a dönerken bütün ayrıntıları bir kez daha kafamdan geçirdim. Sonuç hep aynıydı. Adam kaçırma, cinayet ve karışık birtakım işler. Ya ben çok aptaldım, ya da katil aşırı zeki biriydi. Sonuca yaklaştıkça öfkem de artıyordu. Ağzımdaki sigarayı atıp sinirlerime hakim olmaya çalıştım ve dikkatimi hayli yoğunlaşmış olan trafiğe verdim. Külüstürü Alice'in evi önünde durdurup aşağı indim. Kafama yediğim copu hatırlamak canımı sıkmıştı.

Merdivenlerden yukarı çıktım. Alice kapıyı açıp gülümsedi. Kendisini öpmemi bekliyordu. "Selam Alice" dedim, ama öpmedim.

—Ne oldu, Mayk?

—Hiçbir şey, yavrum. Niye sordun?

—Suratından düşen bin parça da...

Şapkamı çıkarmadan içeri girdim. Alice elini viski şişesine uzatırken engel oldum ve cebimdeki zarfı masanın üzerine attım.

—Aradığın bu muydu?

—Benim mi?

Fotoğraflardan birini çekti ve sapsarı kesilerek hemen eski yerine koydu. Pis pis sırıttım.

—Dün geceki yatak sefasının bedeli olarak kabul et.

—Defol buradan.

—Henüz değil, yavrum.

Gözüm kül tablasındaki dört izmarite takıldı. İkisi rujluydu, diğer ikisi ise benim kullandığım marka değildi. Alice nereye baktığımı anlayınca, şirretlik edip bağırmaya kalktı. Aynı anda elimin tersi ağzının ortasını buldu. Acı ve şaşkınlıkla kanepeye yığıldı. Geri dönüp yatak odasına yürüdüm, kapıya bir tekme... kanat ardına kadar açıldı. William Graham, ağzında bir sigara, yatakta oturuyordu. Üzerindeki elbiselere bakan biri, korulukta dolaştığını kolayca anlayabilirdi.

Beni görünce beti benzi attı. Daha kımıldamaya fırsat bulamadan yakasına yapışıp, yumruğumu burnunun üstüne indirdim. Kolları korunmak istercesine havayı dövdü. Yoruluncaya kadar vurdum. Kan çanağına dönen suratını farkettiğimde bıraktım, yere yığıldı. Suratını eski haline getirmeyi kabul eden bir estetikçi, bu iş için en az bin dolar isterdi.

Alice her şeyi görmüş ve duymuştu. Salona döndüğümde korkudan bir koltuğun arkasına saklandı. Hiç oralı olmadım, tuttuğum gibi odanın ortasına çektim. Elbisesi baştan aşağı yırtıldı.

—Eğer yalan söylersen, senin de sonun budur, bilesin. Kafama copu indirten sen miydin?

Konuşacak hali yoktu. Başını salladı.

—Ona mirasta yer almadığını, ama fotoğrafları bulursa payını onunla paylaşacağını söyledin.

Yine başını salladı. Saçından tutup kafasını kaldırdım.

—York parasını istediği gibi dağıtır, hiç umurumda değil bu. Sana verdiği payı al ve cehenneme defol. Arthur'a da söyle, onu ele geçirirsem, o da kardeşinin akibetine uğrayacak.

Odadan çıktığımda William inliyordu. Alice'in ise

yaşlı bir kadından farkı yoktu. İşin bu yanı kapanmıştı. Artık bu cepheden beklediğim bir şey yoktu.

Yalnız, kafamı kurcalayan şey, Graham'ların Roxy'ye ne nedenle ateş ettikleriydi. Durup nişan alacakları zamanları yoktu. Hem sonra ona değil, bana ateş etmeleri gerekirdi. Emin değildim. Fakat bu silahı onların kullanmadığı kesindi. Ateş eden, başka biriydi.

XVI. BÖLÜM

Sayfiye kentinde geçirdiğim o birkaç günden sonra, New York bana pis ve hüzünlü göründü. Külüstürü bir parka bırakıp hemen bir telefon kabinine daldım. Önce Sidon'u arayıp Harvey'i buldum. Billy ile Roxy'nin gözlerini çocuktan ayırmamaları gerektiğini hatırlattım. Sonra Cinayet Masası'ndan Pat Chambers'ı aradım.

—Selam moruk! Ben amcan!

—Hele şükür! Hâlâ hayatta mısın sen? İnsan bir arar be, hayırsız. Neredesin şimdi?

—Times Square'da.

—Geliyor musun?

—Maalesef Pat. İşim var. Eğer istersen beni 43. Cadde'deki kütüphanede bulabilirsin. Batı kapısından gir.

—Tamam. Yarım saate kadar oraya damlarım.

Pat bambaşka bir aynasızdı. Sevdiğim ve hayran olduğum delikanlı bir hergeleydi. Genellikle aynasızlar özel dedektiflerden gıcık kaparlar, oysa Pat ile ben uzun zamandır dosttuk.

Bir sandviçle gazoz alıp zilliği kırdım ve doğru kütüphaneye yollandım. Kapısına geldiğimde Pat da arabadan iniyordu. Uzun uzun el sıkıştık. Hatırımı sormadan konuya girdi hergele.

Olayların kısa bir özetini yapıp sonunu bağladım:

—Şimdi, o tarihli gazetede ne gibi bir haber bulunduğunu öğrenmek istiyorum. Şu koleksiyonları sen iste, daha çabuk çıkarırlar.

* * *

Gerçekten de, hüviyetini gösterir göstermez bizi küçük bir odaya aldılar ve hemen istediklerimizi getirdiler. Sinirden titreyen parmaklarımla 9 Ekim tarihli gazeteyi açtım.

İşte! Aradığımı bulmuştum. Haber, York'un fotoğrafıyla birlikte iki sütun üzerinde verilmişti. Yazının hemen üstünde, yirmi dört punto harflerle şöyle bir başlık vardı:

BİR BABA, BİR BİLİMADAMINI ÇOCUK ÇALMAKLA İTHAM EDİYOR

Doğduktan kırk sekiz saat sonra ölen bir erkek çocuk dünyaya getiren annenin kocası Herron Mallory, tanınmış bilimadamı Rudolph York'u çocuk çalmakla itham ediyor. Mallory, ölen bebeğin York'un çocuğu olduğunu iddia etmektedir. Bu iddiasını, kendi çocuğunu doğduğu anda gördüğünü ve York'a verilen bebeği hemen tanıdığını ileri sürmekle savunmaktadır. Yetkililer böyle bir hatanın olamayacağına kesin bir gözle bakmaktadırlar. Başhemşire Rita Cambell, bebeklere taktığı bileziklerle her ikisini de kesin bir biçimde ayırdığını söylemiştir. Bayan York doğumdan kısa bir süre sonra ölmüştür.

Dişlerimin arasından bir ıslık çaldım. İşte, hareket noktası buydu! Pat, ertesi günkü gazetelere de bakmamızı önerdi. Ertesi günkü haberde, Mallory'nin kuşkulu biri olduğu ve çeşitli nedenlerle birkaç kez hüküm giydiği anlatılıyor, şimdi de namuslu bir vatandaşı boş yere itham ettiği ileri sürülüyordu.

York'un Mallory adını duyduğunda yemyeşil kesilmesinin nedenini şimdi anlıyordum. Pat parmağıyla gazeteye vurdu.

—Ne düşünüyorsun?

—Bir hata olmuş olabilir. York'un bu şekilde davranacağına ihtimal vermiyorum.

—Ama imkânsız da değil, dedi Pat. York çocuk sahibi olduğunda pek genç sayılmazdı. Bir erkek çocuğu olsun

isterdi.

—Tamam, diyelim ki öyle. Ama York gibi biri için geçerli olamaz bu. Çünkü, kalıtım konusuna son derece önem veren biri, bu durumda soyu sopu daha iyi bir bebeği seçmeyi tercih ederdi. Öyle değil mi?

—Seçme hakkı ondaysa tamam, dediklerin doğru. Ama, çocuğu seçen başhemşire ise, işler o zaman değişir. Seçim rasgele olmuştur.

—Ama başhemşire demişki...

—York çok zengin bir adamdı, Mayk.

—Olabilir. Zaten, Mallory adını duyduğunda kendini ele vermiş sayılırdı. Fakat, on dört yıl sonra Mallory'nin böyle bir işe girişmesinin tek amacı para koparmak olsaydı, York'un onu hemen polise haber vermesi gerekirdi. Oysa, bunun tam tersini yaptı. Çocuğun kaçırılışını polisten gizledi. Demek ki,çocuğun çalınması bir gerçek.

—Ve Mallory bunca zaman bekledi, ha!

Başımı salladım.

—Evet, çocuğun ağırlığınca altın etmesini bekledi. Çocuğu kaçırdı ve bu işi yüzüne gözüne bulaştırdı. York, Bayan Grange'ın evine gittiğinde Mallory onun durumu öğrendiğini sandı ve kafasına satırı geçirdi.

—Satırın nereden geldiğini buldun mu?

—Aslına bakarsan, hayır. Ama, bunun pek önemi yok. Dikkati çekmeksizin her yerden alınabilecek bir ev aleti bu. Belki Price bu konuyu araştırıyordur. Benim merakımı çeken, Sidon kütüphanesinden gazeteyi kimin yırtıp götürdüğü. Bu düşünce kimseye bir şey kazandırmaz ki!

—Bak oğlum, dedi Pat, sana fazla bir yardımım olmaz benim. Çünkü, olay benim bölgemin dışında. Ama, bir derdin olursa gel, beklerim.

—Sağol, moruk! dedim. Benim şimdi ya Mallory'yi ya da Grange'ı bulmam gerekiyor. Bunu gerçekleştirdim mi, arkası çorap söküğü gibi gelir.

Pat'tan ayrılıp külüstürü almak için bir taksiye atladım. Pat, Mallory'nin dosyasını incelemişti. Adam defalarca tutuklanmış, ama her seferinde kurtulmuştu.

Dosyasında Başhemşire Rita Cambell'in de sözlerine yer veriliyordu. Kadın böyle bir hatanın imkânsız olduğunu söylüyor ve Mallory'ye inanmıyordu.

XVII. BÖLÜM

Sidon'a girerken bir benzinciye dalıp benzin aldım. Bu arada, bir sandviç yiyip midemi bastırdım. Sonra, Price'ın bürosuna yollandım. Şansım varmış, oradaydı.

Price'ın elini sıktım. Bir köşede oturan Dilwick'e de başımla bir selam verdim.

—İşte, nihayet ortaya çıktı, dedi Dilwick.

—Kes sesini be! diye tersledim herifi.

—Herhalde birbirinizin gırtlağını sıkacak değilsiniz? dedi Price.

Şapkamı masaya fırlatıp dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdim. Price, sigaramı yakmamı bekledikten sonra, Dilwick'i işaret ederek:

—Sizin Bayan Grange'ın evine girdiğinizi ve oradan önemli bir şey götürdüğünüzü iddia ediyor, dedi.

Dilwick'e döndüm.

—Bunun önemli bir şey olduğunu nereden biliyorsunuz? diye sordum.

—Çünkü yerinde yok.

—Neymiş o yok olan?

—Bir dakika, Mayk, dedi Price. Ne aldın oradan?

Price son derece ciddi görünmeye çalışıyor ve Dilwick'in canına okumamdan büyük zevk alıyordu.

—Buna cevap veremem, dostum, dedim. O da hiçbir şey ispatlayamaz. Evde parmak izlerime rastladın mı, Dilwick? (Başını salladı.) Öyleyse, boş yere konuşuyorsun. O eve kim istese girerdi. Aldığın önlemlere kargalar bile

güler. (Lafı hazmetmesini bekledim, sonra bastırdım.) Evet, eve girdim ve faydalı olabilecek bazı şeyler buldum.

Elimi cebime atıp iki vasiyetnameyi çıkardım. Dilwick hemen yerinden fırladı, fakat belgeleri Price'a verdim.

—Vasiyetnamelerden birini Grange'ın evinden aldım. Geçerliliği yok. İkincisini ise York'un evinde buldum. Birkaç ay önce hazırlamış.

İki aynasız belgelerin üzerine eğildiler. Price şöyle bir göz attı. Dilwick ise satır satır okudu. Çenesinin oynamasından kelimeleri sindirmeye çalıştığını anlıyordum. Biraz sonra bakışları bana döndü. Saldırmaya hazırlanıyordu. Nitekim, beklediğim oldu.

—Cinayetin esrarı çözüldü.

—Nasıl yani? diye sordu Price.

—Hammer, sen bu işin içindesin.

—Bak sen! Çok ilginç! Haydi anlat bakalım.

—Kulaklarınızı açıp beni iyi dinleyin, Price. Bu herif ve Nichols denen karı anlaştılar. O fotoğrafları göreceğimi hiç ummuyordun, değil mi Hammer? Oysa, Nichols'ta gördüm onları. O kız fotoğraflar aracılığıyla Grange'ı tehdit etti ve mirasa konmak istedi.

—Çok dahiyane doğrusu, dedim. Peki, benim rolüm ne bu olayda?

—Bekle, şimdi oraya geleceğim. Grange fotoğrafları umursamadı. O zaman, Nichols, York'a giderek Myra'nın kendisine o fotoğraflarla şantaj yaptığını anlattı. Sevgili yeğenine düşkün olan York öfkeye kapıldı ve Grange'ın evine gitti ve onu tehdit etti, fakat Grange karşı koydu. O zaman Nichols seni Grange'ı öldürmeye mecbur etti. Bu arada sen vasiyetnameyi de aldın. Kız mirasa konduğunda sen de payını alacaktın.

—Ne dersin Mayk? dedi Price.

—Harika!.. (Dilwick'e döndüm.) Bunu nasıl ispatlayacaksın?

—Geçen gece Alice'in evinden çıktıktan sonra nereye gittin?

—İşimin başına döndüm, Dilwick. Senin her soruna cevap vermek zorunda mıyım?

—Ha şunu bileydin, pis herif.

Price araya girdi.

—Yeter Dilwick. Eğer elinizde kanıt varsa, gidip yasal yollara başvurun. Yalnız, dikkatli olun. Yanılmış olabilirsiniz. Sonra, yaptıklarınızı pahalıya ödersiniz. Bay Hammer'i de, sizi de tanırım.

Dilwick mosmor olmuş bir halde şapkasını başına geçirip odayı terketti. Kapı kapanır kapanmaz Price ile gülüştük.

—Nerelerdeydin Mayk?

—New York'a gittim. Hareketimden önce seni aradım, ama yoktun.

—Biliyorum. Bu arada bize de Grange ile ilgili bir, iki ihbar geldi.

—Ee, bir şey çıktı mı?

—Ne gezer. Namussuzlar bizi işletmişler. Ya sen ne buldun?

—Çok ilginç bir şey öğrendim. Bütün olay bir çocuk kaçırmayla başlıyor ve yine aynı şekilde bitiyor. Ruston, York'un oğlu değil. Kendi oğlu doğumdan sonra ölmüş. O da başkasının çocuğunu çalmış. Çalınan çocuğun babası eski bir hükümlü. Adam durumu hemen çakmış, ama kısa zamanda ağzını kapamışlar. York gibi birinin karşısında onu kim dinler, ha? Bana kalırsa, bulaştığımız bu bela on dört yılın birikimi.

Kütüphaneden başlayarak araştırmalarım hakkında yarım saat kadar Price'a bilgi verdim. Price da bizim Pat'a benziyordu. Dinliyor, düşünüyor, kimi zaman başıyla onaylıyor, ama sözümü hiç kesmiyordu. Anlatacaklarımı noktaladığımda, merakla sordu:

—Yani bu durumda adamımız, Mallory mi?

—Evet, ama on dört yıldır ondan hiç kimse söz etmedi.

—Bu zaman zarfında bir insan çok değişmiş olabilir.

—Ben de aynı kanıdayım. Yapacağımız ilk iş, Myra Grange'ı bulmak. Ölü ya da diri. Bize yol gösterecek tek kişi o. Boş yere ortalıktan kaybolmadı ya.

—Tamam. Adamlarımın bir kısmı sualtı araştırmaları yaparken, diğerleri de devamlı kimlik kontrolu yapıyor.

Peki, sen ne yapmayı düşünüyorsun?

—York'un çevresindekilerle görüşeceğim. Bu arada Dilwick'i benden uzak tutabilir misin?

—Denerim, ama söz veremem. Dikkatli ol. Herifin ne anasının gözü olduğunu söylememe gerek yok.

—Hem de nasıl!.. İlişkimizi sürdüreceğim. Yardımların için teşekkürler.

Price'tan ayrıldığımda güneş batmak üzereydi. Külüstüre atlayıp doğru York'un evine gitmeye karar verdim. Kütüphanenin önünden geçmeseydim, öyle de yapacaktım. Baktım, kütüphanenin ışıkları yanıyor. İçimden gelen bir sesle külüstürü kaldırıma çekip park ettim. Kapıdan içeri girdiğimde, masanın arkasında oturan kızın sabah konuştuğum kız olmadığını gördüm. Umursamaz bir tavırla kitap raflarının arasında dolanmaya başladım. Salonda birkaç öğretmenle öğrenci dışında kimseler yoktu. Biraz ilerleyip alt kat inişine bir göz attım. Aşağısı karanlıktı. Döndüm, masanın önünden geçerken genç kız ayağa kalkarak karşıma dikildi. Zavallının çöp gibi bacakları vardı.

—Size yardım edebilir miyim, bayım? dedi.

Canım sıkılmış gibi bir tavır takındım.

—Sabah uğradığımda buradaki arkadaşınızdan bir bilgi istemiştim. Bana cevabı akşam verebileceğini söylemişti.

—Ah! Bayan Cook'tan söz ediyorsunuz.

—Evet. Burada yok mu?

—Yok. Öğle yemeğine, diye çıktı ve geri dönmedi. Her yana telefon edip aradık. Sanki yer yarıldı, içine girdi. Çok tuhaf!

Birden, içimi alevler sardı. Heyecanla:

—Nerede oturur bu Bayan Cook? diye sordum.

—Yakında. Şurada, Snyder Bulvarı'nda. Şimdi yine telefon edeceğim. Belki dönmüştür.

Dönmüş olabileceğini pek sanmıyordum, ama hevesi içinde kalsın istemedim. Gerçekten de Bayan Cook hâlâ dönmemişti. Ev sahibi döndüğünde hemen haber vereceğini söyledi.

—Neyse, önemi yok, dedim. Yarın sabah tekrar uğrarım.

Snyder Bulvarı sakin bir yerdi. Evlerin arasına sıkışmış bir gıda mağazası farkettim. Hâlâ açıktı. Hemen içeri daldım. Patron dükkânı kapamaya hazırlanıyordu. Hemen tepesine ekşidim.

—Affedersiniz şef, dedim. Bu civarda Bayan Cook adında birini tanıyor musunuz? Kendisi kütüphanede çalışır. Evinin numarasını unuttum da...

Kolunu yolun alt tarafına doğru uzattı.

—Sokak lambasının altındaki arabayı görüyor musunuz? İşte, ondan sonraki kapı. Ev sahibinin adı, Bayan Baxter'dır.

Teşekkür edip işaret ettiği yere doğru yürüdüm. Birinci katın dışında, binanın tümü karanlıklar içindeydi. İki adımda merdivenleri çıkıp zile bastım. Bayan Baxter beni bekliyormuş gibi hemen kapıyı açtı.

—Ne istiyorsunuz?

—Bayan Baxter mı?

—Evet, benim.

—Bayan Cook'u arıyordum. Şey...

—Oh! Yine mi? Telefon öğleden sonra sırf ona çalıştı. Neredeyse çıldıracağım. Döndüğünde, ona iki çift lafım olacak.

—İçeri girebilir miyim?

—Olmaz. Burada yok dedim ya.

Kapı eşiğinde sonsuza dek kalacak değildim. Her zamanki büyülü hareketi yaptım, kimliğimi çıkarıp burnuna dayadım. Büyüleyici etkisi hemen göründü. Kadın dudaklarını ısırarak kenara çekilip geçmem için yol verdi.

—Ba... başına bir şey mi geldi?

—Henüz bilmiyoruz. (Peşinden salona girdim.) Saat kaçta dışarı çıktı?

—Öğle yemeğinden hemen sonra. Biri çeyrek geçe filandı...

—Gittiğini gördünüz mü?

—Evet... Yani hayır. Yukarda yürüdüğünü ve merdivenlerden indiğini duydum. Basamakları ikişer ikişer

atlama alışkanlığı vardır. Topuklu ayakkabılarla bunun ne kadar gürültü çıkarabileceğini tahmin edemezsiniz!

—Haklısınız. Odasına bir göz atmama izin verir misiniz? Peşinde olduğumuz bir işe bulaştı. Başına bir şey gelsin istemiyoruz.

—Yani, korktuğunuz bir şey mi...

—Biz de sizden fazla bir şey bilmiyoruz Bayan Baxter. Odası nerede?

—En yukarda. Arka tarafta. Kapısını hiç kilitlemez.

XVIII. BÖLÜM

Kadının meraklı bakışları altında yukarı çıktım. Kapıyı açıp içeri girdim, elektriği yaktım ve kapıyı kapadım. Titiz bir kızın tertemiz odasıydı bu. Dolap, çekmece, ne varsa açtım. Her yer son derece düzenliydi. Kuşkusuz o da kaçırılmıştı. Biri Myra Grange ile ilgili ne varsa, her şeye el atıyordu. Kız kendi isteğiyle ortadan kaybolmazdı.

Pencerenin sağ tarafında küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde iki dosya duruyordu. Birincisinde kayda değer bir şey yoktu. İkincisini açtım. Birkaç fatura ve birkaç mektup. İlk üç mektup aklı bir karış havada bir denizci tarafından yazılmıştı. Dördüncüsünü de sevici sevgilisi yazmıştı. Atlaya atlaya paragraflara bir göz attım. Aman Tanrım! Böyle mektup.düşman başına! Utancımdan kıpkırmızı kesildim. Ne kelimeler, ne cümleler... Mektubun altında da Myra Grange adının baş harfleri vardı.

Mektubu yerine koyarken dişlerimin arasından bir ıslık çaldım. Diğer belgelere de göz attıktan sonra dosyayı kapadım. İçimde, beni etkileyen, hatta huzursuz kılan bir duygu vardı. Aynı duyguyu Pat'ın bürosunda da duymuştum.

Okuduğum mektup bana bir şey hatırlatıyordu, daha önce gördüğüm bir şeyi. Neydi bu? Kafam zonklamaya başladı. Delireceğim be! Oğlum Mayk, çalıştır şu saksıyı! Mektuba bir daha göz attım, sonuç yok. Hay şeytan! Neydi bu? Yoksa...

Vay canına! Tabii ya! Aradığım şeyi elimde tutuyor-

dum... Tekrar mektuba baktım. Bu, çok iyi tanıdığım canlı bir el yazısıydı. Bu yazıyı ilk kez, vasiyetnamenin yanındaki belgelerde görmüştüm. Aynı el yazısına ikinci kez bir ifadede rastlamıştım. Ruston'un, York'un oğlu olduğunu, Mallory'nin çocuğu olmadığını belirten ifadede. Yalnız, o ifadenin altındaki imza, Rita Cambell'e aitti.

Parmaklarımı elektrik prizine soksam, bu kadar sarsılmazdım. Gözlerime inanamıyordum. Bu gerçeği benim dışımda bilen biri daha vardı. Bu da Grange'ın ortadan kaybolmasını ya da ölmesini açıklayacak nitelikteydi. Cook'un kaçırılmasının nedeni de buydu.

Artık meselenin kalbine inebiliyor, her şeyi görebiliyordum. On dört yıl önce, gerçekten bir çocuk çalma olayı olmuş ve bunu sağlayan Hemşire Rita Cambell, York'un kanadı altına girerek ömür boyu bir çıkar edinmiş, hatta susmasının karşılığında mirasta bile yer almıştı. Ya Mallory? O zavallı adam ne olmuştu? Mallory adını söylediğinde York'un sararmasını, küfredişini şimdi şimdi anlıyordum. Grange'ın onu ele verdiğini sanmış, kadına küfretmişti. Sonuca varmak için Mallory'yi ya da Grange'ı ele geçirmek gerekiyordu. Çünkü, Grange ortaya çıktığı anda bülbül gibi konuşacağından emindim.

Aşağı inerken Bayan Baxter'ın beni beklediğini gördüm.

—Bir şey bulabildiniz mi?

Başımı eğdim.

—Telaşlanmayın. Bayan Cook dönecek. Bir kaçamak yapmış olacak, dedim.

—Aman Tanrım!

—Telefon eden olursa, adını ve adresini alın. Çavuş Price ile benden başkasına da bilgi vermek zorunda değilsiniz. Bunu unutmayın. Tamam mı?..

Kadının titremesine aldırmadan evden çıktım. Dilwick'i atlattığımı düşündükçe zevkten dört köşe oluyordum.

Külüstüre atladığım gibi gazladım ve ilk rastladığım barın önünde durup Price'a telefon etmeye gittim. Büro-

sunda yoktu. Karşıma çıkan memura Price'ı telsizle bulmasını ve bir çeyrek saat sonra bürosunda olacağımı bildirmesini söyledim.

Külüstürden çıktığımda Price karakolun kapısındaydı. Yanıma gelerek:

—Ne var ne yok? dedi.

—Grange'ın kaza geçiren arabasının fotoğrafları var mı?

—Elbette, gel benimle.

Bürosuna çıkarken son edindiğim bilgileri aktardım. Hemen emir verip Cook'un aranmasını istedi. Sonra, önüme fotoğrafları koydu. Dikkatle inceledim. Bir ayrıntı ilgimi çekti.

—Baksana Price, dedim. Sağ ön kapı bu fotoğraftaki gibi açık mıydı?

—Evet, dedi Price. Ön koltuk kayıp kapıyı zorlamış. Eğer sürücü kaza anında bayılmamışsa buradan rahatlıkla çıkabilirdi.

—Ya diğer kapı?

—O da öyle. Kilitli bile değildi.

—Demek Grange rahatça çıkabildi.

—Ya da nehrin akıntısına kapıldı.

—Ben birinci varsayımı kabul ediyorum.

—Araba hayli hasara uğramış.

—Sanırım Grange korkuya kapıldı ve virajı alamadı. Tabii, bu bir varsayım. Ben şöyle düşünüyorum: Eğer Grange öldüyse cesedini saklamak kimsenin işine yaramaz. Ama saklanıyorsa, ya da birisi onu gizliyorsa, bunu da kısa zamanda ortaya çıkarırız. Yani sonuçta, öyle ya da böyle onu bulmak gerek.

Price gülümsedi. Fotoğrafları geri verdim, birbirimize iyi geceler dileyerek ayrıldık. Katil avına başlamak için yarın sabahı beklemek gerekiyordu. Sidon'un merkezine inip Harvey'e telefon ettim ve Parks'ın Roxy ile birlikte Ruston'un odasında kalmasını istediğimi bildirdim.

Telefonu kapadıktan sonra, bir mağazaya girip bir paket sigara, bir külot, mayo, gömlek ve bir çift ayakkabı satın aldım. Hepsini külüstürün arka koltuğuna atarak

yarım ayın aydınlattığı koyun yolunu tuttum. Çevrede tek bir canlı yoktu. Evlerin hemen hepsi, uzakta kalan biri hariç, karanlığa gömülmüştü. Arabamı çalılıkların arasına çektim, şapkamı burnumun üzerine indirdim ve gözlerimi kapayıp nehrin sesiyle uyumaya çalıştım.

Uyandığımda sisli bir sabah başlıyordu. Külüstürün camları buğulanmış, benim de her yanım tutulmuştu. Hava bayağı soğuktu, ama kafamı buna takmamın sırası değildi. Kapıyı açtım, üzerimde ne varsa çıkarmaya başladım. Külotla kaldığımda dişlerim birbirine vuruyordu.

Vakit geçirmeden suya daldım. Bir dakika tereddüt edecek olsam, nehre girmekten vazgeçebilirdim. Belirlediğim yere, yani Myra Grange'ın arabasının düştüğü noktaya kadar yüzdüm. Sonra, hiç hareket etmeden sanki ölmüş gibi kendimi akıntıya bıraktım. Tek çabam, kafamı su üstünde tutmaktan ibaretti. Suyun akıntısı iyi bir yüzücü için, hatta acemi biri için bile tehlikeli değildi. Deneye girişmemin üzerinden ancak birkaç dakika geçmişti. Artık arabayı görmüyordum. Nehir burada genişliyor ve biraz ilerde denize dökülüyordu. Bu saçma deneyden vazgeçmek üzereyken, alttan gelen bir akıntının beni kaldırıp kuzey sahiline doğru ittiğini farkettim. Gitgide sahile yaklaşıyordum. Sonunda, ayaklarım yere değdi. Sazların arasından sahile çıktım. Otların arasında ilerlerken, bu durumda sahile çıkan birinin mutlaka buradan geçmek zorunda olduğunu düşündüm.

Sazların yerini bir süre sonra çalılıklar aldı. Vücudum, bacaklarım çizik içinde kalmıştı. Elimdeki sopayla çalılara vurarak ilerliyordum. Birden, önümde duran çalılığa dikkatle baktım. Hayatımda gördüğüm en güzel çalıydı bu. Üzerinde, bir kadın elbisesine ait olduğu kuşku götürmez bir kumaş parçası duruyordu.

Kumaş parçasını çekip aldım. Bunun kısa bir süre önce buraya takıldığı belliydi. Ayrıca bu bölge, insanların öyle aklına estikçe dolaşabileceği bir yer de değildi. Birkaç adım sonra, karşıma bir kulübe çıktı. Bundan daha iyi bir gizlenme yeri olamazdı.

Kapıya vurdum ve aynı anda sert bir tekmeyle açıver-

dim. Ürken bir fare bacaklarımın arasından geçerek kaçtı. İçerde kimseler yoktu. Ama, birinin burada çok kısa bir süre önce kaldığı belliydi. Hatta iki kişiydiler. Dövüşmüşler ve iki iskemle devirip bir şişe kırmışlardı. Masanın kenarına çalılıkta bulduğum kumaştan bir parça takılmıştı. Kadının buraya geldiği kesindi. Burada dövüşmüş, ama dövüşü kazanamamıştı.

Arkamda duyduğum "Hey, sen!" sesiyle birden geriye döndüm ve elim içgüdüsel olarak arabada bıraktığım silahıma gitti. Karşımda pis bir mendille burnunu silen gözlüklü bir ihtiyar vardı.

—O mendil sağlığına zararlı değil mi, baba? dedim.

—Sen de üniversiteli o gençlerden misin yoksa? diye sordu.

—Hayır. Niye sordun?

—Çünkü arada bir bu taraflara gezmeye gelirler. (Gözlüğünü çıkarıp daha yakından baktı bana.) Yo, hayır. Sen onlardan değilsin.

—Ben de aksini iddia etmedim ki!

—Ama, sen de onun gibi yüzüyordun.

Bu "onun" sözcüğünün üzerine balıklama atıldım.

—O dediğin kim, baba?

—Şu geçen gün gelen adam. Dün müydü neydi? Emin değilim. Ne işiniz var burada?

—Biz bir kulübün üyesiyiz, baba. Bir yarış tertipledik. Nehirden yüzerek gelip görünmeden kulübeye ulaşacağız. İşte, amacımız bu. Şimdi sen beni gördüğüne göre, yarışı kaybettim sayılır. Diğerini de görmüş müydün?

—Evet, ama ona bir şey söylemedim.

—Nasıl biriydi?

—İyi durumda değildi. Uzun boylu, şişman ve danalar gibi soluyan bir tipti. Buralarda ne aradığını bilmediğimden kendimi göstermedim. Dönüp tekneme gittim.

—Peki, başka kimseyi görmedin mi?

—Hayır.

—Bu kulübede oturan kimse yok mu?

—Yoktur. Yalnız, geçen ay burada biri vardı. Balık tutup domuzlar gibi bir hayat sürüyordu. Üç yaz boyunca

hep geldi buraya.

—Şu gördüğün diğer adam, görünüşü nasıldı? Yani sevimli miydi, kaba mıydı?

—Şimdi sen söyledin de hatırladım. O herifi hiç sevmedim. Zaten bu nedenle ona görünmedim.

Bu Dilwick idi! O namussuz Dilwick! Grange'ın çocuk hırsızlığındaki rolünü çakmış ve benimkine benzer bir araştırmaya girişmişti. Peki ama, niçin susuyordu? Her cinayet bir başka cinayete yol açıyordu. Bu cehennem oyunu ne zaman son bulacaktı? Ortada acımasız bir cani vardı, ve beni tanıyanlar bilirler, kim olursa olsun rüzgâr ekene fırtına biçtirirdim ben.

—Nehre girmeden nasıl geriye dönebilirim? diye sordum ihtiyara.

Bana ağaçlıkları gösterdi.

—Şurada bir patika var. Eğer çalıların arasından gidersen kimse seni görmez. Dilerim, yarışı sen kazanırsın.

—Ben de bunu ayarlamaya çalışıyorum zaten, dedim.

XIX. BÖLÜM

Dönüş çok yorucu oldu. Daha ilk yüz metrede her yanım kan içinde kaldı. Rıhtıma ulaştığımda güneş doğmuş, işe gidenler yollara dökülmüştü. Caddenin boşalmasını bekledim, sonra ok gibi fırlayarak külüstüre kadar koştum. Hemen giyindim ve günün ilk sigarasını yaktım.

İkinci nefesten sonra hareket ettim. Artık, mücadele başlıyordu. Dilwick ve ben. Bu rezilliğin anahtarı Grange idi. Yalnız Dilwick, Grange'dan yana görünüyordu. Bundan emin olduğuma karar verince bir kahveye girip Price'a telefon ettim.

—Myra'dan haber var mı, dostum?

—Yok.

—Peki, Dilwick'in takımı bir şey bulmuş mu?

—Onlarda da bir şey yok. Seni Grange'ın peşinde sanıyordum.

—Öyleyim... Dilwick'in bürosuna telefon edip ne aşamada olduklarını sorar mısın? Cevabı bekliyorum.

—Ama bir şey elde etseler beni ararlardı...

—Yine de bir telefon et.

Diğer telefondan numarayı çevirdiğini duydum. Konuştu ve ahizeyi yerine koydu. Sinirlenmişti.

—Hiçbir şey yok, Mayk.

—Sağol. Öğrenmek istediğim buydu.

Kendi kendime şeytanca gülümsedim. Bu iki polisin arasında düşmanlıktan da öte bir şey vardı. Şimdi iyi bir kahvaltı yapabilirdim. Bir masaya çöküp peşpeşe üç

komple kahvaltı söyledim. Servisi yapan çocuğun her seferinde gözleri daha da irileşiyordu. İki günlük sakalımla beni beleşçi serserilere benzetmiş olmalıydı. Karnımı doyurduktan sonra delikanlıya bir on dolarlık uzattım. İyice şaşırdı. Paranın üstünü alıp saate baktım. Onu çeyrek geçiyordu. Dilwick bu saatte bürosuna gidiyor olmalıydı.

Şansım varmış. Külüstürü karakolun yakınındaki bir kamyonetin arkasına çekip park ettim. Bir gazete açtım ve arkasından etrafı gözlemeye başladım. Bir gözüm yolda, bir gözüm karakolun kapısındaydı. Beş dakika sonra Dilwick göründü. Sarsak sarsak yürüyerek binaya girdi ve iki saat kadar sonra o gece Billy'yi benzeten adamlarından biriyle çıktı.

Kapının önündeki polis arabalarından birine atladılar ve takip başladı. Çok geçmeden bir barın önünde durdular. Kapıyı görebilecek bir şekilde siper aldım. Bütün günümüz bir bardan diğerine gitmekle geçti. Saat beşe doğru bir sandviçle bir bardak biraya canımı verebileceğim sırada bizim iki aynasız ayrıldılar. Dilwick adamını bir köşede bırakarak kırmızı ışıklara aldırmaksızın kenti yıldırım gibi geçti. Sonunda iki katlı bir evin önünde durdu. Hemen bir köşeye sindim. Evin penceresinden sarkan sarışın bir yosmaya el salladığı için beni farketmedi.

Kadının suratına, göğüslerine şöyle bir baktım, durumu çaktım. Artık, gönlüm rahat bir şekilde geri dönebilirdim. Dilwick'in sabaha kadar orada kalacağı belliydi. Yine de işi şansa bırakmamak gerekiyordu. Gidip yakınlarda bir yerden iki sandviçle, karton kutuda yarım litre kahve aldım ve arabayı Dilwick'in arabasının elli metre gerisine çekip sotaya yattım. Saat dokuzda evin ışıkları söndü. Ben de iki kat olup koltuğa kıvrıldım.

Sabah olduğunda gözlerimi açmam, bir felaket oldu. Sırtım tutulmuş, bacaklarıma ağrı girmişti. Dilwick'in arabası hâlâ evin önündeydi. Kapıyı açıp gerindim.

—Gece kötü mü geçti, patron?

Döndüm baktım. Bir sütçü gülerek beni seyrediyordu.

—Süt ister miydiniz? Çok taze. Elimde birkaç şişe

kaldı.

—Bir ufak ver, dedim.

Şişeyi alıp bir yarım dolar uzattım, "üstü kalsın" dedim.

Sütçü ıslık çalarak uzaklaştı. Şişeyi bitirmek üzereyken sarışın yosmanın kapısı açıldı. Yosma kafasını uzatıp bir sağa, bir sola baktı, sonra Dilwick çıktı. Arabası köşeyi döner dönmez ben de gazladım. Sabahın bu erken saatinde onu izlemek hiç de güç değildi. Böylece, dünkü hokkabazlık yeniden başladı. Sinir olmuştum.

Dilwick dört saat boyunca yine önüne gelen yerde durdu, sonra bürosunun yolunu tuttu. Öğleden sonra ikide yine bir adamıyla çıktı ve yine aynı şeyleri yapmaya başladı. Saat altıda akşam yemeği için bir yerde durduklarında ben de yolun karşı tarafına park ettim. Bu böyle devam ederse, çıldırabilirdim. Hey Tanrım! Ne halt yiyordu bu Dilwick sersemi? Grange ile ne biçim ilgileniyordu? Gündüzleri barları dolaşıyor, geceyi de ilik gibi piliçlerin yanında geçiriyordu. Grange'ı onun gizlediğinden emindim. Ama nereye? Herhalde o sarışın yosmanın evine saklamamıştı. Ama, niye olmasın? Birden bütün vücudumu bir ateş bastı.

Geçen geceden kalan kahvenin dibini bulup ikinci sigaramı yaktığımda, benimkiler lokantadan çıktılar. Kapının önünde ayrıldılar. Dilwick direksiyona geçti ve hareket etti. Aramıza bir araba girmesini bekledikten sonra, peşine düştüm. Bu gece sarışına gitmiyordu. Dilwick kenti boydan boya katedip Sidon dışına çıktı. Sekiz kilometre ötede de aniden patikaya girdi. Biraz ilerledikten sonra farlarını söndürdü. Ben de aynı şeyi yaptım. İzlediğimiz yol, kıvrımlar yaparak tepelerin yamaçlarında uzayıp gidiyor, arada bir ağaçların arasına gizlenmiş kır malikânelerinin önünden geçiyordu. Gözüm Dilwick'in zaman zaman yanan stop lambalarındaydı. Kararlamadan yolun ortasından gitmeye çalışıyordum. Sağımda solumda ne var, habersizdim. Neyseki, yavaş ilerliyorduk.

Aslında, biraz daha uyanık olmam ve tuzağı farketmem gerekirdi. Ama öyle olmadı. Takibin heyecanına

kendimi öylesine kaptırmıştım ki, peşimde bir arabanın bulunduğunu çok geç farkettim. Onun da farları sönüktü. Ani bir kararla köküne kadar frene bastım. Aynı anda peşimdeki araba da yanımda bitti. Elimi silahıma atana kadar herif arabadan fırladı ve açık penceremden gırtlağıma yapıştı. Elini ittiğim anda iki kaşımın ortasına bir tabanca kabzası yedim. Kapım sertçe açıldı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı uzatıp tekmeyi bastım. Bir inleme duyuldu. Hemen 45'liğe asılıp çektim. Bir silah patladı. Bileğimde duyduğum sızıyla birlikte silah elimden fırladı.

Hey dangalak kafa! Böyle bir kerizlik yapıp kendimi aslanın ağzına atmamın ne gereği vardı? Arabadan fırlayıp kör karanlıkta birkaç adım attım. Yüzüme bir el feneri tutuldu. Elimin tersiyle fenere vurdum, canım yandı. Hiçbir şey göremiyordum. Karnıma bir yumruk indi. Aynı anda herifi kolundan kavrayıp olanca gücümle arabanın kapısına fırlattım, sonra üstüne gidip bir kafa attım. Darbe burnuna inmiş olmalı ki, bir kemik kırılması duydum ve suratımda adamın sıcak kanını hissettim.

Yumruk darbelerinden ve ayak seslerinden başka ses duyulmuyordu. Şansa bir yumruktan korundum. Aynı anda omuzuma bir cop indi. O can acısıyla kaval kemiğine bir tekme yapıştırdım. Kimin bacağıysa, herif danalar gibi böğürmeye başladı. Gırtlağıma yapışmayı denedi, hayalarına bir diz çıkardım. Cop yine aynı omuzuma indi. İnleyerek bacağını tutan herifle birlikte yere yuvarlandık. Diğeri de üzerimize atladı. Şimdi bir kör dövüşü halinde üçümüz boğuşuyorduk. Birden, elime soğuk bir maden değdi. Hemen parmaklarımı kapadım. Bunun bir tabanca olduğunu hissettiğim anda coplu herif böğrüme bir tekme attı. Soluğum kesildi. Acıyla iki kat olurken herif karnıma oturdu. Kolunu kaldırıp copu suratıma indirmek üzere olduğunu farkettim. Aynı anda silahın namlusunu suratına dayayıp tetiğe bastım. Patlamayla birlikte beyni yola dağıldı hergelenin.

Copu tutan eli düştü. Gücümün tükenmek üzere olduğunu hissediyordum. Bayılmadan önce birinin koşarak uzaklaştığını ve bir arabanın hareket ettiğini duydum.

Tehlikeyi göze alamayan öbür hergele, kurtuluşu kaçmakta bulmuştu.

Orada üç çeyrek mi, bir saat mi yattım, bilmiyorum. Kendime geldiğimde ceset hâlâ üzerimdeydi. İtip güçlükle doğruldum. Ellerimin, dizlerimin üstünde sürünerek külüstüre ulaştım. Üzerimden kamyon geçmiş gibi zor soluk alıyordum. Üstüm başım berbat olmuştu. Arabadan el fenerimi alıp cesede tuttum. Dilwick'in adamlarından biri olmalıydı.

Cebinden yüz dolar kadar para çıktı. Ayrıca bir polis kimliği ve birkaç kâğıt buldum. Copu hâlâ elindeydi. Yerden kendi tabancamı aldım ve az önce kullanmış olduğum silahı çalılıklara attım. Adamı burada buldukları anda bir numaralı şüpheli ben olacaktım.

Durum kötüydü. Bu namussuz aynasızlar beni temizlemeyi akıllarına koymuşlardı. Beni burada nallayacaklar ve tereyağından kıl çeker gibi kendilerini temize çıkaracaklardı. Ama, evdeki hesapları çarşıya uymamıştı. İşler tersine dönmüş, içlerinden birini nallamıştım. Kaçıp kurtulan diğeri ise, olayı kendine göre anlatacaktı. Kimbilir, belki de Dilwick olayı örtbas ederdi!..

Cesedi orada olduğu gibi bırakıp direksiyona geçtim, çimenlikte manevra yaparak gazladım. Biraz sonra anayoldaydım. Bu kez farları yakıp gaza iyice yüklendim. Niyetim, York'un malikânesine gitmek, ama ne mümkün. Kente bir türlü giremiyorum ki! Bütün yollar Dilwick'in adamları tarafından tutulmuş. İki saat kadar kentin çevresinde dolandım durdum. Beni bir görseler o an kalbura çevirecekler, bundan adım gibi eminim. Külüstürü uygun bir yerde yoldan çıkarıp ağaçlıkların arasına soktum. Görünmeyeceğine inandıktan sonra aşağı indim ve çalılıkların arasından kuzeye doğru ilerledim.

On beş dakikalık bir yürüyüşten sonra karanlıklara gömülmüş bir eve ulaştım. Ev sahiplerini uyandırabilmek için uzun süre zili çaldım. Nihayet, içerden biri:

—George, kapıya bak! dedi.

Kapının arkasında herifin biri uykulu uykulu homurdandı, sonra ayak sesleri duyuldu. İçerde ışık yandı ve

iriyarı biri kapıyı araladı.

—Bir kaza geçirdim, dedim. Telefon edebilir miyim?

—Kaza mı? Aman Tanrım!.. Girin içeri.

Adamın son derece heyecanlandığı suratından belli oluyordu. Arkasına dönüp bağırdı:

—Mary, kaza geçiren bir bey geldi... (Bana döndü) Sizin için ne yapabilirim? Başka yaralı var mı? dedi.

—Yok. Yalnızdım.

—Telefon şu tarafta.

Price'ın numarasını çevirirken karısı göründü. Elinde bir bezle suratımdaki kanları temizlemeye niyetlenirken onu kibarca ittim. Santral memuru Price'ın büroda olmadığını söyleyerek ev telefonunu verdi. Evini aradım, büroya gittiğini bildirdiler. Birkaç dakika beklemeye karar verip kadının suratımı silmesine katlandım. Telefonu tekrar açtığımda Price'ı yakaladım. Sesimi alır almaz gürledi:

—Mayk, hangi cehennemdesin? Ortalığı duman etmişsin!

—Birinci sorunun cevabı, Sidon yakınlarındayım... İkincisi, seni böylesine sinirlendiren şeyin ne olduğunu anlayamadım.

—Bırak dalga geçmeyi. Az önce telsizle Sidon civarında bir bölge polisinin öldürüldüğünü haber verdiler. Daha sonra, gerisini de Dilwick'ten dinledim. Başın belada...

—O namussuz benim peşimde, öyle değil mi?

—Hem de elindeki bütün adamlarıyla. Telefoto aracılığıyla fotoğrafını çevre karakollara göndermek zorunda kaldım. Yollar tutuldu. York'un evini de kordon altına aldılar. Teslim olacak mısın?

—Saçmalama. Benim elimi kolumu bağlayıp canıma ot tıkmayı düşünüyor, ama avucunu yalar o ayı. Şu an durumum belki berbat, ama başımın çaresine bakmasını bilirim ben. Yalnız, o yarmanın anlattıklarına inanma sen.

—Gerçekten o polisi öldürdün mü?

—Hem de zevkle! Tetiğe basmasam, herif beni paramparça yapacaktı. Üzerime saldırdılar. Dilwick'i izliyor-

dum, ıssız bir yerde kıstırıverdiler beni. Bu durumda ne yapacaktım yani? Beni gebertmelerini mi bekleyecektim? Birini vurunca diğeri hemen toz oldu.

—Bence teslim olsan iyi yaparsın, Mayk. Hiç değilse, yasaların güvencesi altında olursun.

—Bu dediğine kendin inanıyor musun? Dilwick'in de istediği bu zaten. Beni ele geçirmek. Böylece, bu gece bitiremediği işi bürosunda noktalar.

—Yanılıyorsun Mayk...

—Bana baksana Price, sen hangi taraftansın?..

Uzun süre cevap vermedi.

—Mayk, benim de bir polis olduğumu unutma. Görevim, seni tutuklamak.

Bir bu eksikti zaten!

—Bak Price, dedim, elimde sonuca ulaştırmam gereken bir iş var.

—Nedir o?

—Şu an açıklayamam.

Bir sessizlik oldu. Düşünüyordu. Nihayet sesi duyuldu:

—Mayk, davranışımın kurallara ters düştüğünü biliyorum, ama sana bir fırsat daha tanıyacağım. Üstlerimin baskına dayanabildiğim kadar dayanacak ve seni koruyacağım. Bu süre içinde fırsatı değerlendirmeye bak, dedi.

—Sağol, dostum! dedim. Seni utandırmayacağım.

—Bundan eminim.

—Her fırsatta telefon edip durumdan seni haberdar edeceğim. Bir sıkıntım olursa, yardım isterim.

—Ben bürodan ayrılmayacağım. Sana tavsiyem, York'un evinden uzak dur. Bölge, Dilwick'in adamlarıyla çevrili.

Telefonu kapadığımda, arkamda bir yığın sorunun beni beklediğini hissettim. Adamla karısı gözlerini iri iri açmışlar bana bakıyorlardı. Konuşmalarımdan hiçbir şey anlamadıkları belliydi. Onlara inanılması kolay iyi bir palavra uydurmalıydım. Sözlerimin etkili olması için de kimliğimi çıkarıp burunlarına soktum.

—Az önce son derece resmi bir konuşmaya tanık oldu-

nuz, dedim. Polis üniforması giymiş serserilerin peşindeyiz. Bir baskınla çoğunu yakaladık, fakat içlerinden biri kaçtı. Bölge polisinin vurdumduymazlığını bildiğimiz için onlardan gizli hareket ediyoruz. Eğer Dilwick ya da adamları gelirse, sizin hiçbir şeyden haberiniz yok, tamam mı?

Gözlerini kırpıştırarak başlarını salladılar. Hep böyle saf olmalarını dileyerek evden çıktım.

Ağaçların arasından ilerlemeye özen göstererek York' un evi yönünde yürümeye başladım. Çevrede polis olsun olmasın, oraya girmek zorundaydım. Uzaktan evde bütün ışıkların yakılmış olduğunu gördüm. Ayrıca, evin iki cephesi ışıldaklarla aydınlatılmıştı. Doğrusu Dilwick iyi önlem almıştı! Bir başka ışıldak belirli aralıklarla çalılıkları tarıyordu. Aradıkları bendim tabii.

Şu sıra bu heriflerle uğraşacak zamanım yoktu. Araziyi diklemesine inerek bir ahıra ulaştım. Arka tarafında samanlık vardı. Samanlığa girmeyi uygun bularak ilerledim. Penceresinden içeri atladım, samanların arasında kendime bir yer açtım ve uyumaya hazırlandım. Çiftçilerden birinin beni bulmasına pek olanak yoktu.

Güneş doğdu, öğle oldu ve hava kararadı. Bir günlük hareketsizlikten sonra yerimden kalktım. Midem kazınıyor, susuzluktan kavruluyordum. İçim dışım karınca dolmuştu. Aynı yoldan dışarı çıktım, kuyuya gittim. Çiftlik evinden görülmemeye dikkat ederek kafamı kuyunun yanındaki yalağa daldırdım, kana kana su içtim.

Tam bu sırada çiftlik evinin arka kapısının kapandığını duydum. Hemen uzaklaşarak ilerdeki ağaçların arasına saklandım.

Orada soyunup üstümü başımı karıncalardan temizleyip tekrar giyindim. Biraz rahatlamıştım. Forma girmem için bir şeyler yemem ve bir banyo almam yeterliydi. Saatim durmuştu. Kurup tahminle dokuz buçuğa ayarladım. Harekete geçmek için henüz erkendi. Açlığımı unutmak için son sigaramı yaktım ve mümkün olduğunca uzun bir süreye içmeye çalıştım. Aradan iki saat geçti. Sonunda, Dilwick'in ağına düşmeyi göze alarak harekete geçtim.

Bir süre ağaç diplerinden yürüyerek yola çıktım. Biri gelecek olsa, onu bir kilometre önceden farkedebilirdim. York'un evini görebileceğim bir noktaya ulaştığımda, binanın yarı karanlıkta olduğunu farkettim. Yalnız, arada bir çalılıkları tarayan o iki ışıldak hâlâ çalışıyordu.

Bir saat kadar sonra malikâneyi çeviren duvarlardan birinin civarına ulaştım. Saatimi elime alıp zaman tuttum. Her altı dakikada bir duvarın önünden şapkalı ve beyaz yağmurluklu biri geçiyordu. Duvarın en sonuna gittiğinde tekrar geri dönüyordu. Duvarı kontrol edenler iki kişiydi. Biri bu tarafta, diğeri arka taraftaydı. Köşede her buluştuklarında elleriyle selamlaşıyorlardı.

XX. BÖLÜM

Son derece süratli hareket etmeliydim. Ve son derece de sessiz.

Nöbetçinin duvarın köşesine gitmesi üç dakika sürüyordu, dönüşü de üç dakika. Saatime bakarak adamın önümden geçmesini bekledim. Sonra yerimden fırlayarak bir koşuda duvarın dibindeki hendeği buldum ve yüzükoyun yatıp bir süre bekledim. Her şeyin yolunda gittiğine inanınca doğruldum ve önceden belirlediğim bir ağacın dalına tutunarak kendimi yukarı çektim, oradan da duvarın üstüne geçtim.

Aynı anda alt tarafta çimenlerin hışırtısını farkettim. Bina tarafından bir aynasız yaklaşıyordu. Başını bir yukarı kaldırırsa hapı yuttuğumun resmiydi. Elimi 45'liğe atıp bekledim. Adım sesleri yaklaştı. Herif dişlerinin arasından bir şarkı mırıldanıyordu. Hemen hemen tam altımda durdu. Silahımın namlusunu beynine doğru çevirdim. Beni farkettiği an, ölümünü imzalamış olacaktı. Şimdi, bulunduğum noktanın altında durmuş, bir sigara yakıyordu. Kibritin alevini gördüm. Herif derin bir nefes çekti ve mırıldanarak uzaklaştı... Tabancamı kılıfına koydum, yoluma devam etmeye hazırlandım.

Yağmurluğumun düğmelerini ilikledim, ceplerimde hiçbir şeyin şıngırdamaması için önlem aldım... soluğumu tuttum... ve kendimi aşağıya bıraktım.

Çimenlere düştüğüm anda iki kat olup hareketsiz bekledim. Bulunduğum yerden Roxy'nin penceresini görü-

yordum. Pencerenin camı henüz takılmamıştı. Ruston'un odasında ışık vardı, ama perdeler çekiliydi. Doğruldum ve ağaçtan ağaca geçip gövdelerini siper alarak ilerledim. Binanın duvarını saran sarmaşık pekâlâ bir merdiven görevi görebilirdi. Kalın sarmaşıklara tutunarak Roxy'nin penceresine doğru turmandım. Bir an bekledim, sonra camı ittim. İçerden kilitliydi. Hafifçe camı tıkırdattım. Odada ayak sesi duyuldu. İçimden, Roxy'nin çığlık atmadan önce pencereden dışarı bir göz atmasını diliyordum.

Nitekim, o da öyle yaptı.

Başucu lambası yandı. Yüzümü farkedince hafif bir çığlık attı ve hemen gidip lambayı söndürerek pencereye geldi. Camın açılmasıyla birlikte kendimi içeri attım.

—Mayk!

—Şşt! Sus bebek! Her taraf aynasız dolu.

—Biliyorum.

Gözleri yaşlarla dolu dolu oldu, kollarını boynuma doladı.

Arkamızda ara kapının aralandığını farkettim. Roxy'yi kenara iterek Ruston'a doğru ilerleyip gülümsedim. Yüzü sapsarı olmuştu.

—Mayk! diye mırıldandı.

Düşecekmiş gibi sallandı. Hemen tutup yüzüne hafifçe vurdum. Biraz toparlandı.

—Sakin ol, evlat! dedim. Yakında her şey sona erecek

Ruston titriyordu. Gözleri pencereyle kapı arasında gidip geliyor, kulak kabartmış aşağıdaki gürültüleri dinliyordu.

—Mayk, niçin geldin? dedi. Yakalanmanı istemiyorum.

—Seni görmeye geldim.

—Niye?

—Sormam gerekli önemli bir şey var.

İkisi birden şaşkın şaşkın bana baktılar. Bunca polisin arasına gözüm kapalı atlamamı gerektiren önemli şeyin ne olduğunu merak ediyorlardı. Roxy'nin meraklı bakışlarında alaycı bir ifade, Ruston'unkilerde korku vardı.

—Mesele şu, evlat, dedim. Beklenmedik bir olay beni

istemediğim bir işe mecbur ediyor. Katili yakalamak için seni yem olarak kullanmayı düşündüm. Tabii, kabul edersen. O caniyi ancak bu şekilde kıstırabilirim.

—Mayk, sen çıldırdın mı? diye karşı çıktı Roxy. Bu çocuğa böyle bir şey teklif edemezsin.

Ruston koluma yapıştı.

—Ben kabul ediyorum, Mayk. Hiçbir şeyden korkmuyorum.

Diyecek tek sözüm yoktu. Eğer başaramazsam kimsenin yüzüne bakacak halim kalmayacaktı. Roxy ayaklarımın dibine çökerek cevabımı beklemeye başladı. Hey Tanrım! Tehlikenin ben de farkındaydım, ama bir katilin elini kolunu sallayarak dolaşmasına da göz yumamazdım.

—Anlaştık, Kahraman Şövalye! dedim. (Roxy hırsla bana baktı.) Yalnız, harekete geçmeden önce bana yiyecek bir şeyler bulun.

—Tamam Mayk, dedi Ruston. Ben getiririm.

Ruston gülümseyerek hareket etti. Merdiven başındaki polise kendisinin ve bakıcısının acıktığını söylediğini duydum. Polis homurdanarak kabul etti.

—Sen sersemin tekisin, diye karşı çıktı Roxy. Tehlikeli bir işe giriyorsun, ama sanırım başka da çıkar yol yok. Umarım, hayırlı olur.

—Dilerim öyle olur, dedim.

Ruston koşarak merdivenleri çıkıyordu. Elinde iki büyük sandviçle içeri girdi. Hemen saldırdım ve aç köpek gibi lokmaları yutmaya başladım. Roxy gidip kapıya kulağını dayadı ve sessizce kilidi çevirdi.

—Herhalde yine geldiğin yerden gideceksin? dedi.

—Kendine dikkat et, diye mırıldandı Ruston.

—Kahraman Şövalye, bu kadar tedirgin olmana gerek yok.

—Ama katili bulsanız bile yine bu polisler peşinizi bırakmayacaklardır. Öyle değil mi?

—Bu işi bitirdiğimde, her şey değişecek, dedim gülerek.

Ruston titreyerek gözlerini yumdu bir an.

—Kulübeden beni kurtardığınız o geceyi düşünüyo-

rum, dedi. Hani, beni kaçıranlardan biri'vurduğunuz geceyi. Ne dövüştü o!

Vay canına be! Katır tepse böyle sarsılmazdım!

—Ne dedin?.. Ne dedin?..

—O geceden söz ediyordum... Adamlardan biri vurduğunuz geceden...

Sözünü kestim:

—Üzerinde hiç durmadığım bir şeyi hatırlattın bana, evlât. Bu durumda, artık seni tehlikeye atmak da gerekmeyecek.

Roxy heyecanla bana döndü.

—Neden?

—Nedeni şu: Ruston, o gece birini yaraladığımı hatırlattı bana. Bu ayrıntıyı tamamen unutmuştum.

Şapkamı kafama geçirip masanın üzerinden bir paket sigara aldım.

—Bu odadan dışarı çıkmayın ve kapılarınızı da kilitleyin. Roxy elektriği söndür ve ben gittikten beş dakika sonra yak. Beni gördüğünüzü de unutun, yoksa Dilwick canınıza okur.

Roxy düğmeyi çevirip abajuru kapadı. Ruston heyecanla kapıya doğru yürüdü. Karaltısını takip ederek bir masaya çarpmak üzere olduğunu farkettim. Engel olmama fırsat kalmadan masaya çarptı ve üzerindeki abajuru devirdi. Yere çarpan ampul patladı ve korkunç bir gürültü çıktı, ya da bana öyle geldi...

Merdivenin dibinden aynasızlardan biri bağırdı. Yardım istiyordu. Hemen bacağımı pencereden dışarı attım ve sarmaşığın saplarına yapıştım. Yarı tutarak, yarı kayarak yeri buldum. Düdük ve silah sesleri duyuldu. Neyseki, arama evin içinde sürüyordu. Enayiler beni içerde saklanıyor sanıyorlardı.

Çimenliği ok gibi geçerek ağaçlıklı bölgeye geldim. Biraz sonra, duvarın üstündeydim. Duvar nöbetçileriyle karşılaşma ihtimalini göz önünde tutarak tabancamı çektim. Ev tarafında bir cam kırıldı, ardından Roxy'nin sesi duyuldu. "Pencereden kaçtı" diye bağırıyordu. İki el silah atıldı.

Duvardan yola atladım. Duvar devriyeleri de eve yardıma koşmuşlardı. Eğlenceye katılmak için. Enayiler!

XXI. BÖLÜM

Geceyi arabamda uyuyarak geçirdim. Ertesi gün öğle vakti harekete geçmeyi tasarlamıştım. Öyle de yaptım. O saatte yollar kalabalıktı ve külüstür fazla dikkat çekmezdi. Aslında, arabanın dış-görünüşü haraptı. Ön kaputun altında canavar gibi bir motor vardı, benim diyen arabaya kök söktürecek bir motor.

Ruston iyi uyandırmıştı beni. Aklım başımda olsa, o herifi deldiğimi unutmazdım. Yaralı adam ne yapar? Hemen bir doktora gider tabii. Sidon'da ise, bildiğim kadarıyla birkaç doktor vardı. Benim aradığım üçkâğıtçı bir doktordu. Çünkü tabanca yarasını tedavi eden doktorun polise haber vermesi gerekirdi. Bu durumda da Price aracılığıyla bunun haberini almış olmalıydım.

Arabayı ara sokaklardan birine çekip bir telefon kulübesine girdim. Telefon rehberinin "doktorlar" sayfasını buldum ve yırtıp cebime attım. Sonra külüstüre atlayıp sayfadaki adresleri tek tek dolaşmaya başladım. Listemde yedi doktor vardı. İlk adayı Dr. Griffin'in kapısına geldiğimde, o da eve girmek üzere arabasından iniyordu.

—Doktor!..

—Evet?

Kıyafetimin rezilliği dikkatini çekmişti.

—Görünüşüme aldırmayın, dedim. Bütün gece şu polisi öldüren dedektifin peşindeydim. Ben gazeteciyim.

—Ah, evet! Olayı duydum.

—Polisler dedektife ateş açtı. Adam yaralanmış olabi-

lir. Böyle birine rastlamadınız mı?

—Kesinlikle rastlamadım, dedi. Öyle olsaydı, durumu hemen polise haber verirdim. Kurşun yaralarını bildirmek zorundayız, biliyorsunuz.

—Teşekkürler, doktor.

Sıradaki ikinci doktor yerinde değildi, ama yardımcısı patronunun böyle birini tedavi etmediğinden emindi.

Dr. Pierce beni iyi döşenmiş bir büroya aldı. Koltuğuna yaslanıp ellerini dizinde kavuşturdu.

—Evvelki gün tabancayla yaralanmış birini tedavi ettim, dedi. Arabasının direksiyonunda vurulmuş. 22 kalibrelik bir silahla. Polise bildirdim tabii. Haberiniz vardır herhalde?

—Oo, evet... tabii! dedim. Yalnız, benim aradığım o değil. Eğer gerçekten vurulduysa, yarasının hayli ağır olması gerekir.

—Bana gelmedi, dedi gülerek.

—Pekâlâ doktor, dedim. Çok teşekkür ederim.

Geriye dört isim kalmıştı ve saat üç olmuştu. Gittiğim ilk iki doktoru yerinde bulamadım.

Dr. Clark'ın bürosu, eyalet polisi binasının birkaç metre ötesindeydi. Etraf aynasız kaynıyordu, ama şansımı denemeliydim. Külüstürü, gerektiğinde kolayca gazlayabileceğim bir yere sotaladım. Gözüm doktorun kapısında. Önce, kucağında bir çocuk bulunan bir kadın çıktı. Ardından bastonlu bir adam. Muayenehanenin kalabalık bekleme salonuna giremezdim, ama müşterilerin sonu gelmezse onu da göze alacaktım. Kolunu tutan bir çocuk ağlayarak içeri girdi. Burada boş yere zaman kaybediyordum!

Tam hareket etmek üzereyken kapıdan bir herif çıktı. Suratında, dudağının kenarından başlayıp kulağında biten kalın bir bant vardı. Birden kafamın içinde ziller çalmaya başladı. Vurduğum herif cehennemin dibine! Belki de gebermişti. Ya şu pansumanlı tip. Birden, o gece parmaklarımla birinin ağzını yırttığımı hatırladım. Tabii ya! O herifin de bir doktora ihtiyacı vardı. Herif caddeye indi ve benimkinin biraz ilersindeki bir arabaya bindi.

Kalbim çarpmaya başlamıştı.

Herif hareket eder etmez, tampon tampona onu izlemeye başladım. Kent dışına çıkana kadar takip edildiğini anlamadı. Sonra farketti. Gitgide irileşen gözlerle dikiz aynasından bana baktığını görüyordum. Birden hızlandı. Tabii, ben de. Şeytanca gülümseyerek gazladım.

Gözü devamlı dikiz aynasındaydı. Birkaç kez kendisini sollamam için işaret etti. Aldırmadım. Yüz kilometrenin üstünde bir hızla kasabayı geçtik. Aşırı hızdan virajları güçlükle alıyordu. Bir ara, çamurluklarına değercesine yanına geldim. Direksiyonu toparlamak istedi, beceremedi. Arabası yoldan çıktı ve tepeden aşağı dümdüz indi. Külüstürü yol kenarına çekip hemen fırladım.

Namussuzun şansı vardı. Hurdahaş olan arabadan canlı çıktı. Şimşek gibi koşarak bir anda yanında bittim ve yakasına yapıştım. Daha ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden suratına sağlı sollu iki tokat patlattım. Tokatı pansumanlı tarafına yiyince avazı çıktığı kadar bağırdı. Elini belindeki silaha atmıştı. Yaralı tarafına bir tane daha indirdim. Parmakları kabzada gevşedi. Silahını çekip aldım, belime soktum. Kısa namlulu bir 38'likti bu.

—Selam, dostum! dedim.

Yanağındaki pansumanın üzerinde kan lekesi belirmeye başlamıştı.

—Dur... Yap... yapma! dedi.

—Kes sesini!

—Lütfen...

—Kes! dedim.

Gözlerimi dikmiş gözlerine bakıyordum. "Çocuğu kapadığınız o kulübeyi, karşılaştığımız o geceyi hatırlıyor musun?" der gibiydim.

Ve hatırladı da.

—Ne yapmak istiyorsunuz? diye kekeledi.

Bir tokat daha indirdim. İnledi.

—Durun!

Yarası iyiden iyiye kanamaya başlamıştı.

—Ateş ettiğim herif nerede?

Ağzının kenarından akan kanlı salyasını toparlamaya

çalışarak "Öldü" diye mırıldandı.

—Peki, Mallory kimdir?

Gözlerini kapayıp başını salladı. Pekâlâ yavrum. Konuşma. Tek kelime etme. Nasıl istersen! Elimi attığım gibi yanağındaki pansumanı çekip alıverdim. Danalar gibi böğürdü teres. Dudak kenarından başlayıp kulağına kadar uzayan yara ona palyaçoları andıran tuhaf bir görünüm veriyordu.

—Kimin hesabına çalışıyorsun?

—Patronum... Nelson'dur... Gazinonun sahibi...

Nelson. Bu adı daha önce hiç duymamıştım.

—Mallory kimdir?

—Böyle birini tanımıyorum.

Sesi zayıfladı, gözleri kapandı. Yanağından akan kanı görmesem, karşımdakinin bir ölü olduğuna inanacağım.

Hava kararmıştı. Bulunduğumuz yeri bir an aydınlatan far olmasa, yol kenarına park etmiş araba yığınını göreceğim yoktu. Kapıların açılıp kapandığını, birilerinin bizden yana koştuklarını duydum. Yanımıza ilk ulaşan heyecanla:

—Ne oldu böyle bayım? dedi... Aman Tanrım! Bu bayın yüzü...

—Önemi yok, dedim. Sadece bayıldı.

Bu arada diğer meraklılar da yanımıza ulaşmışlardı. İçlerinden biri yağmurluğunu açıp bana polis rozetini gösterdi. Vay canına! Görünmez kaza diye işte buna derler! Cebinden bir bloknotla kalem çıkardı.

—Adınız bayım?

Bir şeyler yapmanın tam sırasıydı. Başımla işaret ederek onu bir köşeye çektim. Sonra, gözlerinin içine bakarak:

—Bu kaza değildi, dedim. Onu buraya ben gönderdim.

—Siz... ne yaptım, dediniz?..

—Beni dinleyin. Bu herif bir çocuk kaçırdı. Belki de bir katil. Eyalet polisinden Çavuş Price'a telefon etmenizi istiyorum.

Yağmurluğumun yakasına yapışıp beni sarsmaya başladı.

—Nedir bu hikâye böyle, anlat bakalım. Hem, sen kimsin?

—Adım Hammer... Mayk Hammer. Sidon polisi peşimde ve seni uyarıyorum: Eğer elini yakamdan çekmezsen kolunu kırarım.

Parmakları gevşedi, gözleri irileşti ve gülmeye başladı.

—Bak sen şu işe!.. Hayatım boyunca hep sizinle tanışmayı düşünüp durmuşumdur. New York gazetelerinden tüm maceralarınızı izledim. Sahi, şu Sidonlu aynasızı siz mi vurdunuz?

—Evet.

—Elinize sağlık. O namussuzu tanırdım. Bir punduna getirip bizden birini vurmuştu... Şimdi belasını buldu. Söyleyin, Price'a ne bildirmemi isterdiniz?

Rahat bir soluk aldım.

—Yanına silahlı birkaç adam alıp tam gaz Gazino'ya gitmesini söyleyin.

—Şamata mı var?

—Tam üstüne bastın.

Çenesini sıvazlayıp bir an düşündü.

—Oranın gangster yuvası olduğunu ben de duymuştum. Sizinle gelmek isterdim.

—Önce sen dediğimi yap, dostum. Sonra, bir ambülans çağırıp bu herifi götür. Yalnız, dikkat etsinler, kuşu elden kaçırmasınlar.

—Tamam Mayk, dedi. Ben gerekeni yaparım.

Orada daha fazla kalmama gerek yoktu. Beni seyredenlerin şaşkın bakışları altında külüstüre döndüm. Aşağıda halk el birliğiyle yaralıyı yola çıkarmaya hazırlanıyordu.

Patron Nelson. Bu herif de nereden çıkmıştı böyle? Mallory diye birini ararken karşıma Nelson çıkıyordu. Arabayı çalıştırıp Sidon yönüne döndüm. Birden, sırtımdan soğuk terlerin aktığını hissettim. Vay canına! Bu imkânsızdı. Böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmezdim! Ama, gerçek buydu işte!.. Öylesine terlemiştim ki, gömlek olduğu gibi üstüme yapışmıştı.

Artık katili aramama gerek kalmamıştı. Onun kim

olduğunu biliyordum.

*

* *

Smokinli ve tuvaletli ilk müşteriler göründü. Sütunlu eski sömürge evlerini andıran gazinonun otoparkında en azından bir düzine araba vardı ve hepsi de komşu eyaletlerden gelmişti. Binanın içinden bir orkestranın müziği geliyordu. Çimenlik ışıklandırılmıştı. Tepede bir yere tutturulmuş bir ışıldak zaman zaman körfezin sularını tarıyordu. Sahildeki iskeleye yanaşmış birkaç yat vardı.

Beş dakika kadar direksiyonda oturup bir sigara içtim. Bu arada çevreyi iyice kafama işledim. Her şeyi planladığıma inanınca aşağı indim ve hızla kapıcının yanına gittim. Cebine bir banknot sokmama rağmen, kıyafetim pek hoşuna gitmemiş olacak ki, tuhaf tuhaf baktı.

—Nelson nerede, dostum? diye sordum.

Konuşma tarzımı beğenmediği belliydi, ama yine de kibarlığı elden bırakmadı.

—Kendisini niçin arıyorsunuz?

—Mal neredeyse gelmek üzere. Ne yapacağımızı soracaktım.

—Kaçak içki mi?

—Evet. Yalnız, seninle tartışacak vaktim yok, dostum. Nerede o?

—İçerde salondadır, ya da yukarda bürosunda.

Başımla selam verip merdivenleri tırmandım. Giriş kapısında, gelen müşterileri selamlayan smokinli iki hergele vardı. Kendilerinden bana "hoş geldiniz" demelerini beklemiyordum. Koltuk altımdaki şişkinliği farkettiklerinde birbirlerine baktılar. Birisi yanıma geldi. Ağzını açmasına fırsat vermeden kulağına eğildim ve:

—Bir kamyon dolusu mal geliyor, diye fısıldadım. Kamyonu görünce arka tarafa aldırırsınız. Bu sefer çok zor oldu. Jersey'de peşimize polis takıldı ve herifleri atlatana kadar akla karayı seçtik.

Herifler neden söz ettiğimi anlamadılar, ama aralarından geçip içeri girmeme de ses çıkarmadılar. Anlaşılan beni çeteden biri sanmışlardı. Salona girince sol tarafa

döndüm ve bara gidip bir bira söyledim. Garson paramın üstünü getirdiğinde, patronun nerede olduğunu sordum.

—Bir dakika kadar önce yukarı çıktı.

Bardağımı boşaltıp beyaz ceketli garsonların arasından merdivenlere yürüdüm. Birinci katta oyun salonları bulunuyordu. Ters tarafa dönüp boş bir koridora daldım. Loş koridorun sonunda, halı kaplı küçük bir merdiven vardı. Yukardan birinin öksürdüğünü duydum. Sağıma soluma bakınıp sessizce yukarı çıktım. Sahanlığın tam karşısında yarı aralık bir kapı vardı. Dışarı zayıf bir ışık süzülüyordu. Tabancamı elime aldım, kapıya vurdum ve bir tekmede açarak içeri daldım. Karşıma çıkan herifin burnuna namluyu dayadım.

—Nihayet karşılaştık, dedim.

Bana blöf çekti.

—Burada ne yapabileceğini sanıyorsun? dedi.

—Kes sesini ve yere yat. Şu tarafa, kapıdan uzak dur.

Dediğimi yapmazsa başına ne geleceğini hissetmişti. Suratı bembeyaz kesildi. Dizlerinin üstüne çöktü. Yere uzanmadan önce, "bu yaptıklarının cezasını çekeceksin" gibilerinden yüzüme baktı. Kapıyı kapayıp arka tarafına sindim. Çok beklemem gerekmedi. Kapı tokmağının yavaşça döndüğünü gördüm. Elindeki silahla kendine hedef arayan acımasız bakışlı bir herif belirdi. 45'liğin kabzası ensesine indiği anda, o acımasız bakışlar yerini şaşkınlığa terketti ve hemen arkasından da herif çimento torbası gibi yere devrildi.

Patron bozuntusu yattığı yerden şaşkın şaşkın bana baktı. Bulunduğu durumda güçlükle soluk aldığı belliydi. Çenesi titremeye başlamıştı. Gençliğinde alnına düşer saçları şimdi geriye taranmıştı. Dudağında bir yara izi vardı. Zaman onu hayli değiştirmişti.

Günlerden beri aradığım adam buydu.

—Selam Mallory! dedim. Ya da Nelson...

Sesi çok zayıf çıktı:

—Kim... kimsiniz siz?

—Bak, bunun hiç önemi yok! Beni tanıyorsun. Bir süre önce adamlarından birini nalladım, diğerinin ağzını

yırttım... Bilmem, hatırladın mı? Artık, şu işi bitirelim. Ayağa kalk.

—Ne yapmak istiyorsunuz?

45'liğe bakıp namluyu göbeğine çevirdim.

—Belki ateş edeceğim. (Göbeğini gösterdim.) Tam şuraya...

—Eğer istediğiniz paraysa, size para verebilirim. Yalnız, şu silahı çekin, Bay Hammer.

Mallory gelebilecek bir kurşunu önlemek istercesine ellerini öne uzatarak doğrulup geriledi ve masaya çarparak durdu.

—Senin paranda gözüm yok, Mallory! dedim. Senden bir cevap istiyorum.

—Ben...

—Bayan Grange nerede? Ya da diğer adıyla Rita Cambell...

Birden, masanın üzerinde duran ağır bronz heykeli kaptığı gibi üstüme fırlattı. Yana kaçıp toparlandığım anda pençelerini gırtlağıma geçirdi. Birlikte yere yuvarlandık. Bir diz çıkardım, boşa gitti. Bu kez tabancayı ağzının ortasına indirdim. Acıdan büzülünce boynumu kurtardım. Öfkeden ne yaptığını bilemez halde boşa tekmeler atıyordu. Ellerini tutup üzerine çıktım, ata biner gibi göbeğine oturarak bacaklarımla kollarını kıstırdım. Ağzına dolan kandan boğulmak üzereydi. Yine de suratıma tükürmeye kalktı.

Sağlı sollu iki tokat patlattım. İşin ciddi olduğunu anlayınca yalvarıp yakarmaya başladı. Gücünün tükendiğini anlayınca bıraktım.

—Grange nerede, Mallory?

—Ka... kayıkhanede...

Gırtlağına yapıştım.

—Küçük Cook nerede?

Cevap yok. Tabancamı alıp horozu açtım.

—Bak, işaret parmağım karıncalanmaya başladı. Konuş, yoksa tetiğe basıveririm. Nerede Cook?

—Sadece Grange var... Başka kimse yok burada.

—Atıyorsun Mallory.

—İnan, sadece Grange var...

Gerçeği söylediğinden kuşkulanamazdım. Bunca dayaktan sonra anasını bile satardı. Fakat, yine de şu Cook meselesini aydınlatmalıydım.

—Peki, nerede?

—Öyle birini tanımıyorum.

—Grange'ın yavuklusuydu. York öldürüldüğü gece, Grange onunla beraberdi. Kızın tanıklığı Grange'ı temize çıkarır.

Gözleri iri iri açıldı.

—Hayır, olamaz. Hiç kimse o namussuz karıya tanıklık edemez. O benim oğlumu çaldı. Onu kimsenin kurtarmaya hakkı yok.

—Sakin bir şekilde karşılık verdim:

—Senin oğluna aldırdığın yoktu ki, Mallory. Senin derdin York'un parasıydı. Haydi, aksini iddia et!

Mallory başını çevirdi.

—Kim öldürdü York'u? dedim.

Sessizce cevabını bekledim. Yanılmadığımdan emin olmak istiyordum.

—Ben öldürmedim.

Tabancayı kaldırıp alnına dayadım.

—Yalan söylemeye devam edersen, önce göbeğine ateş ederim. Daha sonra da göbeğinin biraz üstüne. Can çekişerek geberirsin... Palavrayı bırak. York'u kimin öldürdüğünü biliyorum ben.

Gözlerini gözlerime dikti. Canının yandığı belliydi.

—Ben öldürmedim. Bana inanmalısın... Öldüğünden bile haberim yoktu... Benim derdim Grange idi...

Ondan sonra kelimeler kendiliğinden birbirini izler oldu.

—Bir gün imzasız bir mektup aldım. Mektupta Grange'ın Rita Cambell olduğu ve iyi bir durumda bulunduğu yazılıydı. Ayrıca, çocuğu kaçırdığım takdirde York'u Ruston'un kendi oğlu olmadığını itirafa mecbur edebileceğim bildiriliyordu. Çocuğun kaçırılması çok kolay olacaktı. Çünkü, mektuptaki açıklamaya göre kapıcının uyutulacağı ve kapının belli bir tarihte açık bırakıla-

cağı yazıyordu. Bütün yapacağım iş, eve girmekti. Benim işim Myra Grange idi. Görevlendirdiğim adamlar çocuğu ellerinden kaçırınca ben Grange'a yüklendim. Evinin önünde durup dışarı çıkmasını bekledim. Çıkınca da yakaladım. York öldürüldüğü anda benim yanımdaydı. Benim kim olduğumu yine benim ağzımdan öğrendi. York oğlumu çaldığından beri kendimi hep Nelson diye tanıttım. Arabada elimden kurtulmaya çalıştı. Ayakkabısının topuğunu kafama indirdi ve şaşkınlığımdan yararlanarak kendi arabasına atlayıp kaçmaya başladı. Peşine düştüm. Sahil yoluna giderken yoldan çıktı ve nehre uçtu. Öldüğünü sanıyordum...

Merdivende duyulan ayak sesiyle sustu. Hızla döndüm kapıya bir el ateş ettim. Biri bağırarak yardım istemeye başladı. Emektarın namlusunu Mallory'nin göbeğine dayadım.

—Çabuk, pencereden fırla.

Sözümü iki etmedi. İnsan böğründe bir namlu hissederse, kuzu oluyor.

—Çabuk ol. Pencereyi aç ve çeneni kapa!

Mallory kanadı kaldırdı. Pencerenin tam önünde bir yangın merdiveni vardı. Bu mereti üç katlı binalara bile koymak zorunluluğunu getirenlere içimden dua ettim. Adımlarımızın çıkardığı gürültüye aldırmaksızın madeni basamaklardan indik. Yukardan, odanın kapısını zorladıkları duyuluyordu. Sonunda kilit kırılmış olmalı ki, pencerede biri bitti. Bizse, yere ayak basmıştık.

—Doğru kayıkhaneye, Mallory! dedim. Bu herifler ateş açarsa, sen de kim vurduya gidersin.

Mallory soluk soluğaydı, ama haklı olduğumu da biliyordu it. Bir el ateş edildi. Ayağımın yanındaki taşlar parçalandı. Arabaların arasından sıyrıldık, açık bir alanı geçtik ve kayıkhaneye ulaştık. Kapıda asma kilit vardı.

—Aç şunu!

—Ben... bende anahtar yok.

—Doğrusu erken ölmek için güzel bir bahane, dedim.

Ceplerini karıştırdı ve bulduğu anahtarı kilide sokmaya çalıştı. Elleri öylesine titriyordu ki, beceremedi.

Anahtarı alıp onu kenara ittim ve kapıyı açtım. İçeri girince de bir kibrit çaktım.

Grange ile Cook, Noel hindileri gibi sımsıkı bağlanmışlar, kayıkhanenin bir köşesinde çuvalların üzerinde yan yana yatıyorlardı. Mallory gözlerini kırpıştırarak titreyen parmağıyla Cook'u işaret etti.

—Bak, o da orada!

—Ne bekliyordun ya? dedim.

Öfkeden kıpkırmızı olduğunu farkettim. Elimdeki kibrit sönmese küfredecekti. Fakat, karanlığa gömülünce fırsat bu fırsat deyip namlunun önünden kaçtı. El yordamıyla dört adım attım, ama boşluktan başka bir şey bulamadım. Aynı anda, bir kapının açıldığını duydum ve beliren yıldızlı gökyüzünün aydınlığında karaltısını gördüm. O yöne, göbeğine bir el ateş ettim.

O sırada bir silah daha patladı ve 45'lik elimden uçtu. Suratıma çevrilen bir elektrik feneriyle birlikte Dilwick'in sesini duydum.

—Nihayet elime geçtin, Hammer! Kımıldarsan kalbura çeviririm seni.

Biri elektrik düğmesini çevrildi... Kayıkhanenin tepesinde soluk bir ışık yandı. Dilwick'in hain bakışları vardı. Ölümü yansıtan bakışlar. Beni öldürecekti. Ve Mallory küfretmeye başlamasaydı, öldürecekti de.

—Dangalak herif! Sersem! Benden bunca parayı bunun için mi çektin, orospu çocuğu?

Dilwick'in dudaklarında gülümseme olması gereken bir yayılma oldu.

—Şunun böğürmesini dinle, Hammer! dedi bana. Bu dangalak kendini ne sanıyor?

Tek kelime etmedim.

Dilwick ilerledi, mendiliyle yerden tabancamı aldı ve zaten yaralı olan patronuna ateş etti. Mallory olduğu yere yığıldı. Dilwick, namlusu tüten silahımı tekrar yere attı.

—Bir zamanlar işime yarayan bir adamdı, ama rolü bitti artık...

Sesimi çıkarmadan bekledim. Dilwick devam etti:

—Patron papazı buldu nihayet. İyi iş oldu. Bize bol

para öderdi, ama daha fazla devam edemezdim. Şimdi bu olaya güzel bir hikâye hazırlayalım, ne dersiniz ha? Kayıkhaneye girdiğim anda Mallory'ye ateş ediyorsun, ben de seni vuruyorum. Beğendin mi Hammer? Zaten daha önce de bir polis vurmuştun...

—Hikâyen pek güzel, dedim. Peki, Grange ile küçük dostunu ne yapacaksın?

Dilwick köpekbalığı gibi güldü, yani köpekbalığı ne kadar gülerse öyle işte.

—Grange, York'un katili olarak aranıyor. Onları da ölü bulurlarsa, kim ne diyebilir? Mesela, elektrikli sandalyeye gitmektense, sevgilisiyle zehir içip intihar ediyor. Olamaz mı yani? Tam bu rezilliğe uygun bir son. Sana gelince Hammer, sen de çok canımı sıktın.

—Nasıl yani?

—Saf rolü oynamaktan vazgeç. Seni temizleme işini o gece kendim halletseydim, şimdi başım daha dinçti.

—Becerebilecek miydin bari?

—Kuşkun mu var? Birazdan göreceksin.

Tabancayı kaldırdı ve tam kafama nişan aldı. Fakat tetiği çekmekte gecikmekle hiç iyi yapmadı. Ağzını yırttığım heriften almış olduğum kısa namlulu 38'liği belimden çekmemle tetiğe basmam bir oldu. Kurşunu midesine yiyen Dilwick'in suratı kasıldı. Aptallaşmış bir halde silahını tekrar doğrultarak sendeleye sendeleye üzerime doğru gelmeye başladı.

38'lik tekrar gürledi. Aynı anda alnında bir delik açıldı ve yüzükoyun yere yıkıldı.

Bu sırada dışarda bağırışmalar, kısa emirler, silah sesleri duyuldu. Kaçmaya kalkan bir araba bir tarafa bindirmiş olmalı ki, korkunç bir gürültü koptu. Mallory'nin bulunduğu kapıda, geceyi gündüze çeviren bir ışık yandı. Kapı aralandı, içeri yıldırım gibi biri daldı.

Hemen bağırdım:

—Price, benim. Ben Mayk. Buradayım!

Diğer kapıda bir ışık belirdi. Elinde makineli tüfek bulunan bir aynasız içeri daldı. Elimdeki 38'liği hemen fırlattım. Price yanıma geldi.

—Vay canına! Sen hâlâ hayatta mısın?

—Öyle bir halim yok mu? (Sersem sersem gülerek omuzuna vurdum.) Sevgili dostum, seni gördüğüme çok sevindim. Tam zamanında geldiniz!

Price ayağıyla yerdeki cesedi itti.

—Bu...

—Evet, Dilwick, diye tamamladım. Diğeri de Mallory.

—Bana bu durumu bildirmen gerekiyordu.

—Ben de geç öğrendim, dedim. Ayrıca, ortalarda dolaşıp kendimi Dilwick'in köpeklerine yem yapamazdım.

—Umarım bir hata işlememişsindir, Mayk. Bana yanlış bir iş yaptırdıysan canıma okuyacak en az bir düzine adam var. Tabii, bu arada sen de yanacaksın. Dışarda, parmağını oynatanı hakladık...

—Gerçekten de... nedir bu gürültü böyle?

—Haberini alır almaz adamlarımla buraya damladım. Karşımıza tepeden tırnağa silahlı bir yığın adam çıktı. Daha yere adım atmadan herifler veryansın etti kurşunu, ama bunu pahalıya ödettik.

—O namussuzlar benim peşimdeydi, dostum. Akıllarınca beni kayıkhaneden çıkartıp nallayacaklardı. Çünkü, patronları Mallory ya da diğer adıyla Nelson benim elimdeydi. Dilwick ise, Grange ile Cook'u aradığımı bilen tek kişiydi. Onları buraya saklamış hergele.

—Şu işi başından anlatsana.

Hemen bildiklerimi anlatmaya başladım.

—Kısacası Dilwick, Mallory hesabına çalışıyordu. İşlerin kötüye gittiğini görünce, işin kaymağını tek başına yemeye kalktı. Bu nedenle de Mallory'yi hakladı. Ondan hızlı olmasaydım, beni de temizleyecekti. Grange'ın nehirden kurtulduğunu benim gibi o da tahmin etmişti. Onu ele geçirerek York'un mirasından pay almaya kalktı. Çünkü Ruston'un York'un oğlu olmadığını ancak Grange ispatlayabilirdi. Kadını korkutarak mirasa ortak olmaya heveslendi. İşte, mesele bu.

Dilwick'in cesedine bir göz atan Price bana sigara uzattı.

—Öyleyse York'u Grange öldürdü.

Sigaramı yakıp dumanını burnumdan çıkardım.

—Grange kimseyi öldürmedi, dostum.

Price kaşlarını çattı.

—Ama, anlattıklarından bu sonuç çıkıyor. Ne dediğini pek anlayamadım.

Onun söylediklerini duymuyordum bile. Çocuk kaçırma olayını düşünüyordum. Satırla öldürülen York'u ve kaçırılan yardımcısını, York'un bürosunu karıştıran genç Ghent'i, Roxy Malcom'a yapılan silahlı saldırıyı düşünüyordum. Yırtılan gazete haberini, beni öldürmeye çalışan aynasızı ve Mallory'nin söylediği birkaç cümleyi düşünüyordum. Ve bütün bunlara bağlı olarak katilin yüzünü düşünüyordum.

Ne saflık! Bunu belki yüz kez düşünmüştüm, ama söylemeye dilim varmamıştı. Böylesine iğrenç bir olayla hiç karşılaşmamıştım. Her ayrıntıyı ortaya çıkardığımda, arkasından bir öncekine taş çıkartan bir başka rezillik beliriyordu...

—Nedir bu esrarlı hava, Mayk? Katil kim?

Sigaramı yere atıp ayağımla ezdim.

—Bunu sana yarın sabah söyleyeceğim, Price.

—Katilin kim olduğunu bilmen gerekir. Bunun için yeterince adam öldürdün. Söyle, kim?

—Açıklığa kavuşturmam gereken küçük bir ayrıntı daha var.

—Nedir o?

—Billy Parks'ın duyduğu öksürük sesi.

Price saçmaladığımı sandı.

—Bak Mayk, konuşacaksan konuş. Yoksa, konuşmaya karar verene kadar seni içeri tıkarım. Seni daha fazla koruyacak gücüm yok. Benim de hesap vermek zorunda olduğum şeflerim var.

Yorulmuştum. Hemen oracığa uzanıp uyumak istiyordum.

—Beni boğma Price... Yarını bekle. Sonucu öğrendiğinde, gırtlağını sıkanlar bu kez seni tebrik edecek. Bu hanımların (Grange ile Cook'u gösterdim.) anlatacakları

onları yarına kadar meşgul eder.

Price bir süre düşündü, sonra omuzlarını silkerek:

—Peki, sen kazandın Mayk, dedi. Sana yarına kadar izin. Çıkalım buradan.

Myra Grange'ı polis araçlarından birine götürürlerken bir başka aynasız da Cook ile meşgul oluyordu. Daha sonra çeteden arta kalanlara kelepçe takıldı. Ben de külüstürüme atlayıp hemen gazladım. Önümde çok yoğun bir gün vardı. Mahkeme jürisine bir rapor hazırlayacaktım. Kimse adam öldürüp elini kolunu sallaya sallaya gezemezdi. Her cinayetin bir bedeli vardır. Caniler cezalarını çekmek zorundadırlar. Ben, en azından ben, canileri asla yaşatmam.

Evet, yarın zor bir gün olacaktı. Ama bu gece, ondan da zordu...

XXII. BÖLÜM

York'un malikânesine geldiğimde saat 23.10 idi. Kulübesinden çıkan Henry, beni farkedince hayalet görmüşe döndü.

—Aman Tanrım! Bay Hammer, siz ha! Polis her yerde sizi arıyor! Siz... siz birini mi öldürdünüz?

—Ona öldürmek değil, nallamak denir, dedim umursamaz bir tavırla. Haydi aç şu kapıyı!

Tekme yemiş köpek gibi harekete geçti ve hemen kapıyı açtı. Yüzünde korkuyla karışık bir tiksinti vardı. Kapıdan içeri girer girmez frene bastım.

—Henry, gel buraya!

Adam ürkek ürkek yaklaştı.

—Evet, Bay Hammer?

—Polis artık peşimi bıraktı. Dava kapandı da diyebiliriz.

—Yani... o adamı siz öldürmediniz mi?

—Onu demek istemedim... Öldürmesine öldürdüm, ama bu yasal bir savunmaydı. Bilmem, anlatabildim mi?

Anlamadığını biliyordum, ama yine de gülümsedi. En azından, eve bir kanun kaçağını bırakmadığından emindi. Farları yaktım ve eve doğru ilerledim. Kapının önünden geçtiğimde Harvey'in beni karşılamaya koştuğunu gördüm. Yoluma devam ederek arabayı garaja soktum. Garaj, en az altı araba alacak büyüklükteydi. Şu an ise içerde, benimki de dahil, iki araba vardı. Bir köşede tavana asılı iki bisiklet duruyordu. Onların altında da

daha yeni model bir motorlu bisiklet vardı.

Garajın kapısını kapadım, başımı göğe çevirdim. Yağmur durmuştu.

Harvey her zamanki saygısıyla şapkamı alıp beni salona soktu. Yüzünde merakını ortaya koyacak en ufak bir iz bile yoktu. Geldiğimi evdekilere haber vermeye gitmek üzereyken kapıda Roxy ile Ruston belirdi. Arkalarından da Billy.

—Mayk, sen ha!

—Mayk!

—Selam, Kahraman Şövalye! Selam Roxy! Dur, sana yardım edeyim.

—Oh! Ben sakat değilim, Mayk, dedi Roxy gülerek. Henüz pek rahat yürüyemiyorum, ama yine de kendi işimi kendim görebiliyorum.

—Ne haber Mayk? diye sordu Ruston. Akşam üzeri bir telefon geldi ve bütün polisler tası tarağı toplayıp gittiler. Öldürüldün ya da yaralandın diye çok korktuk.

—Az daha o da olacaktı, evlat! dedim. Ama yırttık yine. Artık her şey bitti. Yakında New York'a dönüyorum.

Sigarasını yakmakta olan Billy hareketsiz kalakaldı.

—Yani polis artık seni aramıyor mu? diye sordu Ruston.

—Hayır. O iş kapandı.

Bir sevinç çığlığı atarak bana doğru koştu ve coşkuyla sımsıkı sarıldı.

—Buna çok sevindim, Mayk! Öyle mutluyum ki!

Omuzuna vurup gülümsedim.

—Evet, artık namuslu bir adamım.

—Mayk...

Roxy'nin sesi tedirgindi. Bir eliyle sabahlığının önünü kapatırken diğeriyle de alnına düşen perçemi kaldırdı.

—Kim... kim yapmış bunu Mayk?

Billy de bu sorunun cevabını arıyordu, Roxy de. Harvey'in kapının arkasında durduğunu farkettim. Ruston'un meraklı gözleri odadakilerin üzerinde dolaşıyordu.

—Bunu yarın öğreneceksiniz, dedim.

Billy'nin sigarası yere düştü.

Cebimden bir sigara çıkarıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Billy eğilip kendisininkini aldı ve bana ateş uzattı. Dumanı ciğerlerine çektim. Roxy'nin sarardığını ve dudaklarını ısırdığını farkettim.

—Odana çıksan iyi edersin, dedim ona. Pek iyi görünmüyorsun.

—Gerçekten de biraz yorğunum, dedi. Merdiven...

Cümlesini tamamlamadı.

Ruston'un yardımıyla uzaklaşırken biz Billy ile sigaralarımızı içmeye devam ettik.

Oğlan hemen döndü.

Billy ani bir hareketle sigarasını söndürdü ve bana dönerek:

—Ben yatmaya gidiyorum, dedi. Çok yorucu bir gün geçirdik.

Başımı eğdim. Benim için de çok yorucu olmuştu. Ve üstelik, daha da bitmiş sayılmazdı.

—Sen yatmıyor musun, Ruston?

—Bunların nesi var böyle, Mayk?

—Sanırım sinirleri bozuk.

—Galiba öyle. (Birden yüzü aydınlandı.) Mayk, izin ver de onlara biraz piyano çalayım. O geceden beri piyanoya elimi sürmedim...

—Elbette Ruston. Git çal.

Gülümsedi ve koşarak odadan çıktı. Tabureye oturduğunu, piyanonun kapağını açtığını ve klasik bir parça çalmaya başladığını duydum. Oturup dinledim. Müzik, düşünmek için birebirdi. Ağzımdaki sigaradan bir ikincisini, sonra üçüncüsünü yakıp müziğin bir katili nasıl etkileyebileceğini düşündüm. Acaba onun da tüylerini diken diken ediyor muydu? Her notanın tınlaması onun da kafasında bir şeyler oluşturuyor muydu? Şimdi müzik hafiflemişti. Sigaramı söndürüp kalktım. Artık, katille yüz yüze gelmenin tam zamanıydı.

Salondan çıkıp diğer odaya girdim, kapıyı kapadım ve kilitledim. Katil bana gülümsüyordu. Saf bir gülüştü bu.

Bu gülüşte bozguna ve umutsuzluğa yer yoktu. Sadece başarı vardı. Kafamın içi arı kovanı gibiydi.

Katile seslenerek:

—Artık piyanoyu kesebilirsin Ruston, dedim.

Notalar hafifledi. Ruston York bir senfoni çalmaktaydı. Koltuklardan birine çöktüm ve 45'liği kılıfından çekip dizlerimin üzerine koydum. Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmıyordum. Nihayet müzik bitti.

—Demek her şeyi keşfettiniz, Bay Hammer!

XXIII. BÖLÜM

—Sen bir katilsin, Ruston! dedim. Gözünü kan bürümüş bir kaçıksın. Bu fikre ben bile zor alıştım. Her şeyi iyi düşünmüşsün. Senin gerçek bir dahi olduğunu unutmuşum. Aslında bunu herkes unuttu. Henüz on dört yaşındasın, ama benim diyen bilimadamlarıyla yüz yüze oturup rahatça tartışabilirsin.

—Teşekkür ederim.

—Son derece gelişmiş bir zekân var. York'un ölümüyle neler olabileceğini önceden tahmin etmiştin... Kimlerin başına neler geleceğini, senden kimsenin kuşkulanmayacağını adın gibi biliyordun. Oh! Elbette... katil sen olamazdın. Katilin sen olduğu anlaşılsa bile, yargılanacağın yer çocuk mahkemesiydi. Tabii, en kötü ihtimalle... Bunun böyle olacağını biliyordun, öyle değil mi?.. Doğru, sen bir çocuksun, ama beyninin büyüklerinkinden hiçbir farkı yok. Onun için, seninle bir büyük adamla konuşur gibi konuşuyorum. Bu nedenle seni bir adamı gebertir gibi öldürebilirim.

Hiç kımıldamadan oturuyordu. Duygularını ele veren tek şey, alnında atan ince bir damardı. Herhalde korkuyordu. Dudaklarında hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı. Konuştukça heyecanlanıyor ve gitgide öfkeleniyordum.

—Bir dahi olduğun için beni de enayi sandın, diye devam ettim. Katilin sen olabileceğine inanacağımı beklemiyordun. Doğrusunu istersen bunu anlamakta hayli zor-

luk çektim. Neden böyle oldu? Çünkü hangi karmaşık ayrıntıyı çözsem, karşıma bir öncekiyle hiç ilgisi yokmuş gibi görünen bir başka bulmaca çıkıyordu. Genç Ghent ve Alice, Graham'lar. Hepsi de mirastan pay almayı düşünüyordu. Her birinin kişisel derdi vardı. Bütün bu durumlar senin için biçilmiş kaftandı...

Sigaramdan bir nefes çekip devam ettim:

—Ama, beni enayi sanma, Ruston. Yaptığım tek enayilik sana Kahraman Şövalye, dememdir. Bir gün gerçek Kahraman Şövalye'ye rastlarsam, ondan özür dileyeceğim. Bunun dışında bir aptallığım olmadı. Grange'ın elinde York'a karşı bir silah bulunduğunu keşfettim... York'un bir tür çocuk hırsızı olduğunu bilen tek kişi oydu. York sahip olduğu tüm bilgileri uygulayacak bir çocuğa kavuşmuştu... Ama, çocuğu öldü. O zaman ne yaptı? Babası sabıkalı bir bebeği alıp ondan bir deha yarattı. Fakat belli bir süre sonra o deha düşünmeye ve nefret etmeye başladı. Neden? Bunu açıklayabilecek tek kişi sensin...

Gözlerinin içine baktım. Çıt çıkarmadan beni dinliyordu. Devam ettim:

—Günün birinde doğumunla ilgili gerçeği ayrıca York'un birkaç yıllık ömrü kaldığını ve Grange'ın onu gerçeği açıklamakla tehdit ederek mirasa konmak istediğini de öğrendin. Baban (bu sıfatı kullanabilir miyim?) ondan kurtulmayı düşünüyordu. Bu nedenle Alice'e başvurup onunla ilişki kurmasını istedi. Böylelikle Grange'a karşı elinde bir silah olacaktı. Kızkardeşinden durumu öğrenen Ghent bu bilgiyi hem Grange'a hem de Alice'e karşı kullanmaya niyetlendi. Ondan sonra da kızılca kıyamet koptu! Herkes fotoğrafların bende olduğunu sanıyordu. Bu arada sen de Roxy'ye ateş ettin. Hatırlıyorsun değil mi? Odandaydın. Kemendinin bir ucunu yatağına bağladın. Diğer ucunu da Roxy'nin penceresinin yanındaki çıkıntıya geçirdin. Sonra ipe tutuna tutuna ilerledin ve ona ateş ettin. İçerde ışık yandığı için seni göremezdi. Onu vuramadın, çünkü boşlukta sallandığından iyi nişan alamamıştın. Roxy'ye niçin ateş edildiğini bir türlü anla-

yamamıştım, bunu itiraf edeyim. Doktor geldiğinde onu da atlatmasını bildin. Doğrusu iyi oyuncusun... Ama, artık her şeyi biliyorum. Sen bakıcına aşıksın.

Yüzü kasıldı. Alnındaki damar daha hızlı atmaya başladı, ellerini yumruk yaptı.

—Roxy'ye ateş ettin, çünkü onun bana sarıldığını gördün. Kıskandın. Kaçık herif! Polislerin benim peşime düştüğünü öğrendiğinde zevkten dört köşe oldun.

Dün gece pencereden içeri girdiğimi gördüğünde şaşırdın. Yüzün sapsarı oldu, hatırladın mı? Seni tutuklamaya geldiğimi sanmıştın, öyle değil mi?

Başını salladı, ama yine tek kelime etmedi.

—Sonra masanın üstündeki lambayı devirmekle polislere haber verebileceğini düşündün. Ampulün patlamasını polisler silah sesi sanacaklardı. Ama ben onlardan hızlı davrandım ve soluğu dışarda aldım... Bu arada şans yüzüme güldü ve seni kaçıranlardan birine rastladım. Bazı konularda ben de çok ustayımdır. Herife Mallory'nin kim olduğunu sordum. Böyle birini tanımıyordu. Çünkü, senin baban olarak bildiğin Mallory, kendini herkese Nelson olarak tanıtmıştı. Tabii senin bundan haberin yoktu. Bu nedenle o palavrayı attın ve seni kaçıranlardan birinin diğerine Mallory diye seslendiğini söyledin. Yanıldığın bu noktayı keşfettiğimde, senin ne haltlar karıştırdığını anladım. Evin bir köşesinde bulduğun belgelerden Mallory adlı birinin oğlu olduğunu öğrenmiştin. Babanın kim olduğunu buldun ve ona kütüphanedeki gazeteden kopardığın haber kupürüyle senin kaçırılma senaryonu yolladın. Bu olayın etkisiyle York'un öleceğini tahmin ediyordun. Gerçekten de ölmesine ramak kalmıştı. Her ayrıntıyı düşünmüştün. Hatta kapıcıya aspirin yerine uyku ilacı bile yutturdun. Kendini bu dünyadaki insanların en akıllısı sanıyordun... Ama, işler umduğun gibi gitmedi. O zaman cinayete başvurdun. Hem de ne cinayet!.. Senin kaçırılma olayında York'un, Grange'dan kuşkulanacağını biliyordun. Onun evine gidip öfke sonucu kadını öldürebilirdi. Haklıydın da. York tabancasını kaptığı gibi Grange'ın evine gitti. Bu arada Billy, York'un gidişini de

benim gidişimi de duydu. Ya sen nasıl ulaştın Grange'ın evine? Söyleyeyim. Garajdaki motorlu bisikletle. Billy Parks'ın duyduğunu sandığı öksürük sesleri, aslında motorun egzozuydu. York'un silahı vardı. Sen de bir silah edindin. Bir et satırı. Beni şaşırtan tek şey, sana kimsenin rastlamamış olmasıydı. Bu da normaldi. O motorlu bisikletle arka sokaklardan gittin...

Hiç kımıldamadan beni dinliyordu. Devam ettim:

—Ruston, sen şanslı bir çocuktun. Ama, York'un ölümünden sonra şansın değişti. Adamın mirasına kim göz diktiyse belasını buldu. Mallory ya da Nelson hesabına çalışan o namussuz aynasız Dilwick bile. Mallory'nin adamıydı. Fakat, gözünü para hırsı bürüyünce fazla ileri gitti. Dilwick öldü, çetenin diğer mensupları da deliğe tıkıldılar... Peki sen... Sen ne olacaksın? İşlediğin cinayetten paçayı kurtaracak mısın? Belki deli numarası yaparsın. İki, üç yıl seni bir yere kapatırlar, sonra iyileştiğini belirtir ve hürriyetine kavuşursun... Ardından, yeni bir cinayet daha işlersin... Yağma yok, dostum! Bu işler senin sandığın gibi değildir. Üzgünüm, ama kanunun çocukları koruması bana vız gelir. Sen bir canisin, benim adım da Mayk Hammer. Kim olursa olsun, ben canileri yaşatmam oğlum, bunu bilesin!..

Hâlâ gülümsüyordu. Sanki mikroskop altında mikropları inceler gibi bir hali vardı.

Tabancamı kurdum. Gözlerini namludan ayırmıyordu. Şimdiye dek hiç küçük bir dahi öldürmemiştim.

Ruston gülümsemesine devam ederek ilk kez konuştu:

—Bu şekilde hareket edeceğini yarım saat önce tahmin etmiştim, dedi sakin bir sesle.

Bu lafla ne demek istediğini anlamadım. Aynı rahat tavırla devam etti:

—Az önce sana sarıldığımda tabancanın şarjörünü aşırmıştım, Mayk. Tabancanın ağırlığından bunu farketmemene çok şaştım doğrusu.

Şimdiye dek hiç bu kadar küfretmek arzusu duymamıştım. Şarjörün boş yuvasına bakarak öfkeden kuduracak hale geldim.

Velet gülümsemesine devam ederek piyanonun arkasında duran 32'liği çıkardı. Sonra, son derece sakin bir tavırla tabancayı kurup namluya mermiyi sürdü.

—Sakın ani bir hareket yapayım deme, Mayk. Seni şu an öldürmeyi düşünmüyorum. Ama mecbur kalırsam...

Suratımın aptallaştığının ben de farkındaydım, ama elden ne gelir!

—Koltuğunu biraz geri it, dedi. Evet, öyle... Tamam! Aslına bakarsan, gerçeği hiç kimsenin bulamayacağından son derece emindim. Tebrikler doğrusu! Demek yanılmışım. Şimdi beni dinle. Kıpırdarsan hiç tereddüt etmeden ateş ederim. Kimse de beni bu yüzden kınamaz. Eve daldığını, bana hücum ettiğini, ben de kendimi korumak zorunda kaldığımı söylerim. Bu sözlere herkes inanır. Çünkü senin ne kadar ateşli ve sert olduğunu cümle alem biliyor. Bu nedenle sakin sakin oturmaya bak. Seni öldürmeyeceğim, hiç değilse şimdilik. Bu arada yanıldığın ve bilmediğin bazı noktaları aydınlatmak istiyorum... Yaşım küçük, ama elli yaşındaki bir insanın bilgisine ve tecrübesine sahibim. Bu duruma gelmem için çok çaba sarfedildi, çok canıma okundu. Laboratuvardaki o acayip cihazları görmüşsündür. Onların hepsi benim üstümde denendi. Ben on dört yaşında bir matematik ve fizik dehasıyım. Bunun dışında kriminolojiyle de ilgilendim. Binlerce cinayet olayı inceledim ve böyle bir durumla yüz yüze gelince, nasıl hareket edeceğimi çok iyi biliyordum.

Çaktırmadan toparlanmaya çalıştığımı sezince silahı doğrulttu.

—Lütfen kımıldama. Seni gerçekten öldürmek istemiyorum. Otur ve beni dinle...

Koltuğuma gömüldüm.

—Eğer bu cinayette bu kadar aceleci olmasaydım, planımı biraz daha özenli hazırlasaydım, katili sen de bulamazdın, Bay Hammer! Öyle olsaydı, bunun bana ne yararı olacaktı? Bana nasıl bir mutluluk getirecekti? Sevdiğim kadına sahip olabilecek miydim? Ya da o beni isteyecek miydi? Ben bir çocuğum. Belki beynim gelişmiş bir insanın kat kat üstünde, ama vücudum hâlâ bir çocuk

vücudu. Zamanla bedenim gelişecek, ama bu süre içinde beynim on kat daha fazla gelişecek. Genç bir bedene yerleşmiş bir ihtiyar beynine sahip olacağım. Toplumun gözünde ise ben bir olay oluşturacağım, bir canavar kabul edileceğim. İşte, o York denen adam böyle birini yarattı. Ondan nefret ediyorum. Bana çektirdiği ızdırabı onun da çekmesini isterdim... Bakışlarından bana inandığını anlıyorum, Mayk... İnanabilirsin, çünkü gerçeğin ta kendisinden söz ediyorum. Beni anlıyorsun, belki hatamı affedebilirsin. Ama bir yargıç?.. Bir jüri?.. İnsanlar?.. Hayır, onlar benim çektiklerimi anlayamazlar...

Bir süre sustu. Dişlerini sıkmış, gözlerini kısmıştı. Bakışlarında korkunç bir kin gizliydi. Bana baktı. Ama, beni görmediğinden emindim. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi kısıktı.

—Haklısın, Mayk. Bakıcıma aşıktım. Bu eve adımını attığından beri ona aşığım.

Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı.

—Bu öyle bir basit bir aşk değildi, Mayk. Gerçek bir erkeğin bir kadına duyacağı duygulardı. Yani senin ya da senin gibi normal bir erkeğin duyduğu gibi... Aşkımı Bayan Malcom'a açmaya kalksaydım, bana acırdı...

Kendini kaybetmiş gibiydi. Harekete geçmenin tam zamanı olduğunu düşündüm. Ayaklarımı koltuğun dibine çektim, kollarımı gerdim. Son derece hızlı davranmalıydım. Ona ulaşmak için salonun yarısını katetmem gerekecekti.

—Bu dünyada bir benzerim daha yok, Mayk! diye devam etti. Ne denli zeki ve büyük biri olursam olayım, ben bir yaratığım, hiçbir yerde bulunmayan anormal biriyim.

Gözlerindeki az önceki dalgınlık kayboldu. Şimdi yine canlanmıştı. İşaret parmağı tetiğe gitti. Gözbebeklerinin ardında bir yığın düşünce bulunduğu belliydi.

Ruston York başını kaldırdı. Yüzünde yine o çocuksu ifade belirmişti. Bana gülümsedi. Elindeki tabanca hareket etti.

—Evet, diye tekrarladı, ne denli büyük biri olursam

olayım, ben gereksiz bir yaratığım.

Tekrar gülümsedi. Tabancanın namlusu üzerime döndü.

Kaybedecek bir saniye bile yoktu. Ya şimdi harekete geçecektim, ya da hiçbir zaman!

Bana baktı, gülümsedi. Ne yapacağımı anlamıştı.

—Kahraman Şövalye, diye mırıldandı.

Sonra, parmağımı bile oynatmama fırsat bırakmadan silahı çevirdi, namluyu ağzına soktu ve tetiğe bastı.

MAYK HAMMER

Bu dizide çıkan kitaplar:

Bendeniz özel dedektif Mayk Hammer kulunuz.
Nerede bir bela var, gelir hep beni bulur...

ÖP BENİ ÖLDÜRESİYE

KANUN BENİM

DERİNİ YÜZECEĞİM

BELANI BULACAKSIN

...Ona Mayk Hammer derler...
Dudaklarıyla sevişir, yumruklarıyla dövüşür...

Kitaplığınızda bu diziye de yer vermelisiniz!

SAS DİZİSİNDE ÇIKAN KİTAPLAR

1) ÖLÜMLE RANDEVU
2) KIYAMET GÜNÜ
3) HEDEF REAGAN
4) SAS İÇİN SAMBA
5) SAS İSTANBUL'DA
6) BAŞKANA ŞANTAJ
7) KARA CEHENNEM
8) SAN SALVADOR'DA DEHŞET
9) BULGAR ÇIKMAZI
10) ATİNA'DA CİNAYET
11) KENNEDY DOSYASI
12) ŞANGHAY EKSPRESİ
13) HAİTİ CELLATI
14) KIZIL GRENADA
15) HAMBURG'A FİRAR
16) KAHİRE KOMPLOSU
17) İTALYAN İNTİKAMI
18) AZRAİL BEYRUT'TA

19) KAMÇATKA KATLİAMI
20) HAYBER GEÇİTİ
21) NİKARAGUA HAREKÂTI
22) LİZBON BÜYÜCÜLERİ
23) PAROLA MATADOR
24) MALTA SEFERİ
25) GÖREV YERİ LAOS
26) SURİNAM MACERASI
27) BALBEK FEDAİLERİ
28) MİAMİ KATİLİ
29) LONDRA'DA PANİK
30) SRİ LANKA PARYALARI
31) MANİLA KASIRGASI
32) AMSTERDAM ÇILGINLARI
33) BERLİN KORİDORU
34) ABD'YE AMBARGO
35) UAGADUGU'DA DARBE
36) HONGKONGLU ÜÇ DUL
37) BUDAPEŞTE'DE TUZAK
38) MONTEVİDEO MELEĞİ
39) PAGOPAGO'DA ÖLÜM
40) ZENGİBAR TİRANI
41) HARTUM DÜĞÜMÜ
42) PRETORİALI SARIŞIN
43) TOKYO REHİNLERİ
44) HOLLYWOOD PANTERİ
45) KONTES ADLER'İN BALOSU
46) CARACAS GİRDABI
47) HABEŞ HAZİNELERİ
48) KAMPUÇ VAHŞETİ
49) LAS VEGAS KURYESİ
50) BELFAST'TA TEHLİKE
51) RODEZYA BUNALAMI
52) KOPENHAG YOLCUSU
53) AYETULLAHIN DULU
54) KUVEYT'DE SUİKAST
55) TUNUS KOMANDOLARI

56) İSRAİL'DE CASUS AVU
57) İNDONEZYA ŞEYTANI
58) NEW YORK MARATONU
59) KWAİ NEHRİ ALTINI
60) KÂBİL'DEKİ AJAN
61) SİNGAPUR KATLİAMI
62) LA PAZ SAFARİSİ
63) ABU DABİ SERÜVENİ
64) KİRSANOV OLAYI
65) VARŞOVA'DA HUZUR
66) ANGOLA GÖREVİ
67) SOMALİ'DE SON UMUT
68) AMMAN'DA KATLİAM
69) ZAİRE'DE KORKU
70) GANDİ'YE ÖLÜM
71) KARAİBLER'DE TATİL
72) BARRANQUİLLA'DA DÜELLO
73) PERU'DA AV
74) SEYŞELLER'DE YARIŞ
75) SAYGON OPERASYONU
76) BELGRAD'DA ÖLÜM DANSI
77) NEWYORK'TA KARA BÜYÜ
78) BM'DE KASIRGA
79) YEMEN'DE DARBE
80) BORİS GLEB'DE RANDEVU
81) BAĞDAT MAHKÛMLARI
82) NASSER PLANI

Herif gırtlağına kadar belaya batmış, bana hâlâ "dedektifliğiniz iyi midir?" diye soruyor...

— Bana bak York, dedim. Ben çok adam nalladım. İnsanlığa zararlı hergele gördüm mü, parmağım tetikte bir an tereddüt etmez. Savcılar adam boğazlamakta çok aceleci davrandığımı söylerler, ama gel gelelim ruhsatımı almayı da beceremezler. Çünkü, işimi yasalara uydururum. Hızlı düşünür, atik davranırım. Bana çok tetik çekilmiştir, ama turp gibiyim hâlâ. İşte, benim dedektifliğim budur...

Ürktü zavallı...

K.D.V Dahil
500 LİRA